

KLON SAVAŞLARI SERİSİ

STAR WARS

YODA
KARANLIK BULUŞMA

SEAN STEWART

STAR

WARS

KARANLIK BULUŞMA

Klon Savaşları Serisi

Sean Stewart

Arka Bahçe Yayıncılık

STAR WARS
KARANLIK BULUŞMA
Klon Savaşları Serisi
Sean Stewart

Orijinal Adı: DARK RENDEZVOUS
Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet Kocaoğlu
Çeviri: Cem Demirkan
Düzeltili: Burç Üner

Arka Bahçe Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Hacı Emin Efendi Sok. No: 42 D: 4 Özgül Apartmanı
Nişantaşı/İstanbul
Tel: 0212 291 06 89 - 90 Faks: 0212 296 06 33

Arka Bahçe Yayınları
Karanlık Buluşma
©2010 Lucasfilm Ltd & TM All Right Reserved. Used Under Authorization Translation copyright
© 2010 Lucasfilm Ltd.
©2010 Arka Bahçe Yayıncılık Ve Reklamcılık Ltd.Şti.
Yayın hakları Max Licesing vasıtasıyla alınmıştır.

SEAN STEWART, New York Times'ın dikkate değer eserlerinden Mockingbird ve Resurrection Man'in ve aynı zamanda The Night Watch, Clouds End, Aurora ödülü sahibi Nobody's Son, Aurora ve Arthur Ellis ödülü sahibi Passion Play'in yazarıdır.

Coruscant'ta güneş batıyordu. Gölgeler akan kara sular gibi önce arka sokakları doldurmuş, sonra da yükselerek kara bir dalga gibi tüm başkenti örtmüştü. Alacakaranlığın loş ışığı büyük merkezlerin üzerinde belirmiş ve güneş ufkun ardında kaybolurken kara bir leke gibi Şansölye'nin evinin duvarlarından yukarı doğru tırmanmıştı. Kısa süre sonra günün son ışıklarından faydalanan sadece binaların çatıları olacaktı; yakında onlar da Senato'nun sütunlarına ve Jedi Tapınağı'nın kulelerine tırmanmakla meşgul gölgelere yenik düşeceklerdi. Cumhuriyet'in bir günü daha sona ermek üzereydi.

Coruscant'ta gün batımı.

Bir milyon standart yıl önce, ay ışığı olmayan bir gecede, belki de akıllı varlıkların varoluşundan bile önce, günün batımı mutlak karanlık demektir, uzakta yanmaya devam eden yıldızların ışığı hariç. Ama şimdi öyle değil. Galaksi Savaşı sırasında bile Coruscant galaksinin medeniyet tarihinin parlak ışığı olmayı sürdürüyordu. Güneş geri çekilirken şehrin sayısız ışığı da hayat bulmaya başladı. Uzun kuleler arasında speeder'lar, saydam çelikten bir çayırdaki dans eden ateş böcekleri gibi, gökyüzünü bir an bile boş bırakmıyorlardı. Caddelerdeki işaretlerin ışıkları yanmış gelip geçenlere davetkar şekilde göz kırpyordu. Dairelerin, dükkanların ve ofislerin penceleri birbiri ardına aydınlandı.

Büyüyen karanlığa rağmen hayat devam ediyor, diye düşündü Senatör Padme Amidala, penceresinden dışarı bakarken. Her bir bireyin yaşamı gecenin karanlığına karşı cesurca meydan okuyan bir mumun ışığı gibi. Jedi Tapınağı'nın yakınındaki uzay limanının pistine baktı. "Bu lüks değil," dedi.

Şaşıran hizmetçi kız dönüp ona baktı, "Affedersiniz?"

"Umut. Bir lüks değildir. Bizim görevimizdir," dedi Padme.

Hizmetçi verecek bir cevap bulmaya çalışırken Padme devam etti. "Birisi iniş yapıyor," dedi.

Kuyruğunda ve kanat uçlarında ışıklar yanan bir gemi, bir yusufçuk gibi, Tapınak'a en yakın olan piste iniş yaptı. Padme makrodürbünü alıp gece görüşünü açtı, kurye gemisinin savaş yaralı gövdesindeki işaretleri okumaya çalıştı. Kokpitten çıkan kukuletalı kişiye baktı.

"Hanımım?"

Padme yavaşça makrodürbünü kenara koydu. "Bu o değil," dedi.

Başteknisyen Boz Addle, bakımından sorumlu olduğu tüm gemileri severdi ama zarif kurye gemilerine karşı zaafi vardı. Henüz evine dönmüş olan Hoersch-Kessel Seltaya sınıfı bir kurye gemisi olan Limit of Vision'ın metal gövdesinde eldivenli elini gezdirdi. "Elektrik kıvılcımları, meteor çarpması, lazer yanığı," diye mırıldandı. Geminin koruyucu kaplamasının eridiği bir noktadaki boşlukta elini durdurdu, içinde bir şarapnelin saplanıp takıldığı bir kablo öbeği vardı. "Tahminimde yanılmıyorsam protonlardan da nasibini almış."

Jedi Üstadı Jai Maruk kokpitten dışarı çıktı. Yüzü çökmüştü, şarapnel kesikleriyle kaplıydı ve yanağında boyulu boyunca uzanan bir yanık izi vardı. Eve dönüş yolculuğu sırasında bir miktar iyileşmiş olan yanığı su toplayıp gerilmiş ve ağzının bir kenarını hafif yukarı çekmişti. Başteknisyen ona ters ters baktı. "Gemimi geriye üzerinde tek sıyrık olmadan geri getireceğine söz vermiştin,

hatırladın mı, Üstat Maruk."

Acı bir gülümseme. "Yalan söyledim."

Sıhhiyeci hemen koşup geldi. "Müsaadenizle bir kontrol edeyim." Durdu, Jedi'ın yanağındaki yanığa yakından baktı. "Üstat Maruk! Ne -"

"Buna zamanım yok. Derhal Jedi Konseyi'yle görüşmem gerek – tabii konseyde kalmış kaç kişi bulabilirsem."

"Fakat Üstat Maruk -"

Jedi elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Kusura bakma, doktor, ama hiç sırası değil. Teslim etmem gereken acil bir mesaj var ve hâlâ onu teslim edecek kadar iyi durumda sayılıyorum." Yine acı bir gülümseme. Hemen fırladı ve ancak hangarın kapısına geldiğinde durdu. "Şef Boz," dedi kibarca.

"Evet, Üstat?"

"Gemi için özür dilerim."

Doktor ve başteknisyen iniş pistinde yan yana durdu ve onun gidişini izledi.

"Işın kılıcı yanıkları mı?" diye sordu Boz.

Doktor gözlerini kocaman açmış halde başını salladı.

Başteknisyen düşünceli şekilde yere tükürerek cevap verdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Klon Savaşları, Jedi'ları galaksinin dört bir yanına dağıtan güçlü bir tokat gibiydi, Tapınak'ta aynı anda ancak az sayıda kıdemli Jedi bulunuyordu. Tarikat'ın Üstadı ve Şansölye'nin askeri danışmanı olan Yoda ise doğal olarak hemen her zaman Coruscant'taydı. O gece Jai Maruk'un anlattığını dinlemek için sadece iki kişi daha ona katılacaktı: Jai Maruk'un yakın dostu Üstat Ilena Xan, öğrencilerinin verdiği takma isimle Demir El –yakın dövüş öğretmeni idi ve uzmanlığı da eklem kilitlemeyi– ve kimsenin isim takmaya cüret edemeyeceği Konsey üyesi Mace Windu.

"Outer Rim'de keşif faaliyetlerimiz sürüyor," dedi Jai. "Hydian Way civarlarında garip gelişmeler yaşandığını düşünmeye başladık. Wayland bölgesine girip çıkan çok sayıda küçük nakliye gemisi peydahlanmaya başladı. Ticaret Federasyonu bölgeyi tecrit ettiği için bunda şaşırarak bir şey yok... ama garip olan bunların beklenmedik bir koordinattan ortaya çıkmaları. Yerel trafikten değil de derin uzay vektöründen. Ben de bundan şüphelendim ve klon gemilerinden birini korsan gemisi kılığına sokup bu nakliye gemilerine yaklaştım. Yaklaştığımda bu gemilerin Neimoidia jakrabları gibi bacakları olduğunu gördüm. Bir plazma ateşiyle kaşla göz arasında hiperuzaya atlayıp kaçtılar."

Üstat Yoda bir kaşını kaldırdı. "Bir nerf postuna bürünmüş krayt ejderidir bu."

"Kesinlikle." Üstat Jai Maruk titreyen sağ eline baktı. Avucunda çirkin bir yanık izi vardı. Elini kasarak titremesini durdurdu.

Genç bir Padawan, on dört yaşlarında kızıl saçlı bir kız, elinde üzerinde bir sürahi su ve bardaklar olan bir tepsiyle içeri girdi. Eğilerek onları bir sehpanın üzerine koydu. Üstat Xan bir bardağa su koyup Jai'ye verdi. Tuttuğu bardağın camının ardındaki yanan elinin görüntüsüne baktı ve ardından

bardağı dikti.

"Kısacası Ticaret Federasyonu Hydian Way'e önemli bir şey taşıyor," diye devam etti Jai. "Neden?" yeni bir silah değil; bölgede kayda değer bir birlik yığınağı da yapılmıyor. Ayrıca bu gizlilik niye? Kendi filolarına ait işaretleri rahatlıkla taşıyabilirler – böylece korsan ve sıradan yağmacılar da onlardan uzak durur.

"Onlarla ilgili bilmememiz gereken bir şey olmalı," dedi Ilena.

Mace Windu, Jai Maruk'un yanağındaki yanık izlerini inceledi. "Ya da birisi."

Yoda değneğiyle Konsey salonunun zeminine belirli bir ritimde vuruyordu. "İzledin herhalde bu kraytlardan birini."

"Ama yakalandın," dedi Mace.

Jai'nin yüzü gerildi. "Onları Vjun'daki buluşma noktasına kadar takip ettim."

Üstat Yoda başını iki yana salladı. Diğerleri ona baktı. "Vjun'da çok güçlü karanlık taraf," diye mırıldandı. "Bilir misiniz hikayeyi?"

Hayretle ona baktılar.

Yoda'nın ağzının kenarları aşağı kıvrıldı. "Yaşlının imtihanı böyledir işte: kişinin hangi genç kulağa hangi şeyi dediğini hatırlayabilmesi. Ama o biliyor; o daha Padawan'ken bundan bahsettiğimizi hatırlıyorum.."

Diğer Jedi baktı. "Kim biliyor?" diye sordu Üstat Xan.

Yoda soruyu bastonunu sallayarak geçiştirdi. "Fark etmez. Üstat Maruk, devam et."

Jai sudan bir yudum daha aldı. "Başta güneş tarafında durup kendimi krayttan gizledim ama gezegende sadece yakıt ikmalinden daha uzun süre kalınca onu yüzeye kadar takip etmek zorunda kaldım. Kilometrelerce uzaktaki bir noktaya iniş yaptım, ısı ve enfraruj izlerimi olabildiğimce gizledim, yemi ederim ki -" durdu. Eli yine titremeye başladı. "Fark etmez. Beni yakaladı."

"Kim?" diye sordu Üstat Xan.

"Asajj Ventress."

Suyu getiren Padawan bunu duyunca yutkundu. Yoda uzun uzun baktı, yüzünün her parçası ayrı oynuyordu sanki. Sadece onu iyi tanıyanlar gözlerindeki neşeli ışığı fark edebilirdi. "Çocukların kulağı delik olur, yok mu işin yapman gereken, Scout?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Akşam yemeğimizi yedik ve sabaha kadar da yapacak başka işimiz yok. Yani aslında eğitim odasında talim yapmaya niyetliydim ama -"

Kız tüm Jedi Üstatları'nın gözlerini dikmiş kendisine bakmakta olduklarını fark edince kızarıp sustu. "Padawan Scout," dedi Mace Windu, "yaklaşan Çırak Turnuvası'nı göz önüne alırsak bu kadar boş zamanının olması beni şaşırttı. Senin sıkıldığını duymak istemem. Sana yapacak bir şeyler bulmamı ister misin?"

Kız yutkundu. "Hayır, Üstat. Gerek yok. Dediğiniz gibi talim, yani ben..." Eğilerek selam verdi ve kapıya doğru gitti. Kapının aralığından sadece bir gözü görünecek şekilde bakıp. "Ama eğer bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden -"

"Scout!"

"Tamam!" ve kapı kapandı.

Üstat Windu başını iki yana salladı. Bunda Güç çok zayıf. "Bilmiyorum -"

Üstat Xan elini kaldırdı ve Mace sustu. Xan'ın parmakları yıllardır sürdürdüğü yakın dövüş eğitiminin sonunda gerçekten de kas ve eklemle örülü demir çubuklar haline gelmişti. Elini kapıya döndürüp hafif bir Güç itışı gönderdi. Kapı sarsıldı ve onlar da bir anlık bir irkilme sesi duydular. Az sonra hızla koridordan uzaklaşan birinin ayak sesleri.

Mace Windu sabrı tükenmiş şekilde başını salladı. "Chankar'ın bu kızda ne bulduğunu bilmiyorum."

"Artık asla bilemeyeceğiz," dedi Jai Maruk. Hepsi birden Chankar Kim'in de Geonosis'te yitirilen Jedi'lardan biri olduğunu hatırlayıp sustu. Başta bu korkunç katliamın anısına anma törenleri düzenlenmişti ama zaman ve savaş ilerledikçe Tapınak'ın verdiği kayıplar gün be gün artmaya başladı. Her bir iki haftada bir diğer bir silah arkadaşlarının Thustra'daki savaşta kaybolduğu, Wayland'deki uzayda havaya uçtuğu ya da Devaron'a yönelik bir diplomatik görevde suikasta kurban gittiği haberi geliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Mace, "Padawan olmayı başarırsa bile şaşarım."

Yoda'nın bastonunun ucu salonun zemininin üzerinde havada dönüyordu, sanki sadece onun gördüğü bir havuzu karıştırıyor gibiydi. "Gönderilmeli bence Tarım Grubu'na, sence?"

"Evet, bence de." Mace Windu'nun ses tonunda şefkat hakimdi. "Bunda bir onursuzluk yok. Kendisinden çok daha küçük olan çocukların seviyesine bile çıkabilmek için ne kadar çaba harcamak zorunda olduğunu görünce... belki de kendi seviyesinde bir iş yapmasına fırsat vermek daha vicdanlı bir hareket olacak."

Yoda başını çevirip hayretle ona baktı.

"Gördüm ben de bu çabasını. Ama durmasını istersen ondan kibarca durmayacaktır."

"Belki öyle," dedi Jai Maruk. "Fakat çocuklar her zaman kendileri için en iyi olan şeyi istemezler."

"Jedi Üstatları da öyle," dedi Yoda.

Yanık Jedi devam etti. "Dürüst olalım. Her Jedi ve Padawan, Obi-Wan ve Anakin gibi değil ama savaşta olduğumuz da bir gerçek. Bir Jedi'ı kendisini bile koruyamayacak bir Padawan'la göreve göndermek ikisinin de hayatını riske atar ve Cumhuriyet bu aralar hiç de böyle risklere girecek durumda değil."

"Scout'un Güç'teki seviyesi olması gerektiği gibi değil," dedi Ilena. "Ama yıllardır benim derslerime katılıyor. Tekniği gayet iyidir. Zeki ve sadıktır. Elinden geleni de yapar."

"Denemek yoktur," dedi Üstat Maruk, farkında olmadan sesinin tonunu, Jedi Tapınağı'ndaki küçük

çocuklar arasında yaygın olduğu şekilde, Yoda'nınkine benzeterek. "Sadece yapmak vardır."

Diğer üç Jedi mahçup şekilde Yoda'ya baktı. Somurtmuştu ama dudaklarından keyfinin yerinde olduğu belliydi. "Mm. Öğrencileri düşündüm de. Belki de savaşa gitmeli Güç'te en kudretli olanla. Skywalker'la birlikte derim ben."

"Henüz hazır değil," dedi Ilena.

"Ve çok aceleci," diye ekledi Mace.

"Hm." Yoda yine bastonunu çevirmeye başladı. "O zaman en iyi öğrenci olan mıdır en güçlü? En bilge ya da Güç'ü en iyi bilen?" başını salladı. "Belki de en iyisi Dooku'dur!" Birer birer diğer Jedi'lara baktı, hepsi de gözlerini kaçırdı. "En büyük öğrencimiz!" Yoda'nın kulakları dikildi, sonra da düştü. "En büyük hayal kırıklığımız."

Üstat Yoda tepsiye uzanıp kendisine bir bardak su aldı. "Yeter. Hikayenizin geri kalanını anlatın, Üstat Maruk."

"Ventress beni buldu," dedi Jai. "Savaşık ve kaybettim." Yanık eli yeniden titredi. "Işın kılıcımı aldı. Beni öldüreceğini zannediyordum ama beni esir almayı tercih etti. Gözlerimi bağladı ve beni bir speeder'la kısa mesafede bir yere götürdü, bir saatten kısa bir yolculuktu. Kont Dooku orada bizi bekliyordu."

"Ah!" Mace Windu öne doğru eğildi. "Demek Dooku Vjun'da."

"Dooku ve Ventress'in elinden sağ mı kurtuldun?" dedi Ilena.

Jai Maruk'ın yanık yanağında soğuk bir gülümseme belirdi.

"Eğer şimdi buradaysam Kont Dooku öyle olmasını istediği içindir. Ventress istese beni öldürebilirdi ve bunu da açıkça söyledi ama Dooku'nun bir elçiye ihtiyacı vardı. Güvenebileceği birine," dedi Jedi, ironik bir ses tonuyla. "Önce Senato'ya değil de buraya rapor verecek birine. Bunu kesin olarak belirtti – mesajı sadece Tapınak'a ve Yoda'ya iletmem gerekiyordu, başkalarına değil."

"Peki, neymiş bu acil mesaj?" dedi Mace Windu.

"Barış istediğini söyledi."

Jai Maruk, Jedi'ların şaşkın yüzlerine bakıp omuz silkti.

"Barış mı?" diye gürlledi Üstat Xan. "Biyolojik silahlarla Honoghr'da milyonlarca canlıyı yok ettiler ve şimdi de barış mı istiyorlar? Cumhuriyet her tarafından kanarken o barış mı istiyor? Onun barıştan kastettiğinin ne olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Dooku temkinli olmamız konusunda bizi uyardı." Jai Maluk elini cebine koydu. "Beni geriye hem bir hediye ve Üstat Yoda'ya yönelik bir soruyla gönderdi. Hediye benim yaşamım. Soru ise şu..." Elini cebinden çıkardı ve açtı. Titreyen elinde bir kabuk vardı – bir tane sıradan bir kabuk, herhangi bir dünyada deniz kıyısında bulunabilecek türden bir şey.

Jedi'ların aklı karışmıştı ve Yoda da her zamanki gibi huzurlu görünmüyordu. Derin bir nefes aldı ve kaşları çatıldı.

"Üstat?" Jai Maruk başını titreyen avucundaki kabuktan çevirdi. "Bu şeyi ta galaksinin öbür ucundan getirdim. Bu ne demek?"

Altmış üç standart yıl önce. Akşam vakti, Jedi Tapınağı'nın üzerindeki gökyüzü koyu mavi bir renk almış. Tapınak'ın duvarlarla çevrili bahçesinde alacakaranlığın ışıkları havuzun üzerine düşmüş. Yoda'nın en gözde öğrencisi havuzun kenarındaki bir taşın üzerine oturmuş ve suya bakıyor. Bir elinde bir kabuk tutuyor ve başparmağıyla sürekli olarak kabuğun üstünü sıvazlıyor. Hemen önündeki suyun üzerinde su böcekleri dans etmekle meşgul.

Çırağın dikkati de onlarla birlikte hareket ve dans etmekte, sessizliğin yüzeyinde; Güç'ün sınırsız derinliklerinde. Her zaman çok çevik biri olmuştu; Güç dikkatinin hemen altında derinleşiyor ve aynı zamanda hiç çaba harcamadan onu ayakta tutuyordu. Nedense sadece bu akşam üzgün ve garip deredece yorgun hissediyordu kendini. Sanki ilk kez ayağının bu Güç'ün derinliklerine nasıl kayabileceğini fark etmiş gibiydi – karanlık derinliklere batıp oralarda boğulmak.

Tik. Tak. Çak. Tik. Tak. Çak. Ayak sesleri yaklaşıyordu, bir iki ve ardından da yere vuran bastonun ucunun sesi. Üstat'ın odasının bulunduğu yönden parlak bir ışık yaklaşıyordu, bahçedeki asma ve yapraklarının arasından geçip gelen bulanık bir ışık. Ona tanıdık bir histi bu, öğrencisi, Yoda'yı daha ona yaklaşmadan çok önce hissedebilmişti, yaşlı zihni parlak bir ışık kadar sıcak ve göz alıcıydı. Jedi Tarikatı'nın Üstadı yavaşça onun yanına geldi.

Öğrencisi gülümsedi ve başını eğdi. Sayısı bilinmez meditasyonlarda ve ışın kılıcı talimlerinde Yoda ona defalarca bir kişinin ya da saldırının asıl şekli tam olarak belirmeden önce onun niyetini her hücresinde hissetmesi gerektiğini söylemişti. Başını eğmesi yılların ürünü olan minnettarlığı ve saygıyı barındırdığı gibi korkunun ve suçluluk duygusunun da göstergesiydi.

Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı taşıdığı ışığı kenara koydu ve kayanın üzerine çıktı ve biraz mücadeleden sonra öğrencisinin yanında kendisine uygun bir yer bulup yerleşti. Öğrencisi gülümsedi ama yardım teklif etmemesinin daha doğru olacağını biliyordu.

Yoda oflaya puflaya kayanın üzerinde rahat oturabileceği bir şekil almaya çalıştı, cübbesinin uçlarını geriye attı ve ayaklarını da havuzun üzerine doğru uzattı. Bu yeni gelen kişi su böceklerinin ilgisini çekmiş olacaktı ki şimdi de ayağının altında dönüp durmaya başlamışlardı. "Nedir bu düşüncen, Dooku?"

Öğrencisi inkâr etmeye kalkışmadı.

"Eminim korkmadığından bu görevden, değil mi?"

"Hayır, Üstat." Öğrenci devam etti. "Konu görevle ilgili değil."

"Güvenmelisin kendine. Hazırsın sen."

"Biliyorum."

Yoda yerde bıraktığı ışığı istermiş gibi görünüyordu. Döndü ve bastonunu uzatıp ışığın halkasına takmaya çalıştı. Yüzünü buruşturmuş şekilde birkaç kez denedi ama ışığı almayı başaramadı, homurdandı.

Öğrencisi hiç zahmet etmeden Güç'ü kullanarak feneri aldı ve hocasına teslim etti. "Neden kolay

olan yoldan yapmıyorsunuz, Üstat?" diye sordu – sözü biter bitmez gelecek cevabın da farkına vardı.

"Kolay da ondan," dedi Yoda. Genç adam deneyimleri sayesinde öğrencilerin Yoda'dan sık sık buna benzer cevaplar aldığını biliyordu. Işığını almamazlık etmedi, diye düşündü Dooku.

Birlikte bahçede oturdular. Görüşlerinin dışında bir yerde bir balık sudan dışarı sıçradı ve tekrar suya düştü.

Yoda öğrencisini bastonunun ucuyla hafifçe dürttü. "Dün hazırdın sen, ayrılmaya demek ki!"

"Ve geçen ay, geçen yıl ve önceki yıl." Dooku'nun yüzünde beliren gülümseme geldiği hızla gitti. "Fakat bu sefer gerçekten olacak..." etrafına bakındı. "Ayrılmak istemediğim bir zamanı hatırlamıyorum – uzaklara gitmek, yıldızlara yolculuk edip diğer dünyaları görmek. Yine de bir yanımda burada kalmak istiyor. Burası benim yuvam oldu. Siz benim yuvam oldunuz."

"Ve yine de." Yoda hafifçe başını sallayarak karanlığa doğru baktı. "Biz olacağız burada her zaman. Yuva evet... Alderaan'da öyle derler. Yuva geldiğinde kapısına sorgusuz sualsiz davet edildiğin yerdir içeri!" akşam havasını ciğerlerine çekip tebessüm etti. "Hm. Burada senin için her zaman bir yer olacak."

"Sanırım öyle. Öyle olmasını umarım." Öğrenci elindeki kabuğa baktı. "Bunu sıranın üzerinde buldum. Bir tatlı su keşiş yengeci bırakmış. Bilirsiniz onların evleri yoktur. Sürekli evlerinden daha fazla büyürler. Ben de Jedi'ların beni Serenno'da bulmalarını düşünüyordum. Tahminimce anne ve babamla. Şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Bunun ne kadar garip olduğunu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Jedi'ların tamamı aslında anne babalarının onlarsız yaşayabileceklerine karar verdikleri çocuklardır." Yoda dikkatle dinlemeye devam etti ama konuşmadı. "Kimi zaman düşünüyorum eğer bizim itici gücümüz bu ilk ayrılış ise ispat etmemiz gereken çok şey var demektir."

Bir ateş böceği sarmaşıkların arasından çıkıp sanki ateşten fırlayan bir kıvılcım gibi havuzun üzerine geldi. Öğrenci onun suyun üzerindeki belli bir şekli olmayan uçuşunu izledi.

Yoda'nın sormak istediği bir soru vardı: "Sence neyiz biz, Dooku?" Öğrenci her seferinde farklı bir cevap vermeye çalışmıştı: Bizler Güç'te atılmış düğümleriz, Bizler Kaderin vekilleriyiz ya da Bizler Tarihin bedenini oluşturan hücrelerin her biriyiz.. ama bu akşam, önlerinde kanat çırpın ateş böceğini izlerken, ondan çok daha doğru bir cevap geldi. Aslında biz buyuz: yalnız.

Kaşla göz arasında sudan bir balık fırladı ve ateş böceğini kapıp geldiği yere geri döndü. Ardında suyun üzerinde oluşan dairelerden başka bir şey bırakmamıştı.

"Sanırım benim de keşiş yengecinden bir farkım yok," dedi öğrenci. "Ailemin evi için çok büyüktüm. Beni buraya getirdiniz ve aradan geçen yıllardan sonra bu sefer de Tapınak bana dar gelmeye başladı. Bence..." genç adam durdu, döndü, yandan vuran ışık cübbesinin başlığının gölgesini yüzüne düşürüyordu. "Beni asıl düşündüren eğer buradan bir kez çıkarsam bir daha asla buraya sığamayacağımdır."

Yoda başını salladı, kendi kendine konuşur gibiydi. "Gururlusun. Nedenin de var buna."

"Biliyorum."

"Tehlikesiyle birlikte."

"Bunu da biliyorum."

Öğrenci kabuğu bir kez daha ovaladı ve havuza attı. Şaşırان su böcekleri taşın düştüğü yerden uzaklaşıp suya batmamaya çalıştılar.

"Ne Jedi'lardan ne Güç'ten olamazsın büyük," dedi Yoda.

"Ama güç Jedi'lardan büyüktür, Üstat. Güç sadece bu duvarlar ve öğretilerden ibaret değil. Her şeyin içinde o var. Hızlı yavaş, büyük küçük, aydınlık -" birden bire durdu.

"- ve karanlık," dedi Yoda. "Evet, öyle, genç adam. Zannediyor musun ki ben hiç hissetmedim karanlık tarafı? Geçen sekiz yüzyılda nedir bilir misin Yoda'yı Yoda yapan?"

"Üstat?"

"Bir sürü hata!" yaşlı öğretmen gülererek bastonunun ucuyla öğrencisini dürttü. "Seninle dalmak derin düşüncelere!" birkaç kez daha dürttü. "Üstat'ın, Thame Cerulian söyledi senin en yetenekli Padawan olduğunu gördüğü. Gerekmez senin kendine güvenmen. Ben, Yoda, Güçlü ve Büyük Jedi Üstadı güveniyorum sana! Yetmez mi bu?"

Çırak gülmek istedi ama gülemedi. "Bu çok fazla, Üstat. Korkarım..."

"Güzel!" dedi Yoda. "Kork karanlık taraftan, korkmalısın da. Güçlülerin en güçlüsüdür. Ama şimdilik ne Thame'ye, ne bir Jedi Şövalyesi'ne ne de Konsey üyelerine denksin. Bu şeyin içine sığmaya devam ettiğin müddetçe," dedi öğrencisini hafifçe dürterek. "Gitmelisin yarın, yıldızların arasındaki karanlığa. Ama yuvan hep burası olacak. Eğer kaybolursan dön ve bak bu bahçeye tekrar." Yoda fenerini kaldırdı ve gölgeler kaçışan böcekler gibi uzaklaştı. "Evinin yolunu bulabilmen için yakacağım ben bir mum."

Altmış üç yıl sonra, Jai Maruk revire ve Ilene Xan da odasına Jedi Çırağı Turnuvası için hazırlık yapmaya gittiğinde Mace Windu ve Yoda başa başa kaldı.

"Dooku istiyor eve dönmek," dedi Yoda. "Olabilir tuzak."

"Muhtemelen," dedi Mace.

Yoda iç çekti ve kabuğu inceledi. "Bir soru demiş buna. Ne soru ama! Bence gelmeliyiz görmezden. Ne dersin?"

Beklenmedik şekilde Mace başını iki yana salladı. "Dooku ölmüş olmalıydı. Onu Geonosis'te öldürmeliydim. O zaman tüm savaşı sona erdirmiş olurum. Ama hâlâ bu savaşın anahtarı o. Sence dürüstçe görüşmeye yanaşır mı? Zayıf bir ihtimal. Tekrar gelip bize katılabilir mi? Bu daha da zayıf bir ihtimal. Ama milyonların yaşamı söz konusu olduğunda ne kadar zayıf da olsa bu riske girmemiz gerek. Benim düşüncem budur, Üstat."

Yoda homurdandı. "Kaybettiğim öğrenciye karşı beslemek zor umut yeniden!"

"Zor mu?" dedi Mace. "Jedi Üstadı olmak hiçbir zaman zor değildir, hatta sizin için bile."

Yoda homurdanarak etrafına bakındı. "Pöh. Hepiniz de oldunuz pek bir bilge. Sadece Yoda bilgeyken daha iyiydi önceden!" Mace'e baktı ve güldü. "Eğer Geonosis'te tüm neşesini yitirmemiş

olsa Mace şimdi kahkahayı patlatırdı.

Galaksinin diğer ucunda Tapınak'ın en yetenekli öğrencisi botunun ucuyla uzanıp ışın kılıcını dürttü. Kont Dooku'nun suratı asıldı. Işın kılıcını hâlâ bir el tutuyordu. El kapkaraydı ve üzeri buzla kaplanmıştı; bileğinin hemen dibindeki donmuş kanın bulunduğu noktada da sona eriyordu. Kont Dooku, derin düşüncelere daldığı yer olan, çalışma odasındaydı ve kesik bir el, üzerinde uzun süre düşünülecek bir şey değildi. Üstelik soğuk uzay boşluğunda donup kaskatı olsa da şimdi erimeye başlamış da olabilirdi. Eğer dikkatli olmazsa zeminde iz bırakacaktı. Chateau Malreaux'un zeminindeki fazladan bir kan lekesini kimse fark edecek olmasa da yine de hoş bir şey değildi.

Dooku'nun masasının diğer tarafında Asajj Ventress bir çanta kaldırdı. "Gemiden geriye pek bir şey kalmadı, Üstat. Güç yoğunluğunu ve ilk atışımda reaktör bölümünü vurduğum. Bunu bulmak birkaç saatimi aldı," dedi donmuş ele bakarak. "Aklıma manyetik taramayla ışın kılıcını bulabileceğim geldi. Gemisi havaya uçarken adamın ışın kılıcını tutması garip. İçgüdü herhalde."

"Adam mı?"

"Adam ya da kadın." Asajj Ventress omuz silkti. "Bir şey işte."

İlk Üstat'ı öldüğünde, Jedi'ların korkulu rüyası ve Kont Dooku'nun en korkulan iş birlikçisi, Asajj Ventress kel kafasına dövme yaptırmış ve kadınlığını geride bırakmıştı. Kafasında on iki işaret vardı ve her biri öldürmeye yemin ettikten sonra hepsini öldürdüğü on iki savaş lordunu temsil ediyordu. İnce, kıvrak ve ölümcüldü. Nefretle çalkalanan bir galakside bile öfke ve hızın böyle bir karışımına bir kuşakta ancak bir kez rastlanırdı; Dooku onu ilk gördüğü anda ondaki cevheri sezmişti. Onda hem gül vardı hem de diken; hedefine saplanan bir bıçağın sesi; dudaktaki kanın tadı.

Asajj omuz silkti. "Başını bulamadım ama enkazın içinden belki bakmak istersiniz diye bir şeyler seçtim," dedi, elindeki çantayı uzattı.

Dooku ona baktı. "Tam bir yamyam olmuşsun."

"Sizin olmamı istediğiniz şey oldum," dedi.

Buna verecek bir cevap yoktu.

Dooku hâlâ ışın kılıcı tutmakta olan kolu Güç kullanarak havaya kaldırıp önünde tuttu, tıpkı uzun yıllar önce Yoda'nın fenerini kaldırdığı kolaylıkla. Dooku geminin havaya uçmasıyla bedeninden ayrılan kolun sahibinin esmer olabileceğini düşündü. Öyle bir kararmıştı ki insana ait olabileceğini bile söylemek zordu. Ruhuyla bir bağlantısı kalmayan ölü bir et parçası artık sadece bir nesneydi – bir masa bacağından ya da şamdandan bir farkı yoktu ve sahibinin kişiliği ve ruhuna dair de hiçbir iz taşımazdı. Dooku bunu hep şaşırtıcı bulmuştu: birinin bedeniyle kendisi arasındaki bağ ne kadar fâniydi. Ruh vücut organlarını hareket ettiren kuklacıydı, kuklacının ipleri kesildiğinde geriye kalan et ve kemikten başka bir şey değildi.

Ama bir Jedi'ın ışın kılıcı, o farklı bir şeydi. Her silah yegâneydi, sahibi tarafından yapılır ve sürekli yenilenirdi ve sahibinin kişiliğinin saf bir yansımasıydı. Dooku bir parmağını ölü Jedi'ın silahının kabzasında gezdirdi. Patlamanın şiddeti kabzanın bir bölümünü delip içindekileri parçalamıştı ve bu yüzden silah işe yaramaz haldeydi ama ana yapısını görmemek mümkün değildi. "Jang Li-Li," diye mırıldandı. Buna üzülmesine kendi bile şaşırmıştı.

"Bununla on altı oldu," dedi Ventress. "Eğer şu Maruk denen casusu öldürmeme izin verseydiniz on yedi olacaktı."

Dooku döndü. Artık dikkatini çekmeyen el ve tuttuğu kabza yere düştü. Kont çalışma odasının penceresine yürüdü. Gençken Yoda ona Vjun'un trajik hikayesini anlatmıştı ve uzun yıllardır orası aklında tam bir inziva yeri olarak kalmıştı. Gezegende karanlık taraf yoğundu, bu da Sith tekniklerini öğrenmeyi kolaylaştırıyordu. Daha da güzeli Vjun'daki felaket –ani deliliğe yol açan ve gezegenin nüfusunu neredeyse bir yılda yok olmanın eşiğine getiren bir salgın– pek çok güzel köşk ve konağı sahipsiz bırakmıştı. Yaşlı yengeçler konforlu kabukları severdi ve Chateau Malreaux da gerçekten konforlu bir yerdi. Eski ev sahibinin aklı onu ani ve gösterişli bir şekilde terk etmişti; yerdeki kan lekeleri dikkate alınmazsa şato sanki Kont için daha yeni inşa edilmiş gibiydi.

Dışarıda yağmur yağıyordu, bu asit yağmuru Kont Dooku gelip de gerekli tamirata başlatmadan önce neredeyse tüm çatıyı eritmişti. Uzaktaki, sahil tarafında, birkaç çalı ağacı dallarını gökyüzüne doğru kaldırmıştı ama onun dışında zemini kaplayan zararlı Vjun yosunlarından başka bir şey yoktu: yumuşak, yapış yapış, zehirli, yeşil ve pasif etobur. Onların üzerinde iki saat kadar uyumanın sonu kızarmış, çizgi çizgi ve yapışkan bir deriyle uyanmak olurdu.

Dooku gökyaşları gibi penceresinden dökülen yağmuru izledi. "Jang'i son gördüğümde... herhalde senden bile gençti. Güzel bir kızdı. Yanlış hatırlamıyorsam Konsey onu ilk görevi olarak Sevarcos'a diplomatik bir göreve gönderiyordu. Gri ve parlak, çarpıcı gözleri vardı. Başarılı olacağını düşündüğümü hatırlıyorum."

Ventress kesik eli alıp çantasına attı. "Sith'lerin gücü büyüktür ama siz bir kahin değilsiniz."

"Sence öyle mi?" Dooku dönüp ölü Jedi'ın katiline baktı. "Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da Jang hizmet etmek için yaşadı ve ilkelerine göre hareket etti, sonunda başarısız olsa da. Bu noktadan bakarsan sence kaç kişi daha iyi bir hayat sürüyor?"

"Çoğunun daha uzun yaşadığı kesin." Ventress çantanın ağzını bağlayıp onu odasının bir köşesine attı. "Eğer bana sorarsanız," dedi, gözünü tok bir sesle yere çarpan çantadan ayırmadan, "bana bu yolla bir şey kazanılırmış gibi gelmiyor."

Dudaklarını yaladı.

"Haksız da sayılmazsın," dedi Kont.

Asajj, Dooku'nun dövüş duruşunun bir gölgesi olarak gördüğü bir duruşa geçti, omuzlar dik, çene ve eller yukarıda. İşte başlıyor, diye düşündü.

Ventress derin bir nefes aldı. "Çırağınız olmama izin verin."

"Sırası değil -" diye söze girdi Dooku ama Ventress sözünü yarıda kesti.

"Ticaret Federasyonu ya da Cumhuriyet umurumda bile değil," dedi. "Sancaklar, askerler, taraflar, anlaşmalar, droidler, klonlar hiçbiri umurumda değil. Jedi'lar hariç birilerini öldürmek bile benim için bir şey ifade etmiyor. Bu kişisel bir mesele. Benim sevdiğim şey kendi başıma çalışmak. Sizin emirlerinizi yerine getirirken o emrin doğru, yanlış ya da mantıklı olup olmaması umurumda değildir, bunu sadece siz benden istediğiniz için yaparım."

"Biliyorum," dedi Dooku.

Ventress pencereye doğru gidip orada Dooku'yla pencere arasında durdu. "Size hakkıyla hizmet etmedim mi?"

"Kesinlikle," diye itiraf etti.

"O zaman beni ödüllendirin! Beni çırağınız yapın! Bana Sith öğretilerini öğretin!"

"Sana pek çok sır öğretmedim mi, Asajj?"

"Artıklar. Küçük numara ve sanatlar. Öğrettikleriniz sizin çırağınız olursam öğreneceklerimin yanında hiç kalır, bunu biliyorum, ben aptal değilim," dedi öfkeyle. Sanki Dooku bunu bilmiyordu. Sanki Kont'u ne kadar tehlikeli olabileceğine inandırmaya ihtiyacı vardı. "Sith'ler hakkında çok şey öğrendim. Onların mirası ve büyüklüğü hakkında."

"Peki ya onların doğal tarihi," dedi Dooku.

Ventress gözlerini açtı. "Ne?"

"Sith'ler de bir türdü. Böcektiler belki de."

Asajj'ın dudakları daha da inceldi. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

"Nadiren bu kadar ciddi olmuşum." Kont duvardaki holokronların bulunduğu rafa doğru yürüdü, içlerinden birini alıp masasındaki iletişim kübüne taktı. "İşte karşında: Dantooine'in tırpan sırtlı mantisi." Masanın üzerinde parlak bir görüntü belirdi, parlak kırmızı ve siyah renkli mantisler, kanca şekilli kolları ve sahte sevgileriyle. "Çiftleştikten sonra dişi erkeğin kafasını koparır ve gövdesinin içine yumurtlar. Yavrular yumurtadan gövdeyi yiyerek çıkar ve sonra da birbirlerine saldırırlar."

"Menkıbe dinleyecek halim yok," dedi Ventress sabırsızca. "Eğer diyeceğiniz bir şey varsa hemen söyleyin."

"Bu çiraklık işi görüldüğünden karmaşık bir iştir," dedi Dooku. "Gerçek bir Sith Lordu Güç'ün kendisinde yoğun olduğu bir öğrenci bulmalıdır."

"On altı ölü Jedi bunun kanıtı sayılmaz mı?" dedi Ventress. "On yedi mi olması gerekirdi?" diye de ekledi.

"Acaba senin o kadar güçlü olmanı gerçekten de istiyor muyum?" dedi Kont sakince. "Şu anda sen yerini bildiğin müddetçe seninle gayet iyi bir ikiliyiz. Ama eğer seni çırağım yaparsam, seni elinden tutup karanlık taraf olarak bilinen kara suyun derinliklerine dalmana yardım edersem ya boğulursun ya da çok daha güçlü şekilde dışarı çıkarsın, ki ikisi de işime gelmez. Şu an öyle güçlü yanıyorsun ki seni söndürmemi isteme benden."

"Neden? Beni eğitmeniz size daha çok yardım etmemi sağlamaz mı?"

"Bana ihanet edersin?" deyip omuz silkti ve itirazını yarıda kesti. "Karanlık tarafı kucaklamanın nahoş yan etkisidir bu. Ben yaşlıyım ve hırsımın sınırlarını çoktan öğrendim. Sen ise genç ve güçlüsün ve bu iki şey Sith'lerin tarihi boyunca her zaman tek şeyle sonuçlanmıştır."

"Size karşı döneceğimden mi şüphe ediyorsunuz?"

"Başta değil. Ama verdiğim bir kararla hemfikir olmadığın bir günde olacak olan budur. Ben olmadığım zaman işlerin nasıl da daha iyi yürümeye başlayacağını hayallerini kurmaya başladığın günde."

"Şu an da sizinle hemfikir değilim," dedi. "Şu Jedi'yla ilgili -"

"On yedincin olmalıydı, biliyorum." Dooku gülümsedi. "Sendeki iştah bende yok. Ben öldürmek yerine onları daha faydalı işlerde kullanmayı tercih ederim. Şimdilik aynı fikirde olmasan da karşı gelmeye cüret edemezsin." Yüzünde bir gülümsemeyle bir parmağını kaldırdı.

Ventress'in benzi attı. "Doğru," dedi.

Dooku parmağını indirdi.

Masanın üzerindeki hologramda yavru mantisler babalarının bedeni içinde kıvranıp duruyordu. Cılız kancalarıyla körlemesine etraflarını yoklarlarken diğerlerinden daha iri olan birinin kancası tesadüfen bir diğer yavrunun boynuna denk geldi. İlkel içgüdülerinin dürtüsüyle bir an bile tereddüt etmeyen yavru kardeşinin boynunu kopardı.

"Mükemmel bir dünyada," dedi Dooku, "kişi çırağını sadece büyümesine yetecek kadar besleyebilir – onu sürekli daha fazlasını isteyecek seviyede tutarak. Üstat ona ün ve zafer sözleri verir. Bunlar onun hep isteyeceği şeyler olduğu için Üstat'ının dediklerini yapar. Onun halk içindeki yüzü olur. Eğer Üstat'ın planlarından biri ters giderse neden bunun sonuçlarına katlanan o olsun ki?" Dooku başını kaldırdı, bakışlarına hiç olmayan bir sertlik ve keskinlik hakimdi. "Bu sana doğru geliyor mu, Asajj? Gerçekten de benim çırağım olmayı ister misin? Seni galaksideki en korkulan kadın yapabilirim. Ben Coruscant'ta güven içinde otururken tüm Jedi'lar senin peşine düşerler."

Asajj tekrar dudaklarını yaladı. "Gelsinler bakalım," dedi.

"Ah, genç ve nefretle dolu olmak!" dedi Dooku. "Bir yıldız olurdun – ben hariç herkesten büyük olurdun. Ama bunu bilmen için de arada bir burnunu sürtmem, yerini bilmeni sağlamak için canını yakmam gerekirdi. Çırak öğrendiği her sırrın bedelini fazlasıyla öder. Evet, hem de nasıl..." Kont durdu, gözlerini sanki bir anıyı unutmak istermiş gibi kapattı.

Asajj ona baktı. "Sizce buna layık değil miyim?"

"Anlattıklarımı hiç mi dinlemedin?"

"Kesin bir şey söylemiyorsunuz da ondan," dedi Ventress öfkeyle. "Ya şu Jedi, Jai Maruk? Onu öldürmeli miydin? Emirlerinize uyuyordum ama belki de bu da bir sınavdı." Gözlerini kıstı. "Daha fazla inisiyatif göstermeliydin. Bence sizin beklediğiniz bu. Sizin bir uşağa ihtiyacınız yok. Onlardan bir sürü var. Size daha fazlası lazım."

Aklı karışan Kont ona baktı. "Senin her düşünceni sen daha onu düşünmeden önce bilmek ne garip bir duygu."

"Karanlık taraf bile size böyle bir güç bahsedemez," dedi Ventress tereddüt etmeden.

Kont gülümsedi. "Benim karanlık taraftan daha büyük bir gücüm var. Ben yaşlıyım. Senin yeni öfkelerin benim eski hatalarımdır."

Masasının üzerindeki görüntüde mantisler çığlık çığlığa dalaşmaya devam etti. Holokronu çıkarıp yerine koydu. "Ah. Son misafir grubumuz da geliyor. Ticaret Federasyonu davasının ve yüzde on kârın sadık ve gerçek takipçileri. Git ve onları kapıda karşıla. Ziyaretçilerin üzerinde her zaman kalıcı bir etkin oluyor."

"Bana patronluk taslamayın," dedi Asajj ters şekilde.

Dooku ona döndü. "Yoksa?"

Ventress'in benzi attı.

Dooku tekrar parmağını kaldırdı ve bu sefer sanki bir şeyi itermiş gibi parmağıyla havada bir hareket yaptı. Ventress diz çöktü. Acıyla boğuk bir ses çıkardı. "Lütfen," dedi. "Yapmayın."

"Hoş bir duygu değil, öyle değil mi? Sanki boğazını ve göğsünü keskin taşlar parçalıyor." Dooku diğer bir basit hareket yaptı ve Ventress yere yapıştı. "Şu kan damarlarından nefret ediyorum," dedi Dooku. "Patlamaya hazır balonlar gibi tüm vücudunu sararlar."

"L-l-l-ütfen..."

"Ama daha da kötüsü anılardır," dedi sakın şekilde. "Yemeğin üzerindeki sinekler gibi dolaşırlar etrafta. Her rezil varlık, her kötü alışkanlık, her türden nankörlük." Ventress yerde nefes almaya çalışırken acımasız ve garip bir sessizlik çökmüştü odaya. Yağmur camlara vuruyor ve Kont'un sesi gittikçe daha derinden geliyordu. "Durdurman gereken nice şey vardı ve sen bunları durduramadın. Hiçbir şey artık olması gerektiği gibi olmayacak. Ya yaptığın şeyler," diye fısıldadı. "Ya o yaptığın şeyler..."

Dooku'nun masasındaki iletişim cihazı bipledi. Başını rüyadan uyanan bir insan gibi iki yana salladı. "Troxar delegesi kapıda."

Ventress zor bela ayağa kalktı. Yüzü bereliydi ve gözleri yaşlıydı. İkisi de bunu fark etmemiş gibi yaptı. "Söyle onlara az sonra geliyorum," dedi Kont Dooku.

Fiziksel olarak Kont'un yaşı ciddi bir dezavantajdı. Güç'te ustalaştıkça –bu konuda yıllar önce bahçede o su böceklerini izleyen gençten daha mahir olduğu su götürmezdi– seksen üç standart yıllık yaşına rağmen hâlâ yarı yaşındaki insanlardan daha iyi durumdaydı. Fiziksel durumu iyiydi, sezgileri güçlüydü ve sağlığına gelince bu yaşa kadar üşüttüğünü bile hatırlamıyordu.

Sadece Üstat'ının önünde eğildiğinde ne kadar yaşlı olduğunun farkına varıyordu. Hologramda titreyen Darth Sidious'un görüntüsü bile sahte gençliğini silip süpürmeye yetiyor, geride titreyen kemikler ve yorgun ve bitkin eklemeler bırakıyordu.

"Bunlar Troxar'dan gelen elçiler," dedi Üstat'ı. Nasıl bilebilirdi? Dooku sormadı. Darth Sidious bilirdi. Hep bilmişti.

"Teslim olmayı düşünüyorlar," dedi Dooku. "İddia ettiklerine göre direniş göstermeyi planlıyorlarmış ve klon birlikleri çekilir çekilmez de ayaklanacaklarmış."

"Hayır!" dedi titreyen görüntü, kesin şekilde. "Savaş gezegene o kadar zarar verdi ki artık kurtarmaya değmez. Artık tek değeri kaldı, o da daha fazla kaynak ve askeri meşgul etmek. Onlara

mücadeleye devam etmeleri gerektiğini söyle. Takviye göndereceğine söz ver – eğer dayanmaya devam ederlerse bir ay içinde tüm sistemi geri almak için son model droidlerden kurulu bir filo göndereceğini söyle. Onlara bu tür silahların teslim olacak kişilere verilemeyecek kadar değerli olduğunu söyle."

"Peki, ayın sonunda takviyeler gitmediğinde ne olacak?"

"Yardımanın bu sefer de bir ay sonra geleceğini söyle. Onlara söz ver ve onları buna inandır. Sana bunu nasıl yapacağını öğrettim."

"Anlıyorum," dedi Dooku. Bize bağlı olanlara ihaneti sıradan bir şey haline getirdik.

Kukuletalı görüntü başını kaldırdı. "Vicdanınla bir sorun mu yaşıyorsun, çırağım?"

"Hayır, Üstat." Görüntünün korkunç gözlerinin içine baktı. "Bunun başlarına gelmesinin nedeni kendi açgözlülükleri," dedi. "Aslında içten içe neye bulaştıklarını çok iyi biliyorlardı."

Chateau Malreaux'da izlenmeyen hiçbir yer yoktu.

On yedinci (ve son) Vikont Malreaux'un yavaş yavaş delirdiği son aylarında yaptırdığı muhteşem güvenlik sistemi, Dooku'nun burayı operasyon merkezi olarak seçmesinin ana nedenlerinden biriydi. Optik kameralar, oturma odasında döşeme çivisi, mutfakta vida başı, kilerde ağır kesici hap ve Ağlayan Oda'da duvar halısındaki karganın gözlerindeydi. Aslında Sluissilerin dillerinin tedavisi için protez bir araç olarak geliştirilen son model enfraruj örtüler Malreaux'daki masa örtüsü, halı ve perdelerin yapımında kullanılmıştı. Büyük masraflarla inşa edilmiş olan şatonun duvarının ardı ise sayısız gizli bölüm ve geçitle doluydu. Hemen hemen her çekmece, dolap, yatak altı ve bacada ve hatta mahzendeki paha biçilmez Creme D'infame şaraplarının şişelerinin altında bile dinleme cihazları vardı.

On yedinci (ve son) Vikont Malreaux zehirlendiğini düşünerek mutfak çalışanlarını öldürmüş, sonra da bu gizli tünellere sığınarak sadece geceleri dışarı çıkmıştı. Ona dair son görüntü mutfakta asılı bir sepetin içindeki sahte bir soğanın içinde bulunan kamereya aitti: otuz saniyelik bu görüntüde iskelete benzer bir yaratık bir ızgarayı açıp mutfığa süzülüyor sonra hararetle çeşme suyundan içip bulduğu unu da avuç avuç yiyordu.

Eğer kokmasa on yedinci Lord Malreaux'un cesedini asla bulamayacaklardı.

Bu gizli geçitlerde bulunan birisi çalışma odasına yaklaşırsa tavandaki bir delikten Dooku'yla Asajj Ventress arasında geçen tüm konuşmayı dinleyebilirdi. Eğer bu kişi yeterince sabırlı olup Ventress dışarı çıkana kadar beklese Darth Sidious'la Dooku arasında geçen bu konuşmaya da şahit olabilirdi.

Bu kişi Dooku odadan çıktıktan sonra da beklemeye devam etse raflardaki küçük bir bölmenin açıldığını ve kızıl ve krem rengi kürklü, küçük, çevik ve kötü bir yaratık olan ve pençe yerine kavrayıcı ellere sahip bir Vjun tilkisinin içeri sızdığını da görebilirdi.

Bir süre durup odayı kokladıktan sonra ihtiyatla ortalıkta gezinmeye başladı ve az sonra da Dooku'nun Jang Li-Li'nin kesik elini düşürdüğü yere geldi. Zemin Malreaux tarzında döşenmişti, yarısı donuk kırmızı yarısı ise kirlili krem rengi, kurumuş kanla bozulmuş süt gibi. Yere düşen el yerde bir leke bırakmıştı. Tilki kokladı ve ince pembe dili dudaklarının arasında göründü.

"Henüz değil, tatlım." Neşeli yaşlı bir kadın gizli geçitten dışarı çıktı. Bir zamanlar güzel bir elbise olduğu anlaşılan bir paçavra giymişti – kenarları yıpranıp kapkara olmuş pembe bir balo kıyafeti, yırtık çoraplar ve bir zamanlar altın rengi olan bir çift terlik. Boynundaysa tilki kuyruğundan yapılmış ve uçları birbirine bağlı kürkü vardı. "Bekle biraz. Önce annen bir baksın." Homurdanarak öne doğru eğildi ve yerdeki lekeye baktı.

"Oh, kıymetli," diye mırıldandı. Daha iyi görebilmek için lekeye iyice yaklaştı, küçük gözleri yaşlanmış ve ışıldamıştı. "Oh," dedi. Kıç üstü yere oturdu, sallandı, sallandı. "Oh, oh, oh!"

Tilki durmuş ona bakıyordu.

Yaşlı kadın bu zafer sevincine hayretle bakan tilkiye döndü, sarı ve sivri dişlerini gösterdi. "Annen için harika bir gün, tatlım," diye fısıldadı. Tilkinin gözlerine baktı. "Görmüyor musun, balım? Bebek eve dönüyor?"

Ayağa kalktı. Heyecandan kolları ve bacakları titriyordu. "Gitme zamanı geldi," diye fısıldadı. "Bebeğin odasını temizleyip yatağını hazırlamak gerek." Tekrar geldiği gizli tünele döndü.

Kont Dooku'nun Troxar delegesiyle görüşmesi iyi gitmişti. Elinden geldiğince az konuşmuş ve onların söylenebilecek tüm yalanları söylemesine fırsat vermişti. "Yeni savaş droidleri üretimine başladık," dedi. Tüm söylediği buydu; kalanını onlar halletmişti zaten.

"Tabii ki onları önce bize göndereceksiniz," dedi under-palatine.

"Biz tüm bölgede kilit konumundayız," dedi yardımcısı.

"İhtiyaçlarımızı biliyorsunuz," dedi bir diğeri.

"Davanız için diğer gezegenler böyle cesurca mücadele etti mi?" diye sordu dördüncüsü.

Tüm bu umutları bir gülümsemeyle destekleyip Güç'ü kullanarak da bunu iyice pekiştirip zihinlerine yerleştirdi, sıcak balmumunun üzerine basılan mühür gibi. Böylece her şeyi garantiye almıştı. Aslında Güç'ü kullanmasına gerek olduğu bile söylenemezdi. Bir kişi kendi halkından binlercesinin ölümüne neden olacak bir ihanete karar vermişse onun yaptığını meşrulaştıracak her sözü düşünmeden kabul ederdi. İyilik yapmak için gaza getirme faslı artık sona erdi, diye düşündü Kont Dooku. Evrenin sıradan yaratıklarını kör eden her zamanki yanılsamaların aksine karanlık taraf ona gerçeği tüm açıklığıyla göstermişti.

Biz neyiz, Dooku?

Yalnız. Yalnız. Yalnız.

Kendilerini kandırmakla meşgul olan Troxarlıları büyük bir keyifle izledi. Dooku toplantıyı çabucak sona erdirip onları da geldikleri mezbahaya geri gönderdi. "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Delegeler birbirlerine baktı. "Aslında başka bir gelişme daha var," dedi under-palatine, koca burunlu, pembe gerdanlı orta yaşta iri kıyım bir Troxarlıydı. "Bildiğiniz gibi diplomatik mirasçı onuruna nail oldum ve Cumhuriyet yetkilileriyle görüşmelerin ikinci safhası için müzakereye gitmekle görevlendirildim. Tabii ki bir sonuç çıkmadı; Senato her zamankinden daha karışık; tartışmanın,

kavganın sonu gelmiyor." Gerdanını kibirli şekilde salladı. "Çatışmalar başlamadan yıllar önce Senato komitesine de dediğim gibi -"

"Bir gelişme demiştiniz," diye kesti sözünü Dooku.

Bocalayan under-palatine yanaklarını içeri çekti. "Ben de o konuya geliyordum. Toplantının sonunda Naboo Senatörü Amidala yanıma geldi ve size bir şey ulaştırmamı istedi." Titrek ve gergin eliyle üzerinde Jedi mührü olan küçük bir kutuyu uzattı.

"Sizi temin ederim ki mümkün olan her tedbiri aldık, son model tarayıcıları kullanarak-"

"Bomba olabileceğini düşündük," dedi asistanı.

"Ya da bir böcek," dedi diğeri.

"Ben hâlâ zehir olduğunu düşünüyorum," dedi dördüncüsü.

"Güvenliğiniz her şeyden önce gelir, dediğim zaman bana inanın..."

Dooku kutuyu aldı. Hayretle kendi ellerinin de titrediğini gördü. Garip. Neredeyse Ventress'in onun Jedi Jai Maruk'un gitmesine izin verdiği andaki hali kadar şaşkındı. Bu şey onu bir anda geçmişe götürmüştü. Sonrasında Sidious'a, Yoda için attığı bir olta diyecekti. Bu oltanın ucunda yem olarak eski bir anının pembe kıvranırları duruyordu.

Darth Sidious ona merakla ve ardından da hasta ve zayıf birine bakar gibi baktı. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Üstat'ı.

Dooku gülererek reddetti. Düşüncesi bile komikti.

"Komik mi?" dedi Üstat'ı sakın ve korkutucu sesiyle. "Hiç sanmıyorum." Sonra da ballı zehire benzer bir sesle devam etti, "İyi bir öğrenci her zaman hocasını sever."

Sidious'la konuşmak her zaman riskli bir olaydı. Bazen konuşma rotasından çıkar ve Dooku her ne yaparsa yapsın toparlayamazdı. Üstat'ını hoşnut etmede başarısız olmak korkunç bir şeydi.

Başını iki yana salladı. Bunlar bir çocuğun anlamsız korkuları gibiydi. Eğer Yoda yemi yutarsa gelecek ve eğer gelirse Sidious'a sunacağı paha biçilmez hediye dokuz yüz yıllık bir kelle olacaktı. Bu yarı sakat ve mızımız arif, Cumhuriyet'in yolunu kesen bir tıpa gibiydi; o tıpayı yerinden çıkarabilirse karanlık taraf bir sel gibi akacaktı. Sonra da Üstat'ı, Dooku'nun ne kadar sadık bir hizmetkâr olduğunu görmüş olacaktı.

Kutuyu aldı. Yoda'nın kutuya dokunuşunun uzak yankılarını hâlâ hissedebiliyordu. Geonosis'teki son karşılaşmalarını hatırladı: kılıçlar çekilmişti, nihayet ikisi de aynı şartlarda karşı karşıyaydı. Acı tatlı bir an – Yoda'yı tekrar görmek ve ona denk ve hatta ondan daha iyi olmak... ama onun tarafından görülmemek. Hayır, artık ayrı yollara gitmişlerdi ve Yoda'nın ilgilenmesi gereken yeni Jedi'lar vardı. Kenobi ve daha beteri genç Skywalker.

Oh, evet ve herkes onu izlemiyordu. Darth Sidious bile gözlerinde ışıltıyla o gençte Güç'ün ne kadar yoğun olduğundan bahsetmişti. "Büyük bir oyunda küçük bir parça," demişti Üstat'ı; ama Sidious onun adını zikrettiği zaman Dooku kıskanmadan edememişti. Skywalker, evet... Güç onda yoğun.

Duyduğuna göre aynı Anakin kısa süre önce Serenno'da Kont Dooku'nun bir klonunu öldürmüştü. Zavallı aptal klon. Anne babası tarafından terk edilen bir Dooku daha, akli havada bir Jedi tarafından yoz Cumhuriyet adına öldürülmeye bırakılmış bir gariban.

Dooku eğer bu kadar yaşlı ve bilge olmasa bu Anakin Skywalker'dan nefret edeceğini düşündü. En azından biraz.

Kutuyu salladı, elinin hâlâ böyle titriyor olması garipti.

Vatansever Savunma Bürosu'nun under-palatine'i omzunun üzerinden baktı. "Biz elimizden geldiğince inceledik," dedi diplomat şaşkın bir ifadeyle, "ama tüm uzmanlarımız sıradan bir mumdan başka bir şey olmadığında hemfikir."

Coruscant'ın Tapınak bölgesindeki izbe bir binada iki droid yağmurda deşarık oynuyordu. Son derece süratli oynuyor, taşları takip edilemeyecek bir hızda hareket ettiriyorlardı; parmakları kumaşa girip çıkan dikiş makinesinin iğnesi kadar hızlıydı.

İki droid de aynı dizayna göre yapılmıştı, insana benziyorlardı, uzundular ama benzerlikleri bu noktada bitiyordu, sanki birisi sarayda diğeri sokaklarda yaşamak zorunda kalmış ikizler gibiydiler. İlk droid son derece itina ve gösterişli şekilde boyanmıştı, gövdesindeki boya ise dama tahtası şeklindeydi ve kızıl ve fildişi renkler kullanılmıştı. Kızıl renk açıktı ve kahverengiyle gölge atılmıştı, bir tilkinin kürkünün rengi gibiydi; droidin son boyandığı atölyedeki bu rengin numunesinin adı "hayvan dişleriydi".

Diğeri droid ise hemen hiç boyanmamış ve üzerindeki ilk boyası da çoktan soyulup gitmişti. Çiziklerle dolu yüzü griydi, sanki yıllardır ne kadar zor şartlarda hizmet ettiğine şahitlik yapıyor gibiydi. Durdu ve yağmura baktı. Her gece itina ile kendini kazıya da yine de eklemlerinin paslanmaya başlamasını önleyememişti ve yüzünde paslanmanın başladığı yerlerde güçlü ovalama izleri bulunuyordu.

Droidler çatının kenarına oturmuşlardı. Yıpranmış olan, görsel reseptörlerini oyundan ayırmıyordu ama iyi boyanmış diğeri belli aralıklarla başını kaldırıp yüksek binalar arasındaki kanyona, durmadan akan trafiğe ve Jedi Tapınağı'nın kuleleri ve geniş giriş kapısına bakmayı ihmal etmiyordu.

Tabii ki bu küçük çatı katından Tapınak'ta neler olup bittiğini görmek zordu. Bu mesafeden ve yağmur yağarken Tapınak'ın ön kapısına yaklaşan pejmürde görünüşlü kişinin kim olduğunu ancak bir Horansi görebilirdi. Bu kişinin dikkat çekici diplomatik bir kese taşıyan öfkeli bir Troxarlı diplomat olduğunu anlayabilmek için biyolojik görüş yeteneğinin ötesinde bir şeye ihtiyaç vardı: efsanevi Tau/Zeiss teleskopik keskin nişancı dürbünü ayarında bir şeye mesela – sipariş üzerine saydam çelik ya da nöral implant nişangâh da eklenebilir. Dört yüz yıl önce üretimi durdurulduğundan beri onun gibi X1 ile X100 arasında sorunsuz büyütme yapan bir dürbün daha imal edilememiştir.

Şık droid durdu, parmakları oyun tahtasının üzerinde hareketsiz bekledi. Birkaç kilometre uzakta, yağmur perdesinin arkasında Troxarlı diplomat kapıda bekçilik yapmakla görevli genç bir Jedi'la bir şeyler tartışıyor. Paket el değiştirdi.

"Ne yapıyorsun," dedi yıpranmış diğeri.

Diplomat yağmur altında kendisini bekleyen araca geri döndü. Genç Jedi da dönüp Tapınak'a girdi.

Bakımlı droidin parmakları tahtanın üzerindeki holografik şavaşıllara doğru alçaldı ve bir hamle yaptı. "Sıra sende," dedi.

Coruscant'ın Xeno-etnologları kainattaki akıllı türlerin sayısını 20 milyon olarak hesaplamıştı. Örneğin, acaba Bivalva comtemplativa, diğeri adıyla Prilix midyeleri, bildiğimiz anlamda düşünür müydü? Ya da kuşaklararası anlatım semaforu konuşmadan ziyade yuva yapımı gibi şeyleri mi aktarıyordu. Yine de kabul edilen rakam yirmi milyondur.

Bu türlerden birisi olan bir gözlemci, Geonosis savaşından otuz ay sonra bir akşam vakti, Jedi Üstadı Maks Leem'in cübbesinin eteklerini yukarı çekip aceleyle Jedi Tapınağı'na doğru gittiğini

görse onun yüzünün ifadesi endişeyi yansıtmaya çok uygun olan üç gözlü, keçi kafalı bir dişi Gran olduğunu söyleyebilirdi. Üstat Leem'in endişeli gözleri üzerindeki üç kaş çatıldı. Çenesi, Gran standartlarına göre bile, uzun ve dardı ve gergin olduğu zaman dişlerini gıcırdatmak gibi bir âdeti vardı, Granların geviş getirdiği eski dönemlerinden kalma bir alışkanlık.

Üstat Leem genelde böyle gergin birisi değildi. Kibar, anaç, yetenekli biriydi ve genç acolyte'lerin de gözdesiydi, kolay kolay akli karışan birisi de değildi. Bir Mace Windu veya bir Anakin Skywalker Jedi'ların esas görevi olan savunmadan sonunda usanabilirdi ama Maks Leem onlar gibi değildi. Granlar sosyal, topluluk merkezli bir halktı ve barışın koruyucusu olabilmek için seve seve tüm hayatını bu işe adamıştı. Şu anda onu en çok rahatsız eden şey ise yavaşça ama kaçınılmaz şekilde tüm Jedi'ların birer askere dönüşmeye başlamış olmasıydı.

Cumhuriyet iç savaşını olabilecek en kötü şey olarak görüyordu. Sonra da Geonosis'teki katliam Jedi'ların bir kuşağını silip süpürmüştü. Plazmaların ışıkları, ağızdaki kumun tadı, savaş droidlerinin gıcırta ve uğultuları – bir kabustan hiçbir farkı yoktu, acı ve matemin birbirine karışması. Bir düzineden fazla silah arkadaşını orada kaybetmişti. Bu savaşı evlerine taşımıştı ve artık savaşın dokunmadığı hiçbir yer yoktu.

Coruscant'a dönüş yolunda Üstat Yoda iyileşme ve toparlanma hakkında konuşmuştu ama geçen otuz ay Maks Leem için zor ama çok zordu. Onun için savaşın anılarıyla yüzleşmek bu boş Tapınak'ta durmaktan daha kolaydı. Yüz kişilik yemek salonunda kırk kişilik servis açılmıştı. Batı blokundaki mutfak boştu. Tapınak hayatının ritmi zaman yokluğundan sekteye uğramıştı; artık bahçıvanlığa, giysileri elle onarmaya ya da oyuna ayıracak zamanları yoktu. Şimdi yakın dövüşün, küçük birim taktik eğitiminin ve askeri sızma talimlerinin zamanıydı. Yemek şehirden alınan malzemeden alelacele yapılıyor, on iki, on dört yaşında çocuklar telsiz görüşmelerini yapmak, kurye rotalarını düzenlemek ve savaş planlarını araştırmak zorunda kalıyorlardı.

Leem'i en çok endişelendiren de çocuklardı. Neredeyse yetişkinin kalmadığı Tapınak, öğretmenlerinin terk ettiği bir okul gibiydi. Yetim kalan Padawan'lar, acolyte'ler, çok az öğretmen ve çok fazla sorumluluk; Maks Leem tüm bunlardan korkuyordu. Yoda ve diğerleri her ne kadar kadim Jedi öğretilerini zihinlerine yerleştirmek için çabalasa da şiddet bu nesile damgasını vuracaktı. Sanki zehirli sütle emziriliyorlar, diye düşünürdü hep. Sith Savaşları'ndan beri ilk kez bir Jedi Şövalyeleri kuşağı karanlık tarafla gölgelenmiş Güç'le kuşatılmış olarak yetişiyor, kalpleriyle hissetmeyi en zor yoldan ve olması gerekenden kısa sürede öğrenmek zorunda kalıyorlardı.

İşte bu bahsettiği çocuklardan biri olan nazik ve ağırbaşlı Whie'yi Padawan'ı olarak seçmişti ve şu an Tapınak'ın girişinde durmuş ona sesleniyordu. Maks yanına geldiğinde çocuğun, Tapınak'ın hemen girişinde ufacık bir çocuk tarafından durdurulmasını anlamsız bulan öfkeli, kibirli ve gürültücü Troxarlı diplomatın tüm çabasına rağmen, her zamanki gibi son derece soğukkanlı olduğunu gördü. Çene altındaki sarkıkları öfkeyle titreyen bu pembe yaratık Üstat Yoda'ya bizzat teslim etmesi gereken bir paket olduğunda ısrar ediyordu.

Maks hemen Whie'nin yardımına koştu, yanlarına yaklaşırken Güç'ü, ona en uygun şekilde, kullanarak Troxarlıyı boynundaki sarkıkların titremesi duracak ölçüde sakinleştirdi ve daha sonra yanına gelerek bu paketi bizzat Üstat Yoda'ya teslim edeceğine dair kendisine söz verdi. Whie de aynı şeyi yapabiliirdi –Güç onda da yoğundu– fakat Padawan'ların bu tür güçleri her fırsatta kullanmaları pek hoş görülmezdi. Çocuk gerçekten de çok yetenekliydi; belki de bu yüzden onları

başka amaçlar için kullanmama konusunda bu kadar titizdi.

White paketi ona teslim etti. Bu yüksek güvenilirlikli diplomatik muhaberat paketi idi, Ticaret Federasyonu'na bağlı dünyalarda yaygın şekilde kullanılırdı. Meta-seramik, kompüterize monofilamentten yapılmış bu şey hem kutu hem de bilgisayardı ve dış yüzeyi ekran görevi görüyordu. Yüzeyinin büyük bölümünde hem Temel lisanında hem de Troxar lisanında yazılmış şu yazıları görmek mümkündü.

TROXAR'IN İYİ DİLEKLERİYLE

ÇOK GİZLİ VE ŞAHSA ÖZEL;

YODA

"Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı"

Galaksi Senatosu Şansölyesinin Askeri Danışmanı

UYARI!

Sadece Adı Geçen Alıcıya Teslim!

Bu Diplomatik Paket Etkin Haldedir;

Eğer Olumlu bir Kimlik Tespiti sağlanmazsa

Paketin zorlanması durumunda İçindeki Plazmaya dönüşecektir.

Paket eline teslim edildi, kompüterize monofilament parmağının dokunuşuna göre parmaklar uçlarında toplanana kadar değişip aktı. Sanki bir sahilde oturmuş ve her dalgayla altındaki kumların biraz daha denize doğru kaydığını hissetmek gibi bir şeydi. Parmak izinin kısa topografik görüntüsü ekranda belirdi. Paketin diğer bir bölümünde ise küçük bir alanda gözünün ideogramı görüldü. Üstat Leem önce kendi yansımasına sonra da bir an için parlayan pakete baktı.

Deri Yapısı	Eşleşmiyor
Parmak izi	Olumsuz
Retina Taraması	Olumsuz

Şu anki alıcı Diplomatik İlişkiler Bakanlığı'nın gayriresmi paketinin teslim edilmesi için uygun görülmemiştir.

UYARI!

PAKETİN ZORLANMASI DURUMUNDA İÇİNDEKİ PLAZMAYA DÖNÜŞECEKTİR

Maks ve Padawan'ı birbirlerine baktılar. "Düşürmesek iyi olur," dedi çocuk. Maks gözlerini devirdi –üç gözlü Granların dikkate değer yüz ifadelerinden bir diğerydi bu– ve Tapınak'a girip Üstat Yoda'yı aramaya başladı.

Onu, Bin Çeşme Salonu'nda buldu sonunda. Küçük havuzun yanındaki siyah kalker bir kayanın üzerine oturmuştu. Ona arkadan yaklaşırken gerçekte ne kadar küçük olduğunu farkedip hayrete düşmüştü, şekilsiz cübbesinin içinde güdük ve iğreti bir halde orada duruyordu. Üzgün bir bataklık kurbağasına benziyor, diye geçirdi içinden. Daha gençken bu tür düşüncelerini her zaman bastırmıştı ama yaşı ilerledikçe düşüncelerinden korkmamayı ve onları kontrol etmeyi öğrenmişti. Bu zihin ne kadar acayip, güvenilmez ve çarpık bir şeydi böyle! Hatta bir Jedi'ın zihni bile. Diğer taraftan kocaman ve yuvarlak yeşil kafası ve sivri kulaklarıyla bu üzgün bataklık kurbağasının her zaman haklı olduğu da bir gerçektir.

Sonra Yoda döndü ve ona gülümsedi, ne kadar yorgun ve endişeli görünse de onun yanında olmak kalbine neşe saçıyordu, sanki yeryüzündeki bir çatlağın hemen üzerindeydiler ve yaşayan Güç'ün enerjisi de o çatlaktan üzerlerine püskürüyordu.

Üstat Leem'in üç kahverengi gözünün üzerindeki kalın kaşları indi ve dişlerini gıcırdatmayı da bıraktı. Havuzun kenarına doğru indi, uzun eğrelti otlarını zarar vermeden nazikçe kenara itti. Ortama, yatağından akan, kayaların arasından çağlayan ve sonunda da küçük göle dökülen, suyun sesi hakimdi; koca salonun en dipteki köşesinden dökülen şelalenin uzak uğultusu duyuluyordu. "Sizi burada bulacağımı biliyordum, Üstat."

"Severim dış bahçeleri daha çok."

"Biliyorum. Ama maalesef bu yakınlarda bulabileceğimiz tek bahçe bu."

Yoda tebessüm etti. "Doğru söyledin." Onu gördüğünde dikilen kulakları tekrar düştü. "Toplantı üzerine toplantı. Konuşmalar ciddi ve üzücü, savaş, savaş, hep savaş." Üç parmaklı eliyle Bin Çeşme Salonu'nu işaret etti. "Bir yer burası dolu güzelliklerle. Burayı biz var ettik ama usandım artık şu var etme işinden. Ne zaman gelecek sıra var olmaya, Maks Leem?"

"Coruscant dışında bir yerlerde ancak," diye cevap verdi dürüstçe.

Yaşlı Üstat canlı şekilde başını salladı. "Söylediğin daha doğru bildiğinden. Kimi zaman düşünürüm ben de taşımayı Coruscant dışına Tapınak'ı."

Üstat Leem'in ağzı açık kalmıştı. O sadece şaka yapmıştı ama Yoda gayet ciddiydi. "Ancak ormanın olmadığı, dağların dümdüz edildiği, akarsuların kurduğu bir yerde Coruscant gibi Güç olabilir ancak bu kadar gölgeli."

Maks'ın üç gözü de hayretle açıldı. "Tapınak'ı nereye taşıyacaksınız?"

Yoda omuz silkti. "Nemli bir yere. Vahşi bir yere. Fazla var etmenin olmadığı bir yere. Makinelere uzak bir yere." Doğrudu ve derin bir nefes aldı. "Güzel. Karar verildi. En kısa sürede Tapınak'ı taşıyoruz. Bu işi sen organize edeceksin. Uygun bir yer bul ve bildir yarın bana."

Üstat Leem'in dişleri her zamankinden daha hızlı şekilde gıcırdamaya başladı.

"Şaka yapıyorsunuz herhalde? Savaşın ortasında böyle bir şeyi nasıl yaparız? Biz nasıl olur da -" durdu ve üç gözünü de kısıtı. "Benimle dalga geçtiniz, değil mi?"

İhtiyar cüce kıs kıs güldü.

Aslında aklından elindeki paketi Yoda'nın sırttan suratına yapıştırmak geçse de bunun başına neler açacağını düşününce anında vazgeçti. "Bunu size getireceğime söz verdim."

Yoda hoşnutsuz şekilde yüzünü buruşturdu. Cübbesinin eteklerini dizlerine kadar çekti ve kayadan suyun içine indi. Burası büyük kulenin tepesine yakın noktadaki suni bir bahçeydi ve suyun derin olduğu da söylenemezdi. Kıyıya çıktı ve paketi aldı. Gayriresmi paket onun parmak izini incelerken ona dikilmiş kulakları ve kırışmış alnıyla pakete bakmak kaldı.

Parmak izi: Olumlu

Paketin yüzeyinde yansıtıcı ekran yeniden belirdi. Yoda dilini dışarı çıkarıp kendi görüntüsüyle dalga geçti.

Retina Taraması: Sonuçsuz

Lütfen söz konusu kişinin yüzünü ya da benzer organını iletişim arayüzünün yansıtıcı ekranına doğru tutunuz.

"Makineler," diye homurdandı Yoda ve asık bir suratla pakete baktı.

Retina Taraması: Olumlu

Mevcut kişinin Diplomatik İlişkiler Bakanlığı tarafından belirlenen alıcı olduğu onaylandı. İmha cihazı devre dışı edildi.

Paketin kenarlarında beliren mikro mükemmellekle paketin üzeri geriye doğru açıldı ve içindeki yanmış ve ezilmiş Jedi ışın kılıcı kabzası ortaya çıktı. Yoda hünerli parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirdi ve sonra da iç çekti.

"Üstat?"

"Jang Li-Li," dedi. "Budur ondan geriye kalan ne varsa." Bahçede sular çağlamaya ve onlara bir şeyler fısıldamaya devam etti.

"Düşünüyordum ölenleri."

"Her geçen gün liste uzuyor," dedi Üstat Leem acıyla. Jang Li-Li'yi son görüşünü düşündü. Gitmeden kısa süre önce akşam yemeğini hazırlama görevi onlara verilmişti, ikisi birlikte yemekte kullanacakları sebzeleri toplamak için bahçeye indiler. O ters çevirdiği bir sepetin üzerine oturmuştu ve Jang da kendisine gülerek, eğer Antarian bezelyelerini toplamak için Güç kullanırsa sahip olduğu yetenekleri kötüye kullanmış olur mu, diye sormuştu. Gülerken gözünün çevresinde halkalar oluşmuştu.

Yoda'nın yüzünün havuzdaki yansıması başını kaldırmış ona bakıyordu. "Bazıları inanır öldükten sonra tümüyle Güç'e karışmanın mümkün olduğuna."

"Tabii ki hepimiz inanıyoruz, Üstat."

"Ah- ama belki de bazısı hâlâ tek ve birey olarak kalabilir. Kendisi olarak."

"Jang Li-Li'yi düşünüyorsunuz," dedi Gran acı bir gülümsemeye. "Onun, Güç'ün içinde bir yerde, güvende, özgür ve hâlâ gülebilir halde olduğunu bilmeyi çok isterim. İsterim ama olmayacağını biliyorum. Herkes ölümün son olmadığına inanmak ister. Bu eller ve gözler kainat tarafından birbirine bağlanmış, bir süre daha bir arada duracaklar ve bitecek. Bu yeterli olmalı. Güç'e dahil olan kişi sıcak yemeğe konan bal gibi dağılıp kayboluyor olmalı."

Yoda omuz silkti, başını eğip zavallı Jang Li-Li'nin ışın kılıcının kabzasına baktı. "Haklısın belki de. Ama merak ediyorum..." üzerinde oturduğu kayadaki bir çatlaktan bir çakıl taşı aldı. "Bu çakıl taşı havuza atarsam ne olur?"

"Batar."

"Ya sonra?"

"Yani," dedi Üstat Leem, düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak. "Sanırım suda dışarı doğru dağılan daireler oluşur."

Yoda'nın kulakları dikildi. "Evet! Çarpar taş suya ve oluşur dalgalar ta ki...?"

"Kıyıya varana dek."

"Aynen öyle. Peki aynı mıdır çakılın düştüğü yerdeki suyla sahile varan dalgadaki su hâlâ?"

"Hayır..."

"Peki dalga aynı dalga mıdır hâlâ?"

"Siz bizim, şeklimizi koruyan Güç'teki dalgalar olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

Yoda omuz silkti. "Bahsetmişti bir kez Qui-Gon bundan."

"Onu özledim," dedi Maks Leem. Hiçbir zaman Qui-Gon Jinn'i hakkıyla takdir edememişti; Tarikat'a karşı çıkmakta çok aceleliydi ve topluluğun yararını gözetmek için de kendisini hiçe saymaktan geri durmazdı. Cesur ve soylu bir adamdı ve gençken de ona çok kibar davranmıştı.

Dikkatini tekrar Jang'in kırık ışın kılıcına çevirdi. "Bunu kim gönderdi, Üstat?"

Maks, Yoda'nın soruyu duyduğundan emin değildi. Uzun süre sessizce durdu, küt ve yaşlı parmaklarıyla kabzayı ovaladı. "Bir Padawan'ın var mı şimdi, Üstat Leem?" Başını salladı. "İkinci mi?"

"Üçüncü. İlki Rees Alrix'ti. Sullus'ta klon askerleriyle birlikte savaşıyor. İkinci... ikinci Padawan'ımsa Eremin Tarn'dı," dedi isteksizce. Eremin, Cumhuriyet'in idare etme niteliğini kaybettiğini iddia eden muhalif Jedi Jeisel'in takipçisi olmuştu. Eremin'in otoriteyle her zaman sorunu olmuştu –Üstat'ı olduğu zaman onun otoritesiyle de– ama ilkelerine son derece bağlıydı. Entellektüel bağlamda Maks onun Tarikat'ı terk etme nedenini anlayabiliyordu ama Padawan'ının, on üç yaşından tam bir Jedi Şövalyesi olana kadar yetiştirdiği kişinin, Tarikat'la tüm bağlarını kendi iradesi dahilinde kesmesi Gran'ı yürekten yaralamıştı.

Sanki zihnini okuyormuş gibi sordu Yoda, "Yeni Padawan'ın doldurabildi mi kalbindeki boşluğu?"

Yüzü kızaran Maks başını çevirdi.

"Çekinecek bir şey yok bunda. Üstat ve Padawan arasındaki ilişki değil midir sence onlara yardım etmek için?" Yoda başını yana çevirdi ve manidar gözlerle baktı. "Oh, inanmalarını istediğimiz şey bu, evet! Ama eğer ihtiyar Yoda'nın bile öğrencilerinden öğrenecek bir şeyi kalmadığı gün kalmamıştır artık hocalık yapmasına da gerek."

Küçük elini uzatıp onun elinin üzerine koydu ve üç parmağıyla onun altı parmağını hafifçe sıktı. "Yoktur daha büyük bir hediye cömert bir yürekten."

Maks Leem'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, o da daha fazla kendini tutmaya çalışmamıştı zaten. "Bağlılık Jedi'ların tarzı değildir biliyorum. Fakat..."

Yoda bir kez daha elini sıktı sonra da tekrar ışın kılıcına döndü. Bir an için parmağının küçük bir metal parçasına takıldığını hissetti, şaşırtıcı derecede yeni ve temiz görünüyordu, sanki patlamada orada değildi ve sonradan eklenmişti. Yoda kaşlarını çattı. "Senin şu Padawan'ın, hazır mı galakside göreve çıkmaya?"

"Whie mi? Hayır! Yani evet," dedi. "Çok küçük. Hepsi çok küçük aslında. Ama aralarında hazır olan biri varsa o da odur. Güç onda yoğun. Genç Skywalker kadar değil ama ona yakın, üstelik aramızda kalsın ama Anakin'den çok daha iyi uyum sağladı. Sakin, soğukkanlı ve dengeli; bu yaşta biri için hayret verici özellikler."

"Doğru."

Yoda'nın sesindeki bir şey kulağına takıldı. "Sizce imkansız mı?"

"Sanırım istiyor fazlasıyla memnun etmek seni," dedi ihtiyar Üstat temkinli şekilde.

Ne demek istediğini sormasına fırsat kalmadan saat başı olduğunu bildiren gong çaldı. "Ah – dersim!" dedi Maks ve bir elini alnındaki boynuzlara vurdu. "Kule Üç'te hiperuzay seyrüseferi dersim vardı."

Yoda gözleriyle ve eliyle hemen gitmesini işaret etti. "O zaman sen de ateşle hiperiticlerini hemen!" Kıkır kıkır gülerək onun uçuşan cübbesi, paldır küldür ses çıkaran botlarıyla koşarak uzaklaşmasını izledi.

Tamamen yalnız kaldığından emin olduktan sonra Jang Li-Li'nin ışın kılıcından geriye kalan şeyin düğmesine bastı, tam tahmin ettiği gibi silah modifiye edilmişti; Jang'in mavi kılıcı yerine holografik bir görüntü belirdi: Kont Dooku, on santim boyundaydı ve sanki kılıcın kabzasının üzerinde duruyordu. Yaşlanmıştı... Geonosis'teki halinden daha yaşlı görünüyordu. Bitkindi. Güzel bir masada oturmuştu. Arkasında yağmurun camlara vurduğu bir pencere vardı; onun ardında da kasvetli, gri bir gökyüzü. Önündeki masada Yoda'nın ona gönderdiği mum duruyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Dooku. Holokameraya bakmıyordu, aralarındaki koca uzay boşluğuna rağmen hâlâ eski Üstat'ının gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Şu anda beni kuşatan bir bulut var. Hepimizin çevresinde. Onun yıllar önce Cumhuriyet'in içinde

büyüdüğünü hissetmişim. Kaçtım ve Tarikat'ı da beraberimde götürmeye çalıştım. Gelmediniz. Korkaklık diye düşündüm o zaman, ya da bozulma. Şimdi..." Bezgin bir halde yüzünü ovuşturdu. "Şimdi bilmiyorum. Belki de siz haklıydınız. Belki de Tapınak karanlığa sekte vuracak yegâne ışık kaynağıdır. Dışarıya, geceye çıkmakla belki de hata ettim. Belki de en başından beri karanlık benim içimdeydi."

İlk kez başını kaldırdı. Gözleri sabitti, sadece sanki kilitli bir odadan gelen sızlanma sesinde olduğu gibi saf kederin yol açtığı belli belirsiz bir titreme. "Bu hastalık gibi," diye fısıldadı. "Kandaki ateş gibi. Savaş her yerde. Gaddarlık. Ölüm, çoğu da benim adıma. Kan yağmur gibi. Onu her an hissediyorum. Ölenlerin çığlıklarının Güç'teki aksi neredeyse damarlarımın patlayacak gibi zonklamasına neden oluyor." Kendini topladı. Omuz silkip devam etti. "Artık kendi kendimi bitirdim. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Usandım, Üstat. Çok yorgunum ve ölüme yaklaşan pek çok ihtiyar gibi ben de yuvama dönmek istiyorum."

Minik holografik Dooku Yoda'nın kendisine gönderdiği muma uzandı ve tutup onu parmaklarında çevirdi. "Görüşmek istiyorum. Ama Tapınak'ın dışından hiç kimse kesinlikle bilmemeli. Sürekli gözleniyorum ve, Üstat, bil ki sana zannettiğinden çok daha fazla ihanet ediliyor. Bana gelin; Jai size yolu gösterir. Konuşalım. Söz veriyorum hepsi bu. Sizin yoldan çıkacağınızı asla düşünmem, Üstat, ama siz bile idrakınızın çok ötesinde bir tuzağa düşmüş durumdasınız. Eğer müttefiklerim sizin geleceğinizi duyarlarsa sizi öldürmek için ellerinden geleni yaparlar. Eğer sizin neden geldiğinizi duyarlarsa da beni öldürmelerine kimse mani olamaz."

Gözleri daldığı uzaktan tekrar geri geldi: kurnaz ve uyanık. "Eğer bu davetimi bir tuzak olarak algıyorsanız büyük hayal kırıklığına uğrarım. Eğer Hydian Way yönünde en ufak bir birlik hareketi görürsem derhal mevrimi değiştirir ve droid muharebe kruvazörleri Coruscant'a plazma ateşi yağdırana kadar da savaşı sürdürürüm. Yanınızda Jedi'lardan başka kimse olmasın." Acı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Bazı şeyler aile arasında kalmalıdır..."

Serenolu Kont Dooku, güçlü bir ordunun başkomutanı, galaksinin en zenginlerinden birisi, efsanevi kılıç ustası, eski öğrenci, hain, kayıp evlat, Yoda'nın gözleri önünde son bir kez titreyip kayboldu.

Yoda ışın kılıcının düğmesine basıp görüntüyü üç kez daha izledi. En sevdiği kayasına tırmanıp düşüncelere daldı. Yukarıda özel odasında Cumhuriyet'ten gelen mesajlar dağ gibi yığılıyordu: komutanlardan gelen raporlar, Jedi'lardan farklı görevleri ve sorumluluklarıyla ilgili gelen sorular, belki Senato'dan bir davet ya da Şansölye'nin ofisinde bir görüşme. Kendisine çevrilmiş tüm bu endişeli gözlerin ona yüklediği sorumluluğun bilincindeydi. Ama bugün bekleyeceklerdi. Bugün Yoda, Yoda'nın irfanına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Derin bir nefes aldı, meditasyonla zihnini temizlemeye, düşüncelerinin önünde şekil almasını sağlamaya çalıştı.

Dooku'nun mumun üzerindeki elleri, duygunun bir akıntı gibi akarken çıkardığı uğultu, parmak uçlarının titremesine neden oluyordu.

Jai Maruk yanağındaki ışın kılıcı yarasıyla Konsey'in önünde rapor veriyor.

Daha gerilerde o ve Dooku Geonosis'te bir mağarada. Vınlayan ışın kılıçlarının uğultu ve cızırtısı, koyu bir güzelliğe, Dooku hâlâ yirmili yaşlarında bir genç, zavallı merhum Jang'ın kılıcının üzerinde fısıldayan yaşlı adam değil. Yoda Güç'e gömüldükçe kulakları da aynı şekilde çöktü, zaman zihninin altında bir buz gibi eriyor ve geçmişle geleceği birbirlerine karıştırılabilecek şekilde serbest bırakıyordu. Altmış yıl önce bu bahçedeki gururlu çocuk şöyle mırıldandı, Jedi'ların tamamı aslında anne babalarının onlarsız yaşayabileceklerine karar verdikleri çocuklardır.

Sekiz yaşındaki minik Jang Li-Li Bin Çeşme Salonu'ndaki orkideleri nemlendiriyor. Saydam çelik pencerelerden gelen parlak güneş ışığının yıkadığı salonda Li-Li buhar makinesiyle küçük bulutlar yapıp bu bulutların güneş ışığında rengarenk olduğunu gördüğü zaman da kahkahalarla gülüyor. Üstat, Üstat, gökkuşağı yapıyorum. Bu renkler ne askeri işaretlerdi, ne bir uzay gemisinin rota ışıkları ne de ışın kılıçları, sadece küçük bir kızın yaptığı gökkuşaklarıydı onlar.

Dooku Serenno'dan yeni getirilmişti, baygın bakışlı ve annesinin onu gitmesi için teslim ettiğini bilecek kadar da büyük. Kişinin her an ihanete uğrayabileceğini bilecek kadar büyük.

Yoda'nın çevresindeki su kabardı, süzüldü ve sızdı, zaman geçmiş ve zaman gelecek, akışkan ve belli belirsiz, sonra bir anda Qui-Gon'u yanı başında gördü. Ölü Jedi'ın Yoda'ya geldiğini söylemek yanlış olmazdı; daha doğrusu belki de Qui-Gon hep oradaydı, zaman çarkının üzerinde döndüğü sabit noktada. Qui-Gon, Yoda'nın daha önce gidilmemiş yerde yolunu bulmasını ve her şeyin hareketsiz merkezindeki bahçeye giden açılmamış kapıdan geçmesini bekledi.

Yoda gözlerini açtı. Qui-Gon'un Güç'te bıraktığı iz hep aynıydı: katı ve enerji dolu, gemici düğümü atılmış kaliteli bir halat gibi. Bir dalga oldu o, diye düşündü Yoda, kıyısı olmayan bir dalga.

Yoda, Jang Li-Li'nin ışın kılıcının düğmesine bastı. "Gördün mü?"

Gördüm.

"Kurnazca, değil mi. Eğer istersem onu görmeye gitmek gerekecek tutman uzak Hydian Way'den Cumhuriyet gemilerini. Ya geleceğim barış şansını görmezden ya da ininde bir ay daha dinlenme fırsatı vereceğim ona."

O bir eskrimci, dedi Qui-Gon. Denge, konum, avantaj – onun için nefes almak kadar doğal şeyler.

"Benim eski öğrencim – senin eski Üstat'ın, Qui-Gon. Söylediği doğru mu?"

O yalan söylediğini sanıyor.

Yoda'nın kulakları dikildi. "Hmm?"

O yalan söylediğini sanıyor.

Yoda'nın yuvarlak yüzünde yavaşça bir gülümseme şekil almaya başladı.

"Eveeeeet!" diye mırıldandı.

Az sonra Yoda Güç'te bir titreşim hissetti, aşağıdaki öğrenci yurdundan geliyordu bu, sanki uzaktaki bir fırtınanın yankısı gibi. Qui-Gon titredi ve kayboldu, sanki Güç bir havuzdu ve o da suyun yüzeyindeki yansımaydı, Tapınak'ta baş gösteren huzursuzluk her neyse suyun yüzeyinin pürüzsüzlüğünü ve dolayısıyla da görüntüyü bozmuştu.

Pek sık değildirler, geçerek rüyalarda. Dürüst olmak gerekirse Whie böyle bir şey için uğraşmamıştı da zaten.

Sıradan kabuslara hiç benzemiyordu. Onlardan sıkça görüyordu zaten – geçen sene neredeyse her gece. Karmaşık ve başı boş konular ve içlerinde o her seferinde başarısız oluyor: yapmış olması gereken bir şey var, gitmesi gereken bir ders ya da teslim etmesi gereken bir paket. Genelde takip ediliyor. Kimi zamansa çırılçıplak. Bu rüyaların çoğunun sonunda o çaresizce yüksek bir yere tırmanıyor ve sonra da düşüyor: Tapınak'ın kulesinden, köprüden, uzay gemisinden, merdivenin basamağından, bahçedeki ağaçtan. Her seferinde düşüyor ve aşağıda onu bekleyen de şu anda mırıldanmakta olan daha önce başarısız olmuş ve hayal kırıklığına uğramış olanlar.

Gerçek rüyalar farklıydı. Öyle rüyalarda zamandan azade kalıyordu. Yurdundaki ranzasına gidip uykuya dalar, sonra da gelecekte bir zamanda uyanırdı, sanki altında açılan gizli bir kapaktan düşüp kendi bedeninin üzerine iner gibiydi.

Bir keresinde sekiz yaşındayken uykuya dalmış ve on bir yaşında elinde ışın kılıcıyla uyanmıştı. Bir saatten uzun bir süre elindeki şeyle uğraşmıştı ta ki başka bir çocuk atölyeye girip şunu diyene kadar, "Rhad Tarn öldü!" sormaya çalıştı, "Rhad Tharn kim?" ama ağzından çıkanın farklı bir şey olduğunu duydu. Ancak o zaman ışın kılıcını yapanın kendisi olmadığını farkına vardı – sadece ortalıkta bir hayalet gibi dolaşıyordu.

Kendi bedenine diri diri gömülmüş olduğunu hissetmekten daha korkunç bir duygu yoktur. Kimi zaman paniği öyle güçlü olurdu ki onu uyandırırdu ama diğer zamanlarda uyanmadan önce saatlerce yatağında döner durur ve ancak bir alarm sesi ya da arkadaşın dokunuşuyla uyandığında rahat bir nefes alırdı.

Yine gerçek bir rüya görüyordu, bu sefer güzel dekore edilmiş bir odadaydı. Diken ağaçları, diken sarmaşığı ve zehir yeşili yosun motifleriyle süslenmiş derin ve yumuşak bir halının üzerindeydi; karanlıkta ışıl ışıl gözleriyle kötü kuşlar bekliyordu. Halının üzerinde kan lekeleri vardı. Sol kolundaki yakan acıya, kaburgalarındaki sızıya bakılırsa bu kanın bir kısmı ona aitti.

Diken ve çalı motifleriyle bezeli gibi duran bir kutunun içindeki eski bir saat odanın köşesinde tıklıyordu. Tıklamalar sanki ölmekte olan bir kalbe aitmiş gibi gittikçe zayıflıyordu.

Odada en az iki kişi daha vardı. Biri kafasında işaretler ve dudakları taze kan renginde olan kel bir kadındı. Karanlık tarafın kokusunu nemli bir gecede yanmakta olan bir odunun dumanı gibi içine çekebiliyordu. Kadın onu korkutmuştu.

Diğeriye başka bir Jedi ırağıydı, kızıl saçlı Scout adındaki kız. Gerçek dünyada bu kız Whie'den bir yaş daha büyüktü, çok buyurgan ve gürültücüydü ve de onun farkında bile değildi. Rüyasında kızın kafasındaki bir yaradan yüzüne kan akıyordu. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Öp onu," dedi kel kadın. Sesi yumuşaktı. Kızın kafasından süzülen kan ağzının kenarından aşağı doğru akmaya devam etti. Kan boğazından aşağı doğru yoluna devam etti ve gömleğinin küçük göğüslerinin üzerinde kalan kısmı tümüyle kana bulandı. "Öp onu, Whie."

Rüyadaki Whie geriledi.

Uyanık Whie ise onu öpmek istiyordu. Kızgın, rahatsız ve utanmıştı ama istiyordu.

Kan damladı. Saat tıkladı. Kel kadın ona bakıp sırttı. "Eve hoş geldin," dedi.

"Whie!"

"Hnn?"

"Uyan! Whie, uyan. Benim, Üstat Leem." Onun samimi yüzü karanlık yurdun içinde üzerine doğru eğilmişti, üç gözünde de endişe vardı. "Güç'te bir düzensizlik hissettik."

Gözlerini kırptı, hâlâ neler olduğunu tam idrak edememiş, rüyayla gerçeği ayırt etmeyi henüz başaramamıştı.

Aynı odada kalan diğer çocuklar da onun yatağının etrafına doluştular. "Yine o rüyalardan birini mi görüyorsun?"

Kızı düşündü, Scout – diğer bir Jedi çırağı! Boynundan aşağı akan kan. Hissettiği arzunun suçluluğu.

Üstat Leem altı parmağını onun elinin üzerine koydu. "Whie?"

"Bir şey yok," dedi, kendini toparlayıp. "Sadece kötü bir rüya. Hepsi bu."

Çevresini sarmış olan çocuklar hayal kırıklığına uğrayıp yavaşça dağılmaya başladı. Hâlâ mucizelere inanacak kadar küçüktüler. İmgelem görmenin eğlenceli olduğunu zannediyorlardı. Gelecekte bir anı görmenin ne kadar korkunç olduğunu, yolda giderken önünde birden beliren ama çarpmamak için hiçbir şey yapamadığın bir engelden farkı olmadığını bilmiyorlardı.

İmgelemdeki kel kadın da kimdi? Buram buram karanlık taraf kokuyordu ama yine de onunla savaşmamıştı. Acaba garip bir kader onları müttefik mi yapacaktı? Ve kız, Scout, - o kan başından nasıl akacak ve günün birinde ona rüyada baktığı gibi mi bakacaktı? Belki de Scout o kel kadının müttefiği olacaktı. Belki de bu kız kendi arzularına, öfkesine ve şehvetine teslim olacaktı. Belki de onu da ayartmaya, baştan çıkarmaya çalışacak; onu karanlık tarafa çekecekti.

"Whie?" dedi Üstat Leem.

Elini ona güven vermek için sıktı, elinden geldiğince normal konuşmaya çalıştı. "Sadece kötü bir rüya," dedi Whie yine. O odayı terk edene kadar ısrarla iyi olduğunu, bir sorun olmadığını söylemeye devam etti.

Gerçek rüyalar hakkındaki şaşırtıcı bir şey daha: Whie'nin peşini bir lanet gibi tüm hayatı boyunca bırakmayacaktı ama şimdiye kadar ilk kez Jedi Tapınağı'ndan başka bir yerde uyanmıştı. Üstelik hiçbir sefer kendisini şu an olduğundan daha yaşlı görmemişti.

Ölümü yakındı. Çok yakın.

Jedi Tapınağı'ndaki Savaş Eğitim Salonu'nun beyaz duvarları yeni silinmişti, beyaz zemini ovulmuş ve turnuva gününe hazırlık olarak yeni beyaz halılar döşenmişti. Göz alıcı beyaz gömlekleriyle gergin Jedi çıraklar, her biri kendi karakteri doğrultusunda, yaklaşan sınav için hazırlanmıştı. Jedi çırağı Tallisibeth Enwandung-Esterhazy –lakabı Scout– kafasında onları dört kategoriye ayırmıştı:

Konuşkanlar, bir arada durup kendi aralarında fısıldaşarak gerginliklerini unutmaya çalışıyorlar;

Atletikler, kaslarını ve eklemlerini esnetmekle meşgul olanlar. Türlerine özgü ihtiyaçlarına göre parmaklarını kıtlatıp ortalıkta hoplayıp zıplarlar, kendi etraflarında dönerler;

Meditasyoncular, genel yaklaşımları Güç'te olabildiğince derinlere dalmaktır. Tallisibeth'e göre çoğu gözlerini kapatarak huzura ermiş taklidi yapmaktan öteye gitmiyordu.

Sinsiler.

Scout sinsilere dahildi.

Biraz meditasyon yapmayı denese de fena olmazdı. Çok gergin ve stresli olduğu zaman yaptıkları yüzünden pek parlak bir sabıkası olduğu söylenemezdi. Son turnuvada, Honoghr'daki yıkım ve Rendili Filosu krizinden önce, on iki yaşında bir çocuk tarafından ilk raundda elenmişti. Yenilgiyi daha küçültücü yapan onu yenenin bir bacağına da kırık olması ve koltuk değneğiyle dövüşmesiydi.

Konuşkanların oluşturduğu bir grubun yanından geçti, yüzler acı şekilde zihninde canlandı. "Hey, Scout," dedi içlerinden biri ama duymazdan geldi. Bugün konuşacak gün değil, iş yapacak gündü.

Sevarcosan cüce domuzu kadar beyni olan birisi bile artık onun işleri batırmak gibi bir şansını kalmadığını anlayabilirdi. Gerçek şu ki, Güç Tallisibeth Enwandung-Esterhazy'de zayıftı. Heh, işte orada, tamam. Küçük çocukken Jedi yeteneklerine sahip olduğu gibi bir izlenim bırakmayı başarabilmişti – ama Üstat'lardan birinin dediğine göre ailesi çok fakirdi ve anne babası Jedi'lara kızlarını bu fakirlikten kurtarmaları için yalvarmıştı. Acaba anne babası ve kardeşleri Vorzyd V'in gecekondu mahallerinde yaşamak zorunda kalırken sadece o mu kurtulma şansına erişmişti diye düşünürdü kimi zaman. Böyle bir fırsat sadece ona tanınmıştı. Başarısız olmak gibi bir alternatifi yoktu.

Ama nedense bedeni büyürken aynı büyümeyi Güç alanında da sergileyememişti. Ama hâlâ umudunu yitirmemişti. Örneğin dövüşürken ve Güç'e açıkken daha rakipleri ne yöne gideceğine karar vermeden bile onların nereye gideceğini görebiliyordu. Durumu gözleyip herkesten biraz daha çabuk çözmesi ona bu lakabı kazandırmıştı. Ama telaşlı ya da kızgınsa bu yeteneği de uçup gidiyordu, diğer geleneksel Jedi yetenekleriyle birlikte.

Kimi zaman zihin gücünü kullanarak bir saati yerinden kaldırıp kendine doğru getirmeyi başarıyor ama çoğunlukla yarı yolda düşürüp kırmaktan öteye gidemiyordu. Kimi zaman çok sıkışmış gibi patlıyorlar ya da çok hızlı gidip tavana ya da duvara çarpıyorlardı. Yanlarından geçerken Jedi Üstatları'nın neler fısıldadığını duymak için bir Mrlssi olmak gerekmezdi. Diğer çırakların onu gördüğünde gözlerini kaydırıklarını, güldüklerini ve en kötüsü hatalarını hiç görmemiş gibi yaptıklarını anlamak için zeki olmasına gerek yoktu – ve Scout zekiydi.

On üç yaşına girdiğinde Jedi olma umudunu artık yitirmişti. Üstat Yoda özel olarak görüşmek için kendisini Bin Çeşme Salonu'na çağırdığı zaman karnına kramplar girmiş ve herkesin "Önemli bir iş," ya da "Onurlu bir iş," olarak adlandırdığı Tarım Grubu'nun hangi bölümünde çalışacağını öğrenmek için yanına gitmişti. Bu ikiyüzlülük onu deli ediyordu. İstedığı tek şeyi yapmayı başaramaması yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi bir de sanki su hortumu ışın kılıcıyla ve patates tarlası onu bekleyen sayısız gezegenle aynı şeymiş gibi davranarak durumu daha da ağır hale getiriyorlardı.

Salona girene kadar geçen zamanda gözleri yaşla dolmuş ve sürekli burnunu sildiği kolunun o bölümü de nemlenmişti. Üstat Yoda ona baktı, yüzünde endişeyle çizgiler belirdi ve ona neden ağladığını sordu. "Sadece Jedi'lar bağlanmamakla yükümlüdür," dedi, mağrur şekilde burnunu çekerek. "Çiftçiler ne zaman isterse ağlayabilir."

Sonra ona Chankar Kim'in onu yeni Padawan'ı olarak istediğini söylemişti ve Tellisibeth Enwandung-Esterhazy, arkadaşlarının bildiği adıyla Scout, oradan sonradan Yoda sonrası sendromu olarak bilinecek bir ruh haliyle ayrılmıştı: kendini inanılmaz derecede aptal ve hayal bile edemeyeceği kadar mutlu hissediyordu. Üç ay sonra Chankar Kim öldü.

Eğer tüm hayatım mücadele etmekle geçmiş olmasa diye düşündü Scout, bu beni yıkardı. Demir gibi iradesiyle, hiç de Jedi tarzı olmayan Ticaret Federasyonu, kader ve kendine duyduğu öfkeyle ayakta durmayı başarmıştı. "Sonraki göreve seni de götüreceğim," demişti Üstat Kim tebessümle. "Ama önce birkaç pürüzlü noktayı daha düzeltelim. Söz veriyorum bir dahaki sefere sen de geleceksin." İşin acı tarafı da buydu; Chankar Kim uzak bir gezegende can vermişti ve bir dahaki sefer asla olmayacaktı.

Scout yetim kalmıştı, Üstat'ı olmayan yaşlı bir çıraktı artık. Jedi olmasının tek yolu, Padawan olarak kabul edilip görevlere götürülmesi ve ona kendisini ispat etmesi için şans verilmesiydi. Bunun olabilmesi için de diğer Jedi'ların güvenini kazanması şarttı.

Kendini, bulabildiği her derse girmeye zorlamış, eklemleri sızlayana kadar talim yapmış, yıldız haritası gözlerinin önünde dönmeye başlayana kadar çalışıp uykusuz geceler geçirmişti. Hayatında hiç yapmadığı kadar fazla çalışıyordu – astrokartografi, silahsız dövüş, hiperitici matematiği, haberleşme teknolojileri, ışın kılıcı teknikleri. Hafif irileşmişti ve kız bedeni kas üretmekte son derece yavaştı ama yılmadı ve kan ter içinde kalıncaya kadar çalışmaya devam etti, çünkü buna mecburdu: diğerlerinin başvurduğu minik hileye yani Güç'e başvuramıyordu.

Güç kullanılan derslere girmek ise tam bir işkenceydi; Scout, sekiz-dokuz yaşındakilerin grubuna dahil edilir ve ufacık çocukların arasında kazık gibi kalıp daha çok dikkat çekerdi. Her gün moral bozukluğuyla ne kadar mücadele etmeye çalışsa da içinden bir ses öyle ya da böyle kaderinde patates tarlalarında çalışmak olduğunu fısıldıyordu ona.

"Hey, Scout, rahat ol!" Ses Scout'un dikkatini yeniden bulunduğu yere ve zamana çekti: dövüş salonuna. Turnuva gününe. Seslenen Lena Missa'ydı, Scout'un yaşlarında iyi huylu bir Chagrialı kız. "O kadar gerginsin ki yanımdan geçerken gıcırdağdığını duyuyorum sanki."

Lena için söylemesi kolaydı – geçen yıl o da Üstat'ını kaybetmişti ama Lena esprili ve popülerdi ve Güç'le bağlantısında da bir sorun yoktu; matem süresi dolduktan sonra Jedi Üstatları onu Padawan'ları olarak seçmek için sıraya gireceklerdi. Scout zorla gülümsedi. "Teşekkürler. Ben iyiyim," dedi.

Lena ona doğru yaklaştı, çatalı dili mavi dudaklarının arasında hareket ederken yumuşak alt boynuzları da öne doğru sallandı. "Scout, dert etme. Dövüşte gayet iyisin. Sadece rahatla -" duraksadı, "sadece yeteneklerine güven."

Scout gülümsemeye çalıştı. "Belki de benimle aynı gruba düşebileceğini düşündüğün için bana nazik davranıyorsun."

Lena sırıttı. "Aynen. Geçen hafta senden aldığım darbeden beri bileğim hâlâ sızlıyor. Bir dostunun canını yakmak istemezsin, değil mi?"

Turnuvaya otuz iki çırak katılıyordu. Bir çırağın turnuvaya katılabilmesi için en az on yaşında olması gerekirdi ve katılanların yaşı on birle yirmi yaş arasında değişiyordu. Küçük çocuklar büyüklerle tam bir mücadeleye hazır değildiler ve yaşı daha büyük olup Padawan olmuş olanlar da kendi işleriyle meşguldüler. Lena'nın aslında katılmaması gerekiyordu ama rakamın çift sayı olması için birine daha ihtiyaçları vardı.

Çıraqlara kademeli ya da, bir kez kaybedenin turnuva dışı kaldığı, eleme usulü turnuva seçim hakkı tanınmıştı. Scout hararetle eleme usulünden yanaydı. Gerçek dünyada hiçbir düşmanın kendisiyle beş roundluk bir maç yapmayacağını söylüyordu. Ayrıca bu türün onun yeteneklerine de en uygun tür olduğunun farkındaydı. Fiziksel dövüşte çok iyi olsa da Güç söz konusu olduğunda içlerinde en zayıf olan kendisiydi. Yapabileceği en akıllıca şey rakibini hileyle alt etmektir. Hilenin de en verimli olduğu zaman ilk denendiği zaman olurdu; o nedenle ne kadar az dövüşürse kazanma şansı da o kadar artardı.

Üstat Demir El gömleğini düzeltti ve dövüş salonunun ortasına doğru, Konuşkanların ve Atletiklerin yanından geçerek yürüdü. Un çuvalındaki güvelere benziyoruz, diye geçirdi içinden Scout. Üstat geçerken çıraqlar bir bir sustu. Salonun ortasına gelip turnuvanın ilk iki raundunun burada yapılacağını ilan etti ama sekizinci raunda vardıklarında karşılaşmalar daha az suni bir ortamda devam edecekti. Öğrenciler bir kaşları yukarıda birbirlerine baktılar. "Siz gerçek hayattaki gibi olmasını istediniz," dedi Demir El. "Biz de size bu imkanı verdik. Şimdi – ilk raund karşılaşmaları başlasın." Datapad'ine baktı. "Atresh Pikil ve Gumbrak Hoxz."

Atresh, esnek on iki yaşında kara derili bir kız, ve Gumbrak, somon renkli derisi heyecandan pul pul olmuş on üç yaşında bir Mon Calamari erkek, öne çıktı. Mon Calamari daha güçlüydü ama geçen yıl birden çok gelişmişti ve perdeli ayakları üzerinde tökezlemeden yürümeye henüz alışmamıştı. Eğer Atresh çevikliğini kullanıp ondan uzak durmayı başarırsa kazanan o olacaktı. Fakat Atresh çok da ihtiyatlı bir savaşçı sayılmazdı. Pek çok yetenekli çırak gibi o da Scout'a lakabını kazandıran ince detayları gözlemlemek yerine sadece kendi gücüne güvenmekle yetiniyordu. Diğer çocuklar onun bu gözlemlerine gülerlerdi ama fark etmezdi. Scout'un yapacak ödevleri vardı. Geçen altı haftayı rakiplerinin dövüşlerini bazen açık bazen gizli olarak izleyerek geçirmişti. Hepsine göre kendince bir plan geliştirmişti ve kendine güveni zayıf bile olsa hiç değilse hazırlıklı olacaktı.

"Flerp, Zrim," diye seslendi Üstat Xan. "Page, Gilp. Horroribb, Boofer."

Scout, maçlarda karşılaşacak rakipleri acaba birbirlerine en uygun kişileri seçen bir bilgisayar programı mı tespit ediyor, diye düşündü. Yoksa sadece Üstat'ların bildiği ve öğrencilerin en zayıf noktalarını açığa çıkarmaya yarayan başka bir kriterleri mi vardı?

"Chizzik, Enwandung-Esterhazy."

Scout'un içi titredi. Pax Chizzik inanılmaz derecede sevimli ve cana yakın on bir yaşında bir erkek çocuğuydu. Savaşçı olaraksa Güç'ün kendinde yoğun olduğu, zeki, biraz tıknaz, ayaklarını çok iyi kullanmasa da elleri inanılmaz derecede seriydi. Hamle savuştururken çok hızlıydı ve onun yaşındaki çoğu çocuk karşı saldırılarla puan toplarken Pax her zaman saldırı yanlısıydı, çevik elleri ve yaratıcı zekâsıyla karmaşık ve izlemeye doyulmaz işler çıkarmada üzerine yoktu. Yüksek moralli, iyi huylu bir doğuştan lider tipi idi ve son çağın romantik hikayelerindeki prens rolünü oynamak için doğmuştu sanki. Pax'i herkes severdi. Scout da onu Üstat Bear'in Tırmanma ve Halat dersinde zorlandığını gördüğü zaman kendisine On iki Orta Düğümün yapılışını gösterecek kadar sevmişti. Onu turnuvada nasıl yeneceğine dair birkaç fikri vardı ama bunların bazıları küçük bir çocuğa yapılması uygun kaçacak şeyler değildi ve gerçekten de turnuvada onunla karşı karşıya gelmemeyi gönülden dilemişti.

Bu nedenle eşleştiklerini duyduğu zaman zaten olmayan keyfi iyice kaçmıştı. Demir El'e kuşkulu bir bakış attı. Üstat da onun kendisine baktığını gördü ve umursamadan listesine bakmaya devam etti.

Dövüşler açık dövüştü, sınır yoktu, dövüşçülerden biri yere üç kez vurarak teslim olana ya da eğitim ışın kılıcından, en düşük güç seviyelerine ayarlanmışlardı, üç kez yara alana kadar devam ederdi. En düşük gücünde bile bir ışın kılıcının yarası hafife alınır bir şey değildi. Kılıcın dokunuşu şok edecek kadar acı vericiydi, kişinin tüm kas ve sinirlerini hoplatan ve ardında iyileşmesi için günler geçmesi gerekecek kırmızı bir iz bırakan yakıcı bir öpücük. Scout bunu biliyordu, çünkü geçen üç hafta boyunca kullanılmayan mutfak bahçesindeki gizli bir yere giderek kendi ışın kılıcını düşük güce getirip kendi omuzuna ya da bacağına değıdirmişti. Acı, Üstat Demir El'in de vurguladığı gibi, fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı ve muhtemelen böyle bir yara alacağını bilen Scout çekeceği acının dikkatini dağıtmasına izin vermemeye kararlıydı.

Kaybetmek gibi bir lüksü yoktu.

İlk maçlar başladı. Scout dikkatini vermeye çalıştı, kazananla daha sonraki raundlarda karşılaşma ihtimali nedeniyle muhtemel bir açıklarını yakalayabilmek için çaba sarf ediyordu ama bu endişeli halin midesinde yol açtığı sancı odaklanmasını fazlasıyla güçleştiriyordu. Birkaç müsabakanın ardından Meditasyonculara katılmaya karar verdi, sadece nefesini, sessizliği ve bedeninde sessiz bir dalga gibi hareket eden kanın derin sükûnetini düşünecekti. Güç'ü de hissediyordu, yoğun bir elektrik yükü gibi tüm salonu doldurmuştu. İki kez bir dövüşçüden diğerine sanki elektrik akımymış gibi sıçramış ikisini de sanki yıldırım çarpmış gibi yere sermişti. Scout kendini Güç'e açmayı denemedi bile. Güç, onun için bu kadar önemli olan bir olayda, güvенеbileceği bir müttefik değildi.

Dudakları kurumuştu ve ağzında metalik, acı bir tat vardı. Kendine hakim ol, dedi kendi kendine. Haydi, Scout. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Sırası gelmişti. Avuçları terliydi ve salonun ortasına doğru yürürken sanki ayağının altındaki zemin jöleden yapılmış gibi geliyordu ona. Işın kılıcının kabzası gömleğinde takılı olduğu halkadan sallanarak belindeki kemerine çarpıyordu. Açılış ritüellerini gerçekleştirdi, Üstat Xan'a eğilerek selam verdi ve tetkik edilmesi için ışın kılıcını ona takdim etti. Üstat güç seviyesini kontrol edip kılıcı ona iade etti. Bu sefer de Pax eğilerek selam verdi, kılıcını artistik bir hareketle Üstat'a sundu. Demir El kılıcı incelerken Pax de neşeli bir ifadeyle Scout'a bakıp belli belirsiz göz kırptı. Gülümsememek elde değildi. Sen olduğuna memnunum, dedi, sadece ağzını oynatarak.

Silahlarını alıp uzaklaştılar, karşı karşıya geldiler ve birbirlerini selamladılar. "Güç seninle olsun," dedi Pax ve Scout neyi kastettiğini biliyordu.

Demir El'in kaldırdığı kırmızı küçük bir mendille salondaki uğultu bir anda kesildi. Artık korkunç bekleyiş sona ermişti ve Scout nispeten daha sakindi. Dikkatinin arttığını ve keskinleştiğini fark etti, sanki tüm salonu doldurmuş gibiydi. Nefes alışını yavaşladı, salondaki herkesin farkındaydı, arkasında duranların bile. Salonun arkasındaki kapı açıldı ve bir fener gibi ışıldayan Üstat Yoda içeri girdi.

Üstat Xan kırmızı mendili tutan iki parmağını açtı. Mendil süzülerek yere doğru alçaldı, sanki zaman Scout ve Pax için daha yavaş akmaya başlamıştı ama sonunda bir kar tanesi gibi zarifçe süzülen mendilin ucu yere dokundu.

İki ışın kılıcı da aynı anda canlandı; çarpıştılar, döndüler, tekrar çarpıştılar, kımıldamadan vınlayıp çatırdayarak salonun ortasında durdular. Pax güldü ve Scout da elinde olmadan ona karşılık verdi. Bütün o sinsî planlarından dolayı biraz suçlu hissetmeye başlamıştı kendisini. Pax'in arkasından iş çevirmek kolay bir şey değildi.

Kazanmasına izin verebilirim.

Scout'un gözleri bir anda açıldı, aklına yeni bir fikir gelmişti. Maçı ona verebilirdi. Eğer onun kazanmasına bilerek izin verdiğini belli edecek şekilde bunu yaparsa bu onu zaten eğer isterse rahatlıkla yenebileceği anlamına gelirdi. Böylece aslında kaybetmemiş olacaktı.

Kazanmasına izin verebilirim.

Bir anda tüm vücuduna bir gevşeme geldi. Pax böylece bir sonraki raunda geçebilecek ve böylece altı haftadır ilk kez Scout turnuva yüzünden endişelenmeyi bırakıp onun zaferini onunla birlikte kutlayabilecekti.

Pax vınlayan yeşil kılıcıyla havada minik bir gösteri yaptı. "Hazır mısın, Scout," dedi ve sanki onu davet eder gibi kılıcının ucunu hafifçe aşağı indirdi.

Onun kazanmasına izin vermeliyim.

Vınlayan sessizlik, duyulan bir burun çekme sesiyle bozuldu, Üstat Yoda'dan başkası değildi bu.

Scout sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi gözlerini yeniden açtı. "Kara yıldızlar adına," diye fısıldadı. "Az daha beni kandırıyordun."

Pax onun üzerinde Güç kullanıyordu.

Zihnini temizlemek için başını iki yana salladı. Pax bir dalavereci değildi – muhtemelen yaptığı şeyin farkında bile değildi. Ama yanılmayın, insanları hep kendisini sevmeye ikna ederdi. Her zaman.

Scout güldü ve eliyle mistik bir pas hareketi yaptı. "Senin aradığın zafer bu değil." Afallayan Pax ona bakakaldı. "Evet, hazırım," dedi. Sonra da saldırdı.

Onun ayaklarının seriliğini sınamak için önce alttan saldırdı. İkisinin de ışın kılıçları birbirine kilitlenince onu geri atmak için bedeninin ağırlığını kullandı. Pax geriye sendeleyince bunu fırsat bilen Scout daha da yüklendi. Pax vücudunu serbest bırakıp geri adım attı ve kılıcını kilitten kurtarıp Scout'un boynuna doğru savurdu. Scout güç bela savuşturabilmişti. Dengesi bozulmuş ve ağırlığını

öne verdiğinden dolayı istediğinden daha ileri gitmişti. Üzerinden bir takla atıp düştüğü yerden omzunun üzerinden ikinci bir takla atarak kalktı, hemen ışın kılıcıyla dönüp Pax'in hamlesini seri şekilde kesti.

Kıl payı kurtulmuştu.

Pax yüzünde gevşek bir gülümsemeyle savunma konumuna geçti. Anlaşılan uzun süredir bu kadar eğlenmemişti. Bu onun için sadece bir oyundu. Hiç kimse Pax Chizzik'i Tarım Grubu'na göndermeyi aklından bile geçirmezdi. Hayır, bundan yirmi yıl sonra herkes bu Jedi Şövalyesi'nin nefes kesen maceralarını okumakla meşgul olacaktı, sevgi dolu bir gazeteci tarafından kaleme alınacağı da şüphesiz.

Bunu düşünmek bile Scout'un midasını bulandırmaya yetmişti.

Pax saldırdı.

Aslında genelde birbirlerine denktiler ama bugün Pax, Güç'ü her zamankinden daha fazla hissediyordu. Saldırısı uzun ve akıcıydı, gözle takip edilemeyecek kadar hızlı bir seri yanıtma ve hamle, her biri bir öncekini örtüyor ve dolayısıyla gerçek hamle sahtelerinin arasında karışıp gidiyordu. Scout ilk üçünü güç bela karşıladı, vınlayan ışıkların arasında neredeyse kaybolup gitmişti, sonunda da başka çaresi kalmadığını anlayarak kendisini kuşatmış olan yeşil ışığın hışmından kurtulmak için son hız geriye kaçtı.

Diğer bir duraklama.

Aralarında beş adım mesafe vardı. Scout nefes nefeseydi. Başını eğdiğinde gömleğinde, Pax'in kılıcının çok yakından geçtiği yerdeki, yanık izini gördü. Yanık kumaşın keskin kokusu boğazını yakıyordu.

Pax başını eğip kendi kılıcına baktı. "Tanıyabildin mi, Scout?"

"Ne?"

"Mrlssi yarı ilmiği. Bana öğrettiğin düğüm. Bize öğrettikleri şekilde seni Güç'te hissediyordum sonra da bir anda senin çevrende aynı düğümü yapmaya başladım, ama iple değil ışıkla."

Salondan yükselen mırıltılara tek tük alkışlar eşlik etti.

Onu doğrudan yenmeye çalışmanın anlamı yok, diye geçirdi içinden Scout. Plan B'yi uygulamanın zamanı geldi.

Pax hayretle ona baktı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," dedi keyifle ve yenilenen moraliyle ona doğru yürüdü, bir kez daha Güç'ün sessiz öfkesinin bir parçası olmaya kararlıydı.

Scout ışın kılıcını yere bıraktı.

Şaşırarak Pax durdu. Scout avuçları yukarı gelecek şekilde ellerini kaldırdı ve başını eğdi.

Pax de kılıcını beline astı ve o da eğilerek selam verdi. Artık ondaki savaş ateşi sönmüştü ve Scout onun artık kendisini rezil etmemeye çalıştığını düşündüğünü bile söyleyebilirdi. "İyi dövüştü," dedi Pax. Sonra da bir adım daha atıp fisıldadı, "Bu yüzden seni Tarım Grubu'na göndermeyecekler, değil

mi?"

Scout güven verici şekilde gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı. "Beni dert etme," dedi onun elini tutarken. "Ben -"

Cümlesinin ortasında, onun elini kavrar kavramaz, bir anda bileğini burkarak onu döndürdü. Gözleri hayretle açılan Pax, Scout'un bastırması yüzünden dizlerinin üzerine çöktü.

"Fena kandırdın beni," dedi ve diğer eliyle üç kez yere vurdu.

Scout hemen bileğini bıraktı. "Özür dilerim," dedi.

Hanna Ding, Scout'un yaşlarındaki Arkanialı çırak, Scout'a omuz atarak Pax'in yanına gitti. "Bu sahtekarlık," dedi. Hanna, Arkanialı kendini beğenmişliğinin güzel bir örneği idi ve şu anki Scout'a bakışından anlaşıldığına göre onu ne kadar hakir görse de bunu yapabileceğini o bile tahmin edememiş gibiydi.

Üstat Demir El, Pax'in yanına geldi. "İyi misin, Chizzik?"

"Gururum incindi o kadar," dedi, sağ elinin bileğini sallayarak, "Başka bir şeyim yok."

"Tabii ki sen de diskalifiye edileceksin, Enwandung-Esterhazy," dedi Hanna.

"Affınıza sığınarak," dedi Scout, Üstat Xan'ın gözlerinin içine bakmaya gayret ederek, "Müsabaka kuralları gayet açık."

"Dövüş rakiplerden birisi teslim olana ya da üç yara alana kadar devam eder," dedi Pax. "Kuralları unutacak kadar aptal olmamın suçlusu Scout değil. Beni kurallara uygun şekilde oyuna getirdi."

"Müsabakanın sonucunu geçersiz saymak için bir neden görmüyorum," dedi Üstat Xan ve salonun ortasına geri döndü.

Hanna Ding onun gidişini izledi. "Aferin, Scout. Küçük çocukları yenebileceğini ispat ettin, o da ancak hile yaparak." Gözlerini Scout'a dikti. "Kendinle gurur duyuyorsundur herhalde."

İkinci rundada Hanna'yla müsabakaya çıkacak olması nedense Scout'u şaşırtmamıştı. İkisini birbirleriyle karşı karşıya getirip soğukkanlılıklarını sınamak tam da Jedi'lara göre bir hareket tarzıydı. Hanna'nın kibirli ve soluk yüzünde kendisiyle eşleşenin Scout olduğunu öğrendiğinde farklı bir memnuniyet ifadesi belirmişti. "Bunu dört gözle bekliyordum," dedi.

Eminim öyledir, diye geçirdi içinden Scout. İşin aslı Hanna ondan çok daha iyi bir dövüşçüydü. Fiziksel olarak Scout'un, fazladan idmanları sayesinde, küçük bir güç ve hız avantajı vardı. Teknik olarak denk sayılabilirlerdi – Hanna muhtemelen ışın kılıcında daha iyiyken Üstat Demir El'in öğrettiği silahsız dövüş tekniklerinde Scout'un kesin üstünlüğü vardı. Ama işin içine Güç girdiği zaman bir anda tüm denklem değişiyordu. Hanna on dört yaşındaydı ve Güç'ü kullanım tarzı Pax Chizzik'inden tümüyle farklı bir seviyedeydi: zarif, güçlü ve kıvrak. Scout onun salonun diğer tarafında ısınmasını izledi, havada inanılmaz mesafelere sıçrayıp sonra da bir kar tanesi gibi süzülerek yere iniyordu.

"İyi şanslar," diye mırıldandı Lena, Hanna'nın ısınmasını izlerken.

Scout homurdandı. "Hiç değilse gerçekten vurmak istediğim biriyle dövüşme fırsatı geçti elime."

Müsabaka zamanı gelmişti. Üstat Xan'ı selamladılar, silahlarını takdim ettiler ve geri aldılar ve birbirlerine selam verdiler. "Bazı çıraklar turnuvaları olması gerektiğinden daha ciddiye alıyor," dedi Üstat Xan. Scout hayal mi görüyordu yoksa Üstat Xan doğruca ona mı bakıyordu? "Gerçekte en uygun savaş koşullarına nadiren sahip oluruz. Örneğin sıfır yer çekiminde saldırıya uğrayabilirsiniz. Ya da yapısı bazı tekniklerin kullanımını imkansız kılan bir droidle ya da yaratıkla karşılaşabilirsiniz. Tabii ki Tapınak'ta bir Gorax buldurmak hiç de pratik olmayacaktır. Ama yapabileceğimiz başka şeyler var. Örneğin gerçek hayatta," Scout, Üstat'ın gözlerini tekrar kendisine diktiğine yemin edebilirdi, "genelde karanlık olur."

Ve ışıklar söndü.

Oh, ne âlâ, diye düşündü Scout. Neyse dert değil. Zaten gözlerimi kullanmam da gerekmiyor.

Güç'e güvenebilirim.

Zifiri karanlıktı. Bu karanlıkta Scout sadece izleyecilerin nefes alışlarını ve kendi kalbinin atışını duyabiliyordu. Üstat Xan'ın durduğu yerden bir kumaş hışırtısı duydu. Kırmızı mendili kaldırıyor olmalıydı – ve Scout'un mendili ne zaman bırakacağını anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Eyvah.

Güç'ü kullanmayı denedi, algısıyla odayı taramaya çalıştı. İzleyen acolyte'lerin varlığını sezebiliyordu, Üstat Yoda arkada köşedeydi, Üstat Xan. Ama küçük kırmızı mendile dair hiçbir iz yoktu. Hanna'nın bulunduğu yeri bile ancak belli belirsiz sezebiliyordu. Anlaşılan Bir Quarren'in denizde mürekkep püskürtmesi gibi Arkanialı da Güç'ün içinde gizlemişti kendisini.

Neyse önemi yoktu. Mendil yere değmeden silahını çekemezdi ve onun ne zaman olacağını da bilemiyordu. Tek yapması gereken tetikte, Hanna'nın ilk hamlesinde geriye sıçramaya hazır şekilde durmaktı. Scout karanlığa baktı. Gözleri kocaman açılmıştı, duyduğu en ufak sese bile dikkat ediyordu. Kolundaki kollar diken diken oldu, sanki derisi bile çevresini dinliyor gibiydi.

Aniden Güç'ten bir hediye: ani bir Hanna'nın hamlesini yapmak üzere olduğu bilgisi –

Şimdi!

Güç, Scout'u saldırının geldiği konusunda uyarmıştı; kendi yaptığı sıkı çalışma ise ona saldırının şeklini söylemişti. Scout geçen altı hafta boyunca Hanna'yı defalarca dövüşürken izlemişti. Hanna'nın yüksek, Güç destekli bir sıçrayışla açılış yaptığını biliyordu, amacı bir yırtıcı kuş gibi Scout'un tepesine çullanmaktı. Arkanialının kılıcı açıldı ve yeşil yıldırım cazırdayarak yukarıdan aşağı doğru indi ama Scout'un mavi kılıcı karşılamak için orada hazır bekliyordu. Silahlar kıvılcımlar saçarak buluştu, ama Scout gücünü yerden alıyordu ve duruşunun sağlamlığı Hanna'nın havada gerisin geri gitmesine neden oldu. Arkanialı mükemmel bir ters takla atıp yere dengeli bir dönüş duruşunda indi.

Salon bir anda alkışlarla çınladı.

Mavi ve yeşil yansımalar Arkanialının gözünün beyaz yüzeyinde defalarca buluştu. "Gel bakalım, Esterhazy. O ucuz numaralarından birini de bana karşı dene! Hepsini zavallı çocuğa karşı kullanıp bitirmedin herhalde?"

Scout sırtıttı. "Daha çok var."

Hanna'nın bir zayıflığı varsa o da ışın kılıcını gereğinden fazla sevmesiydi. Müşkülpesent doğası gereği kılıcın kabzasının terlemesinden hiç haz etmezdi; o nedenle de rakibinden iki adım uzakta durup ışın kılıcının geri kalan işi halletmesini tercih ederdi. "Biliyor musun, Hanna, bir şeyi gerçekten merak ediyorum. Nasıl oluyor da -"

Arkanialıyı gafil avlamayı uman Scout ani bir saldırı yaptı. Hanna kaçındı ve Scout da geri çekildi, Hanna onun ışın kılıcını yakalayıp bir yanına doğru yere yatırmayı başardı. Hanna bir matador gibi ustaca dönerek Scout ve mavi kılıcının ona zarar vermeden geçip gitmesini sağladı ama sorun yoktu, çünkü Scout zaten tüm bunları onun dikkatini dağıtmak ve kendisini daha üstün hissetmek için yapıyordu. Scout'un bedeni onu geçip giderken bir anda geriye doğru attığı ters tekme Hanna'nın ayaklarını yerden kesti.

İkisi de yere yapıştı.

Scout bu avantajı değerlendirmeye niyetliydi ama o ayağa kalkana kadar Arkanialı çoktan saldırıya geçmişti bile. Her zamanki uğultu ve cızırtılar ve sürekli açısı değişen sert hamleler. Scout'u kurtaran şey küçük de olsa Güç yeteneğinden başkası değildi, bu sayede sahte hamleleri görmezden gelip asıllarına engel olabiliyordu.

Unutma silah sensin, dedi Scout kendi kendine. Işın kılıcını asla ayrı olarak düşünme. Silah ol.

Hamle, kaçınma, hamle, kaçınma, hamle – bu sefer Scout bekleneceği gibi yukarıdan kesmek yerine kılıcının altından dalıp Hanna'nın dizlerini hedef aldı. Arkanialı sıçradı, Scout'un üzerinden bir ters takla attı ve dönüp tekrar dövüş duruşunda yere indi. Scout eğildi ve dalışını bir dönüşü çevirip sıçrayarak kalktı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Yeşil ve mavi ışın kılıçları yeniden cazırdadı.

Hanna tekrar saldırdı ama bu sefer Güç'ü de kullanmıştı, Scout'un kılıcı kullanan kolunu çekmiş, bu yüzden de kendini savunmada geç kalan Scout darbeden kurtulabilmek için salonun ortasına doğru kendini geri atmak zorunda kalmıştı. Tekrar dengesini kazandı ve onun önünden ışıltık ışıltığa kaçışan şaşkın seyircilerin arasına daldı.

"Hey!" diye bağırdı Hanna. "Oraya gidemezsin!" dönüp Üstat Xan'a baktı. "Oraya gidemez. İzleyicilerden biri yaralanabilir!"

Scout, Lena Missa'nın arkasında durdu. "İzleyenler de kimi zaman yaralanır," dedi, omuz silkerek.

"Üstat Xan!"

Scout, Jedi Üstadı'nın yüzünde gördüğü şeyin gülümseme olduğuna karar verdi. "Bu gerçek hayat, Üstat Xan." Scout hafifçe Lena'nın omzuna dokundu. "Burası arazi."

"Belki öyle," dedi Demir El sakince. "Fakat sanırım bugün için tehlikeyi sadece belli bir bölgede tutsak iyi olacak. Sadece meydanda dövüşün." Hanna tam konuşmak için ağızını açacaktı ki elini kaldırdı. "Bu Enwandung-Esterhazy'nin diskalifiye edilmesi için bir neden değildir. Ben mevcut duruma göre kararımı verdim ve o da bundan sonra sınırlar içinde kalacak. Ceza yok. İkinizin de istediği olacak." Bu bir soru değildi.

"Nasıl isterseniz," dedi Scout, selam vererek.

"Nasıl isterseniz," dedi Hanna.

Hanna kenara çekildi. Scout da soğukkanlılığını korumak için elinden gelen çabayı göstererek tekrar alana indi.

"Başla."

Hanna kılıcının ucunu Scout'un kafasına doğru çevirerek öne sıçradı.

Scout hemen Üstat Xan'ın arkasına kaçtı. Hanna'nın ışın kılıcı Jedi Üstadı'nın yüzüne bir el mesafesi kala durdu ve elini sobaya değdirmiş bir çocuk gibi bir anda geri aldı.

"Dur bakalım," dedi Scout. "Az daha masum bir izleyiciye zarar veriyordun."

Hanna'nın ağzından hırlamaya benzer bir şey duyuldu. Demir El'in arkasına doğru koştu. Scout da önüne geçti.

"Dur!" dedi Üstat Xan.

"Benim hatam değil," dedi Scout. "Siz bölgedesiniz."

Hanna öfkeyle homurdandı.

Demir El gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Haklısın, Scout." Alanın kenarına doğru yürürken Scout ve Hanna da yörüngesindeki aylar gibi çevresinde dolanıyorlardı. "Ama kimi zaman bölge değişir."

"Bunu diyeceğinizden korkmuştum," diye iç çekti Scout ve Üstat Xan alanı terk ederken bir hamleden kurtulmak için geri sıçradı.

Hanna peşinden gitti. "Başka cazip fikirlerin var mı?"

"Düşünüyorum."

İşin iyi yanı Arkanialıyı müsabakanın başındaki gibi Güç'ü kullanamayacak derecede öfkelenilmeyi başarmıştı. Kötü yanıysa artık Hanna'ya karşı kullanabileceği bir numarası kalmamıştı.

Diğer çırak da bunu biliyordu. Bir kez daha saldırdı, bu sefer daha organizeydi, adım adım yaklaşıp Scout'u alanın kenarına doğru sürdü. Böyle bitmesine izin verme, diye geçirdi içinden. Sadece savunmada kalırsa yenileceğini biliyordu. Geriledi, bir hamleyi savuşturdu ve bileğini döndürerek kılıçları kilitledi, sonra da sanki Pax'e yaptığı şekilde saldıracaktı gibi öne doğru eğildi. Ama bu sefer sol elini uzattı ve Hanna'nın bileğinin altındaki baskı noktalarına iki parmağıyla vurdu.

Mükemmeldi. Arkanialının ön kolu geçici olarak uyuşturdu ve Scout'un tekmesini yiyen elinin parmakları çözülünce ışın kılıcı da elinden fırladı. Zafer sevinciyle öne doğru fırlayan Scout dönerek bir hamle yaptı...

...ve Hanna kılıcının üzerinden zıplayıp gitti. Scout az önce Hanna'nın bulunduğu yerden sendeleyerek geçti, kendini toparladı ve döndüğünde Hanna'nın yüzünde bir sırıtmayla Güç'ü kullanarak hâlâ havada olan ışın kılıcını kendisine çektiğine gördü. Silah sert bir tad sesiyle yeniden Arkanialının eline oturdu.

Hanna tüm gücüyle saldırdı. "Bu son şansındı." Fırtına gibiydi, uzuvları bir girdap gibi dönüyordu ve yeşil kılıcı uzun ve çatalı bir yıldırım gibiydi.

Scout kaçınılmaz olarak yenilgiye doğru gidiyordu. Hamlelerin gelişini görebiliyor, hangisinin gerçek hangisinin sahte olduğunu biliyordu ama Hanna sürekli olarak Güç'ü kullanarak Scout'un kılıç tutan elini yavaşlattığından onlara karşı koymakta büyük sıkıntı yaşıyordu. Yanıltma, hamle, yanıltma, hamle, kesme, kesme ve sonra bacağına cübbesini yırtıp kalçasında kırmızı bir iz bırakacak güçlü bir darbe.

Acıyla yere yığıldı. Yana yuvarlandı ve ayağa kalkıp Hanna'nın kılıcını yüzüne bir parmak mesafede durdurdu. Işın kılıçları gözlerinden yeşil ışıklar saçan delirmiş yılanlar gibi tıslıyorlardı. Scout güçlkle kendini yana atarak bir hamleyi daha kesmeye kalktı ama Hanna'nın kılıcı onunkinin üzerindeydi ve onu büyük bir güçle yere doğru bastırınca Scout'un parmakları sonunda gevşedi. Hanna, Güç'ü kullanarak onun kılıcını tuttu, sonra da elinden alıp salonun diğer ucuna fırlattı.

Tut beni, diye diledi içinden. Eğer Hanna onu tutmaya kalkarsa hâlâ bir şansı olabilirdi. Kolunu bükmeye falan kalksa, onun gibi bir şey.

Arkanialı dimdik durdu.

Elindeki ağırlıktan kurtulan Scout sırtı üzerinde yuvarlandı ve ayaklarıyla saldırdı ama Hanna çoktan menzilinın dışına çıkmıştı bile, sakindi, kılıcının ucu Scout'un kalbinin bir el üzerinde vınlayarak bekliyordu. İşte yıldızlarla çiftlik arasındaki mesafe. "Teslim ol," dedi.

Scout yere uzandı, nefes nefeseydi. Bacakları yanıyor ve zonkluyordu.

Hanna sabırsızca ona baktı. "Teslim ol!"

"Hayır."

Arkanialının gözleri açıldı. "Ne?"

"Hayır," dedi Scout, öksürerek. "Hayır dedim. Pes etmiyorum."

Hanna hayretle ona baktı. "Ama... ben kazandım. Teslim olman gerek."

Scout başını iki yana salladı. "Hiç sanmam." Hanna'nın hazır dikkati dağınıkken Güç'ü kullanarak ışın kılıcını geri almayı düşündü ama çektiği acı yüzünden konsantre olamıyordu. Çok da yorgundu, hem de çok. "Pes etmeye henüz hazır değilim."

"Ama neden?"

Scout omuz silkti. "Henüz o kadar canım yanmıyor da ondan."

Hanna başını iki yana salladı. "Sen delirmişsin. Ne yapmam gerekiyor? Orada yatarken gelip seni yaralamam mı?" Işın kılıcını bezgin şekilde savurdu ve tam o sırada Scout bu dövüşü nasıl kazanabileceğinin farkına vardı.

Gülümsedi. "Birimiz teslim olana ya da üç yara alana kadar devam edeceğiz. Beni bir kez yaraladın. Yani geriye iki kaldı demektir. İşte bu bir," dedi ve çıplak sol eliyle Hanna'nın ışın kılıcını tuttu.

"Bunu yapamazsın," diye bağırdı Hanna.

"Hem de nasıl," kılıç yakıp kavurdu ama Scout yılmadı ve kılıcı kendine doğru çekti. Gördüklerine inanamayan Hanna kılıcını bırakmakta geç kaldı ve Scout'un üzerine doğru düştü. Scout hemen döndü ve dönerken de sağ eliyle Arkanialı kızın gömleğinin boynunu tuttu.

İkisi birlikte yerde bir o yana bir bu yana yuvarlandı, Scout sonunda üzerine çıkmayı başardı, sol eli hâlâ kılıcı tutarken sağ eliyle de kızın boynunu kavramıştı. Scout, Demir El'in en iyi öğrencisiydi. Boğazın nasıl sıkılacağını çok iyi bilir, parmağını en uygun noktaya koyardı ki bu on saniye içinde rakibin kendisinden geçmesi demektir. Scout saniyeleri saymaya başladı, hâlâ Hanna'nın kılıcını tutuyordu. Bir, iki, üç...

Arkanialının gözlerini, suyun üzerini örten buz gibi bir perde kapladı.

Dört, beş.

"Bu hiç..."

Altı.

"Adil değil," diye fısıldadı Hanna.

Yedi.

Ve teslim oldu.

Scout bağırarak Hanna'nın kılıcını fırlatıp attı. Hanna'nın üzerinden güçlkle ayağa kalkıp kesinlikle Jedi Tapınağı'nın sınırları dahilinde zikredilmemesi gereken pek çok şey söyledi, bir yandan da yanan sol elini sallıyordu. Bacakları öyle titriyordu ki tekrar yere yığılacağını zannetti ama yine de Üstat Xan'a selam vermeyi başardı.

Demir El ona baktı, artık gülümsemedi. "Biliyorsun, Esterhazy, eğer bu gerçek bir dövüş olsaydı..."

"Affınıza sığınarak, Üstat..." dedi Scout ve devam edebilmek için durup nefes aldı. "Affınıza sığınarak demeliyim ki bu gerçek bir dövüştü. Bu gerçektir," eliyle salonu işaret etti. "Işın kılıçları gerçektir ve ayarları da gerçektir." Arkasında Hanna hafifçe mırıldanmaya başlamıştı. "O da gerçek." Scout Hanna'ya baktı. "Bu gerçek bir dövüştü."

Bir süre sonra nihayet Üstat Xan başını salladı. "Sanırım haklısın."

Az sonra da alkışlar başladı. Scout alandan çıkmış revire doğru giderken alkışlar dinmek bilmeden devam etti.

Jedi Tapınağı'nda oturmuş öğle yemeklerini yemekte olan Üstat ve çırakların o günkü ana konusu turnuvada yaşananlardı. Genelde tek başına ya da Jedi Konsey Salonu'nda yemeğini yiyen Üstat Yoda bile oflaya puflaya masalardan birinin sırasına tırmanıp oturdu ve oturduğu yerden bulunduğu salonu gözledi. "Üstat Leem!" diye seslendi, bastonunu sallayarak onun salona girdiğini gördüğünde. "Mm. Oturur musunuz benimle bir süre?"

Maks'ın uzun çenesi hâlâ hafifçe çiğnemeye devam ediyordu. Padawan'ı Whie'yi bir an önce bulmak ve öğleden sonra tekrar başlayacak müsabakalar için ona birkaç tavsiyede bulunmak istiyordu. Ama işin aslı bunu yapmaya çalışmasının asıl nedeni ona yardım etmekten ziyade kendi sinirlerini yatıştırmaktı; çocuk ilk iki müsabakayı fazla zorlanmadan geçmişti, ilk rakibini silahsız bırakarak, ikincisinin de bileğini kıvrarak işlerini bitirmeyi başarmıştı. Çocuk tıpkı suya dalıp da hemen hiç su sıçratmayan usta bir dalgıç gibi tüm bu işleri büyük bir maharetle başarıyordu. Onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Diğer taraftan Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı onu masasına davet ettiğinde onu geri çevirmek olacak iş değildi. Öyle yapmayı istiyor olsa bile.

Dürüst olmak gerekirse peşinden ölüme gitmeye hazır olan kişiler bile Yoda'yla birlikte yemek yemeyi pek istemezlerdi. Belki bu kadar uzun yaşayıp tüm galaksiyi gezmek Üstat'a diğer ölümlülerden daha farklı bir damak tadı kazandırmıştı ya da öyle bir varlığa evrilmişti ki artık midesine neyin indiğini fazla umursamıyordu; kim bilir belki de sekiz yüzyıldan fazla yaşamak lezzet algısını tümüyle yok ediyordu. Sebep her ne olursa olsun bu yaşlı cüce yemek için bulunabilecek en iğrenç şeyleri seçme konusunda yetenekliydi. Kaynamış çamur gibi kokan yapış yapış şeyler; tabağındayken hâlâ hareket eden küçük ve mide bulandırıcı aperatifler; balçık gibi, sıcak ya da soğuk birbirinden rezil içecekler. Üstat Leem yanındaki sıraya oturduğunda Jedi'ların en büyüğü ve en yaşlısı, çiğ hayvan yağıyla bazı küçük sürüngenlerin pullarının yoğurulmasıyla yapılmış vıcık vıcık bir kase dolusu şeyi keyifle ve iştahla mideye indiriyordu. Yemekten çok her şeyi andıran bu garip karışım güneş altında kalmış ölü bir womp sıçanından bile feci kokuyordu.

"İyi dövüştü bu sabah senin Padawan'ın," dedi Yoda, henüz ağızındaki yemeği bitirmeden.

Az önce yemek için kendisine kuru tahıl, mum ağacı ve bir fincan naris-tomurcuk çayı alan Üstat Leem'in burnuna vuran Yoda'nın yemeğinin kokusu onda iştahtan eser bile bırakmamıştı. "Evet, Whie gayet iyiydi," dedi, gözleri bir anda buğulanarak.

"Kabus gördü değil mi dün gece?"

"O özel rüyalarından biri olmadığını söyledi."

Yoda kabarık kaşlarının altından ona sert bir bakış attı. "İnandın mı ona?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Böyle bir şey hakkında bana yalan söylemek pek onun yapacağı bir şey değil. Aslında yalan söylemek hiç ona göre bir şey değil. Ama çok korkmuştu ve ..."

"Güç'te bir dalgalanma."

Üstat Leem keyifsizce başını salladı. "Evet, ben de hissettim." Onu gecenin bir yarısı uyandırmıştı,

sanki uzaktan gelen bir ıglık, o kadar belirsizdi ki ilk başta onu uyandıranın ne olduğunu bile anlayamamıştı.

Yoda tabağına yumulup yemeğe devam etti. "Anlatmıştım sana değil mi bize nasıl geldiğini?"

"Aslında hayır. Tapınak'a geldiğinde ben uzun bir seyahatteydim. Onu ilk gördüğümde buraya geleli u yıl kadar olmuştu." Hâlâ ilk gördüğü zamanı hatırlayabiliyordu. Beş yaşındaki çocukları Botanik dersi için bahçede toplamıştı, onlara bitkilerin adlarını ve ne işe yaradıklarını oğretiyordu. O zaman bile G, Whie'de yoğundu. Diğerlerinin gerisinde kalmıştı ve onu bulmak için geri döndüğünde onu bir Rigelian zambağının tomurcuğunu okşarken bulmuştu, tomurcuk onun dokunmasının ardından iek açmıştı, sanki yavaşca onların içindeki ilkbahar enerjisini harekete geçiriyordu.

Kafasında canlanan anların gülümsemesi henüz yüzünden gitmemişken dönüp kalabalık içerisinde onu görmeye çalıştı, üstelik bu şekilde burnunu da olabildiğince Yoda'nın yemeğinden uzak tutmaya çalışıyordu. Whie u masa ötedeydi, yaşlılarıyla birlikte oturmuştu ama yine de masada dönen muhabbete dahil değildi. Her zaman böyle biraz uzaktı zaten, sanki diğerlerinin göremeyeceği şeyleri görüyor ama bunu başkalarına nasıl anlatacağını bilmiyor gibiydi. Turnuvada st tura geçen sekiz ıraftan biriydi ve belki de böyle uzak durarak düşüncelerini toparlayıp konsantre olmaya çalışıyordu. Onun bakışını sırtında hissetmiş olacak ki dönüp ona baktı ve gülümseyerek başıyla selamladı.

İyi bir Padawan'dı. şimdiye kadar sahip olduğu en iyisiydi ama tabii ki böyle bir sınıflandırma yapması doğru değildi.

Yoda da onun baktığı yere baktı. "Doğmuş o Vjun'da." Kadim dili dudağının çevresindeki iğrenç yemeğinden kalan artıkları bir çırpıda süpürdü. "Aklını yitirdi babası. Ve annesi... güçlüydü çok. Hem de çok güçlü."

Maks u kaşının da atıldığını hissetti. "Bilmiyordum."

"Mm. Yalvardı bize onu da almamız için yanımıza. 'Gtrn bu mezbahadan onu,' dedi bize. Sarhoştu ve yitirmişti yarı aklını çektiği acıdan dolayı cinayet yüzünden evinde işlenen o gün."

"Olamaz."

Yoda başını salladı. "O gün ben de bilemedim ne yapmamız gerektiğini. Annesi sonradan değiştirebilirdi fikrini. Ama G çok yoğundu onda..." Yaşlı stat omuz silkti ve burnunu çekti. "Tahmin ettik. Riske girdik. Yanlış ya da doğru, kim bilir? Bazen doğru ya da yanlışın manası geçerlidir sadece bir süre için. Daha geniş ölçekte, on ya da yüzyıllarda... gerçekten görülebilir ancak ne olduğu. Her seçim bir ağacın dalı gibidir: bir kararın ardından olan şey ise bir büyüme şeklidir ancak. Gördüğün her hareket G'te gizli bir fosil gibidir. Aslında –aiee!" bir hizmet droidi gelip Yoda'nın, hâlâ yarısı dolu olan tabağını almaya kalkınca Yoda aniden feryadı bastı. "Dur! Dur! Yiyorum ben onu hâlâ!"

"Bu tabakta tarayıcılarımın yiyecek olarak tanımlayamadığı bir madde var," dedi küçük yuvarlak droid. "Lütfen bekleyin, size günün özel yemeğini getireyim."

Yoda tabağın bir kenarından tuttu. "Aptal makine! Olmaz menüde benim yediklerim. Yapılır her zaman bana zel!"

Tabağı Yoda'nın elinden almak için mücadele eden droidin servoları vınladı. "Elde ettiğim bulgular bu tabağın ihtiva ettiği maddenin yenilemez olduğunu gösteriyor. Lütfen bekleyin, size günün özel yemeğini getireyim."

"Uzak dur!" diye bağırdı Yoda, bastonuyla droidin koluna vurarak. "O benim! Çek git!"

"Günün özel yemeğine bayılacaksınız," dedi droid. "Balık sosunda kızartılmış dru'un dilimleri. Bekleyin, hemen biraz getireyim."

Yoda tabağına asılarak droide bir baston daha indirdi ama droid azimliydi ve tabağı bırakmaya niyeti yoktu. Sonunda tabak dağıldı ve içindeki yemek başta Jedi Üstadı Maks Leem'in kıyafeti olmak üzere her yana saçıldı.

"Olamaz, bir leke," dedi droid. "Müsaade edin temizleyeyim."

Yoda'nın gözleri kocaman oldu ve droide büyük bir hışım ile baktı. "Peh!" dedi sonunda. "Droidler!" olduğu yerde duramayan Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı, Üstat Leem'in cübbesinin üzerindeki pişmiş tendona benzer şeyleri toplamaya başlamış olan droide dil çıkardı .

On dakika sonra Üstat Leem yeni giysisiyle geri döndüğünde Üstat Yoda beş karış suratla önündeki tabaktaki balık sosunda kızartılmış dru'un dilimlerine bakıyordu. Jai Maruk'un geldiğini görünce yüzüne neşe geldi ve bastonunu sallayarak Jedi'ı masasına çağırdı. "İzlemeye mi geldin?"

Üstat Maruk, eğilerek Yoda'ya selam verirken Üstat Leem'i de hafifçe başını eğerek selamladı. "Üstat Xan bana bir ipucu verdi."

"İpucu mu? Ne hakkında?" dedi Maks Leem.

Jai Maruk yanlarından geçen bir droidin taşıdığı, Yoda'nın belirgin şekilde dudak büktüğü, dumanı üzerinde bir tabak stimcaf aldı. "Padawan'ın hâlâ turnuvadan elenmedi, değil mi?"

"Bu pek bir cevap sayılmaz," dedi Üstat Leem.

Üstat Maruk nadiren yaptığı bir şeyi yaparak gülümsedi.

"Sadece sekiz kişi kaldı," dedi Yoda, gözü ortalıkta dolaşan meşrubat droidinde olduğu halde.

"Yedi aslında," dedi Maruk. "Şu zayıf kız, Esterhazy – duyduğum kadarıyla eli ve bacağındaki yanıklar yüzünden revirdeymiş."

O sırada Scout'un salona girmesiyle doğu kapısına yakın masalardan mırıltılar yükselmeye başladı. Yoda gülümseyerek uzun boylu Jedi'a baktı. "Gitmişti, evet."

"Geri döneceğini biliyor muydunuz?"

"Etmiştim tahmin."

"Artık dövüşecek halde değil," dedi Maruk, başını iki yana sallayarak. "Sol eli yanmış ve sargılı ve sağ bacağı da aksıyor – o da ışın kılıcı yanığı herhalde. Bu sabah sergilediği dövüşle ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Yoda'ya. "Pek Jedi öğretilerine uygun sayılmaz, değil mi?"

Yoda omuz silkti. "Hangi öğretilerdir bahsettiğin."

"Baştan sona numara."

"Dayanıklılık da var," dedi Üstat Leem. "Hem de çok, cesareti de unutma."

"Mm. Bir şey daha," diye mırıldandı Yoda. Genç Jedi ona baktı. "Asla pes etmedi," dedi. Yoda'nın yaşlı gözleri kısıldı. "Hâlâ düşünüyor musun Tarım Grubu'na gönderilmesini?"

"Çırakların yönlendirilmesi hususunda sizin dediklerinizi sorgulamak haddime düşmez."

Yoda bastonunun ucuyla onu dürttü.

"Peki," dedi Jai asabi şekilde. "Evet, öyle düşünüyorum. Zeki ve azimli ve Tarım Grubu'nda da uzun yıllar iyi şekilde hizmet edebilir. Bir Jedi Şövalyesi pek çok farklı görevlere gitmek zorundadır ve bana kalırsa dışarıda altı aydan fazla dayanamaz. Hayalini yaşamasına izin verir de hayalini yaşarken ölürse mutlu olur muyuz?"

"Güç'ün onda yoğun olmamasının fazladan çaba göstermesine neden olacağı kesin," dedi Üstat Leem düşünceli şekilde. "Ama belki de bu da bize daha fazla sorumluluk yükliyordur." O yufka yürekli bir Grandı ve Scout'u Tarım Grubu'na gönderme fikrinden de nefret ediyordu. "Belki de eğitimi için biraz daha fazla çaba harcamalıyız. Hiç kimse Scout'un bir Padawan olmaya layık olmadığını söyleyemez; belki de Jedi Şövalyesi olması için de biraz daha gayret etmemiz gereklidir."

Yoda kıkırdadı. "Hem kurnaz hem de iyi kalplisin, Üstat Leem. Jai Maruk benimle iddiaya girmek ister misin?"

Jai hayretle baktı. "Siz nasıl isterseniz, Üstat."

"İzle turnuvarın nasıl biteceğini. Eğer kalan sekizinden son dördü içinde olursa bu genç gönderilecek Tarım Grubu'na."

"Buraya kadar gelmek için diğer öğrencilerin dörtte üçünü geçtikten sonra mı?" dedi Üstat Leem heyecanla.

Yoda omuz silkti. "Jedi'ların sınanması gerek, en kötü şartlarda, en kötü sınavlarla. Üstat Maruk'un da dediği gibi Güç yoğun değil bu gençte."

"Ya ilk dörde girmeyi başarır mı?" diye sordu Üstat Maruk kuşkuyla.

"İkinci, üçüncü ya da dördüncü: kalır bir çırak olarak. Ama kazanırsa," dedi Yoda, Jai Maruk'u bastonuyla göğsünden dürterek, "olacak o senin Padawan'ın."

"Benim mi!" dedi Maruk şaşkınlıkla. "Neden ben?"

Yoda kıs kıs güldü. "Neden mi? Çünkü o zaman demektir ki kaybettin ve öğrenmen gerek nasıl kazanılacağını kazanmayı bilen birinden."

Üstat Maruk sanki boğazından aşağı dikenli bir Tatooine kurbağası zorla tıklımış gibi acı dolu gözlerle baktı, Üstat Xan, sessizlik için el çırpıtığında o hâlâ ne cevap vereceğini bulmaya çalışıyordu. Dikkat etme konusunda eğitilmiş Jedi çıraklarının sesi bir anda bıçak gibi kesildi, boş yere Demir El ünvanı verilmemişti ona.

"Çıraklar, Padawan'lar, Jedi Şövalyeleri ve Üstat'lar: bugünkü turnuvarın ilk yarısı bizler için son

derece aydınlatıcı oldu. Yarışmacılar yetenekleri ve cesaretleriyle dövüştüler – bazen de büyük bir zerafetle..." Gözleri bir an için Whie'ye döndü. "Bazen de dikkate değer bir yaratıcılıkla." Bu yorumu da, renk değiştirse de başını mağrur şekilde dik tutmaya devam eden Scout'a yönelik bir yan bakış izledi.

"Sizlere daha önce turnuvaya katılan çırakların benden müsabakaların mümkün olduğunca gerçek hayattaki koşullara yakın olmasını istediğini söylemişim; yani şu anda savaşın hüküm sürmekte olduğu, bizi çevreleyen duvarların dışındaki dünyaya gönderildikleri zaman karşılaşacakları durumlara en yakın olacak şeklide." Dinleyenlerin çoğu başını sallayarak onayladı. Ne kadar ciddiler, diye düşündü Üstat Leem ve bir kez daha kalbi Cumhuriyet barışının koruyucusu olarak değil de galaksi savaşının askerleri olarak yetişen bu kuşağın çocukları için kan ağladı.

"Çırakların her fırsatta Coruscant'tan, uzak yıldızlardan kısacası gerçek yaşamdan bahsettiklerini duyuyorum. Eğer size burada öğrettiklerimizin sadece taklit olduğunu düşünüyorsanız," diye devam etti Üstat Xan. "Sizi temin ederim ki öyle değil. Buraya Üstat Yoda'nın rehberliğinde yaşayan Güç'ü görmeye geldiniz ve bu en doğru gerçekliktir; bu duvarların ötesindeki gerçeklik ise umut, korku ve ihanetle perdelenmiştir ve görmesi çok zordur."

Yoda başını sallayarak bu sözleri onayladı.

"Ama dış dünyada düşmanlarımızla bire bir, kapalı bir odada ve yumuşak bir zeminin üzerinde karşılaşmadığımız da doğru," dedi Demir El. "Dışarıda işler daha karmaşıktır. Bir müsabaka salonunda dövüşmek yerine ışın kılıcınızı bir limanda, bir kütüphanede, bir sokakta ve hatta..."

Durdu ve bir kaşını kaldırdı. "Hatta yemek salonunda çekmek zorunda kalabilirsiniz. Gireceğiniz zorlu sınavı düşünüp yemeği biraz fazla kaçırmış olabileceğinizi görüyorum," dedi ve geri kalan sekiz yarışmacıdan biri, uzun boylu altın sarısı derili bir Firrerreo olan Sisseri Deo'ya baktı. Başını önüne eğdi ve gözünü örten zarları utançla kırptı.

"Dışarıda her zaman olayların öncesinde böyle hazırlık yapmaya fırsatınız olmayacak ve rakibiniz olabildiğince sizi hazırlıksız yakalamaya çalışacaktır," diye devam etti, Lena Missa'ya bakarak. Chagrialı kız çatallı diliyle dudaklarını yaladı ve etrafına bir göz atarak bu sabah kazananların kim olduklarını hatırlamaya çalıştı.

"Dışarıda bir dövüşün belirlenen yer ve zamanda gerçekleşmesi neredeyse imkansız gibidir. Daha çok bir bar ya da sokak kavgası gibi olur." Demir El kırmızı mendilini kaldırdı. Mendili gören gergin çıraklar oldukları yerde doğruldular. "Kimi zaman da bir yemek salonunda başlar her şey. Sekiz yarışmacı kaldı. Güç sizinle olsun," dedi Üstat Xan ve mendilini elinden bıraktı.

Üstat Xan "gerçek hayattan" bahsetmeye başladığında Scout bu işin sonunun nereye varacağını tahmin etmişti. Etrafı kolaçan etti, geri kalan sekiz rakibin yerlerini ve aralarında kimin en iyi olduğunu tespit etti. Lena değil – Lena onun dostuydu; üstelik Chagrialı doğruca ona bakıyordu.

2,3 metre boyundaki altın rengi derili Sisseri Deo, Scout'un arkasındaki masada oturuyordu. Üstat Demir El küçük nutkuna devam ederken –bu suratsız ihtiyar kadın sanki bu işten keyif alıyordu– Scout içinde muja suyu olan bardağını alıp masadan kalktı ve sanki Üstat'ın dediklerini daha iyi duyabilmek için öne doğru gidermiş gibi yaptı.

Kırmızı mendili gördü. Işın kılıçlarının ve uçuşan kirli tabakların çapraz ateşinde kalmak istemeyen

herkes bir anda ayağa fırladı. Scout önce gözlerini Lena'ya dikti, Chagrialının onun üzerine çullanıp çullanmayacağını kontrol etti. Şimdilik bir şey yoktu. Sisseri'nin tam arkasına gelene kadar sinsice yoluna devam etti. Sisseri diğerlerinden açık ara farkla daha güçlüydü, parlayan derisinin altında ağaç kökü gibi kasları olan bir erkekti. Scout onun müsabakasının ikinci raundunu izlemiş ve döner tekmesinin Forzi Ghul'u nasıl yere yapıştırdığını görmüştü, o yüzden doğrudan karşısına dikilmek gibi bir niyeti yoktu.

Işın kötü yanı mendil, Üstat Xan'ın parmakları arasından serbest kaldığı anda Sisseri birden geri dönüp Scout'la burun buruna geldi.

Scout küfrü bastı.

Mendil yere düştü. Sisseri ışın kılıcını kavradı.

Scout elindeki bardağı yüzüne fırlattı.

Bir anlık refleksiyle yüzünü silmek için ellerini yukarı kaldırdığında ışın kılıcının mavi ışığı Scout'un kafasını sıyrarak geçti. Işın kılıcını hiç dikkate almadan –onunla ışın kılıcı düellosuna kalkışmanın anlamı yoktu, çünkü kendisinden kat be kat iyiydi o konuda– doğruca Sisseri'nin göğsüne doğru saldırdı ve elleriyle boğazına sarıldı. Yine aradığı noktayı bulmuştu, güçlü bilekleri kilitleti, kurbanını boynunun üzerindeki kumaşla birlikte sıkı parmakların tanıdık baskısını yeniden hissetti. Harika, diye düşündü. Artık tüm yapmam gereken ona kadar saymak. Bir iki...

Sisseri'nin bacaklarında kaslar gerildi ve hafif bir Güç dürtmesiyle Scout başına geleceğin ne olduğunu anladı. Sisseri kendini geriye doğru atıp havada bir ejder yılanı gibi takla atarak masaların üzerine Scout alta gelecek şekilde inmeye başladı, ama durumun gidişatını gören Scout uçuşun ortasında hemen onun bedeninin çevresinde döndü ve masaların üzerine indikleri zaman o yine üstteydi, vump.

Üç, dört...

Firrerreo dönmeye devam etti. Dev elleri kasıldı, nedendir bilinmez Güç şu anda Scout'a kolayca nüfuz edebiliyordu ve onun ellerini açmayı deneyeceğini daha o bunu düşünmeden öngörmeyi başarmıştı. Sağ eliyle boğazını sıkmaya devam ederken sol elini uzatıp onun dirseğindeki hassas noktaya baskı yaptı ve kolunu uyuşturdu.

Beş, altı...

Sisseri debelenmeyi bırakıp masanın üzerine serildi, sanki Güç'ü çağırmaya çalışmış gibi gözlerini kırpyordu ama gözleri buğulanmıştı. Patlak gözleriyle ona bakıp son ve uzun bir tıslama sesi çıkardı, yüzü kızarmıştı ve hâlâ meyve suyuyla kaplıydı. "Nefret..."

Yedi...

"Nefret ederim Muja suyundan," dedi ve pes etti.

Scout dönerek kendini üzerinden attı ve masanın arkasına çömelerek yemek salonunu kolaçan etti. Altı rakip kalmıştı geriye. En büyük dikkati çekenler göz boyayan ışın kılıcı düellolarıyla Pirt Neer ve Enver Hoxha olmuştu. Whie ve Hera Tuiz silahsız dövüşüyordu, bloklar, yumruklar ve tekmeler birbirini izliyordu ama aralarında hâlâ mesafe vardı. Uzun sürmezdi; yakın dövüşte ne kadar usta

olursanız olun işin sonu, askıya alma ve kilitleme tekniklerinin konuşacağı, yerde biterdi. Bir deri değiştirici olan Bargu tepesinde dikilmiş olan Lena'nın bir elini tutmuş yenilgiye davetiye çıkarır gibi bekliyordu. Lena'nın gözleri Scout'un kiyle buluştu ve birbirlerine gülümsediler.

Kalabalığın içinden bir ses duyuldu. Whie, ustaca Hera Tuix'in bileğini yakalayıp kıvrırmıştı ve Hera karşı saldırı yapmayı denese de şimdiden sonra akıbetinin değişmesi pek ihtimal dahilinde değildi. Scout tekrar Lena'yla göz göze geldi. "Şimdi!" dedi ve ikisi aynı anda fırladılar. Whie, bire bir ikisinden de güçlüydü ama şu an Hera'yı tutmakla meşgul ve sırtı onlara dönükken saldırırlarsa bir şansları olabilirdi.

Arkasındaydılar. Lena sıçradı ama Whie'nin bedenindeki bir şey Scout'a onun onların nerede olduklarını tam olarak bildiğini fısıldadı.

Hera pes etti.

Whie zahmetsizce beş metre yukarı sıçradı ve yavaşça bir masanın üzerine indi. Lena onun üzerinde durduğu masaya doğru koştu ve eğer Scout'un Güç yeteneklerinden biri yardımına gelmese o da aynı şeyi yapacak ve ikisi de Whie'nin insafına kalmış olacaktı. Onun yerine elinde dönen kılıcıyla masaya indiği sırada onun bacaklarına saldırdı. Onun mavi kılıcını kendi yeşil kılıcıyla karşılamış ve ortalığı kılıcına boğmuşlardı.

Sonra garip bir şey oldu. Whie hayretten ağzı açık halde Scout'a bakıp geriledi.

"Ne oldu?" dedi Scout. Yaralı sol elini yüzünün üzerinde gezdirdi. Sargının üzerinde gördüğü birkaç damla muja suyu lekesinden ibaretti ve onun hayalet görmüş gibi kendisine bakmasının nedeni de bu olamazdı.

Lena tısladı, kendini toparlayıp saldırdı. Scout onun alttan saldıracağını biliyordu ve o da ikisini de kesemeyeceği umuduyla üstten saldırdı. Herkesin yapacağı gibi masanın üzerinden geriye sıçramak yerine Whie onların başının üzerinden öne doğru sıçradı. Sırtına yediği bir Güç darbesi Scout'u az önce Whie'nin üzerinde durduğu masaya doğru fırlatarak ortalığı kızarmış dru'un dilimlerine, balık soslarına ve meyve suyuna boğdu.

Ayağa kalktı ve başını iki yana salladı, saçındaki yemek artıklarını temizledi. Salonun çevresinde danseden ışın kılıçlarını, alkış sesleri takip ediyordu. Lena masasına doğru koştu. Sonra bir ışın kılıcı havada uçarak geldi, yere çarpıp zıpladı ve yuvarlanarak bir metre kadar ileride durdu. Az sonra yüzünde umutsuz bir ifadeyle ışın kılıcının peşinde koşan Enver sahneye çıktı.

Scout hemen kılıcı aldı. "Hayır!" diye çığlık attı Enver, Pirt Neer kendisine yetişip ışın kılıcını boğazına dayadığında. "Dinliyorum," diyen Pirt'in sesi duyuldu yukarıdan.

Enver'in, Scout'a yönelik bakışları bıçak gibi keskindi.

"Çok sağol, Scout," diye söylendi Enver ve teslim oldu. Ayağa kalktı ve alkışlar eşliğinde pantolonunu sildi. "Bravo, Pirt. Şu Esterhazy'yi de aradan çıkar da ben de ışın kılıcımı geri alabileyim."

"Fena fikir değil, ulp!" Pirt, Enver'i teslim almakla meşgulken Lena arkadan gizlice geldi ve kolunu ters çevirdi. Pirt iç çekti ve pes etti.

Lena'nın güleç yüzü Scout'a döndü. "Devam etmeden orada oturmaya niyetlisin herhalde?"

Yine ışın kılıcı sesleri duyuldu ve şık ayak hareketleri sergileyen Lena masaların arasında uzaklaştı. Scout homurdandı. Yardımına gitmesi gerekirdi.

Açık alana çıktı. Geriye sadece Lena ve Whie kalmıştı. Mutfak kapısının önündeki açık alanda dövüşe devam ediyorlardı. Whie, Lena'yı zorluyordu, ışın kılıcının yeşili Lena'nın etrafında ışıktan bir kafes örmüştü. Scout onlara doğru koştu.

Çok geçti. Onun gözleri önünde Lena bir kaçın-yanılt-saldır ve geç kombinasyonu uyguladı, doğrudan Whie'nin göğsünü hedef almıştı. Whie yana çekildi, ipek gibi kayıyordu. Kılıcıyla onunkini savuştururken diğer eliyle de onun kılıcı tutan eline vurdu. Harekete devam edip Üstat Demir El'in onlara öğrettiği şekilde tüm ağırlığını verdi, Lena'nın kılıç tutan eli şimdi öyle bir yakalanmıştı ki kendi ilk hızı durumu daha da kötü yapmıştı. Az sonra dans eden bir çift gibiydiler artık: Whie, Chagrialı kızın arkasına geçip bileğini arkadan kıvırdı ve başparmağını da anormal bir açıyla bükte. Başparmağını hafif yukarı itince Lena kılıcını elinden bıraktı. Az sonra Lena pes etmişti.

Gülümseyerek onu bıraktı ve onu teslim aldıktan sonra eğilerek selam verdi. İzleyenlerin alkışları arasında o da buna gülerek karşılık verdi.

Oh, ne âlâ, diye düşündü Scout. Whie'yle ikiye bir dövüş hayalleri suya düşmüştü. Bir planı vardı ama onu uygulamak zorunda kalmamayı canı gönülden diliyordu. İç çekti ve ışın kılıcını sol eline aldı. Sol eliyle de yeterince eğitim yapmıştı ve şimdi uygulamaya kalkışacağı çaresiz girişimde de işine yarayacak kadar iş görebileceğini düşünüyordu. Hatta rakibi onun solak olduğunu bile zannedebilirdi. İşin acı tarafı onun hakkında endişelenmekle geçirdiği zaman, onu incelemekle geçirdiği zamandan daha fazlaydı.

Işın kılıcının düğmesine basarak açtı. Bu sese bayılıyordu, kabzasının elindeki ağırlığı ve şafaktaki gökyüzünü andıran kılıcın soluk mavi rengi. En güçlü Jedi çırağı olmayabilirdi ama Tapınak'ı, silahını ve bu hayatı seviyordu ve onu bundan koparmaya çalışan Yoda bile olsa sonuna kadar yılmadan mücadele edecekti.

Küçük bir servis droidi mutfağın kapısından çıkıp salona baktı, kırılmış eşyaları ve duvarlardan tavana kadar her yana saçılmış yemekleri görünce ötüp bipledi. Masaların bazılarında ışın kılıcı yanıkları vardı.

Tallisibeth Enwandung-Esterhazy –arkadaşlarının bildiği adıyla Scout– Whie'nin dikkatini çekmek için havada minik bir gösteri yaptı. "Anlaşılan seninle ben kaldık."

Whie döndü. Yüzü asıldı. "Sen hâlâ, yani demek istediğim, bittiğini zannetmiştim."

Ona bakışında aşağılayıcı bir şey vardı ve başını çevirdi. "Hey, dövüşmek zorunda değiliz," dedi.

Omuzları rahatlamayla çöktü. "Aslında bunu tercih ederim ama -"

"- dilediğin zaman teslim olabilirsiniz."

Etraftakiler güldü. Servis droidi yuvarlak kafası endişeyle dönerken ileri doğru son sürat geldi.

"Ben mi? Sana teslim olmak mı?" Whie kendine hakim olmaya çalıştı. "Hiç sanmam." Kendini

toparladı, ışın kılıcını çekti, eğilerek ona, Üstat Xan'a ve Üstat Yoda'ya selam verdi.

Scout da aynısını yapacaktı ama Whie'ye doğru eğildiğinde servis droidi ona doğru geldi. "Olamaz, bir leke," dedi ve kalçasındaki sos lekesine yöneldi. "Temizlememe izin verin."

Salon kahkahalarla çınladı. Scout tepeden tırnağa kadar kızardı. Asil bir açılış yapma gayreti başlamadan sona ermişti. "Haydi başla," dedi ve sıçradı.

Işın kılıcı sol elinde olduğu halde zorlu ve doğrudan yaptığı hamle diğeri tarafından kolaylıkla bloke edildi. Lena'ya yaptığı gibi ona da aynı şeyi yaptı... boştaki eliyle kılıcı tutan elini kavradı ve kıvrırdı, ışın kılıcının kabzasını manivela olarak kullanarak parmağını kilitleti. Bu hareket son derece pürüzsüz şekilde yapılmıştı: Scout, onun denge, kesinlik ve dikkatine hayran olmadan edemedi. Yapmak istese bile bu tekniğe karşı koyması gerçekten çok güç olurdu.

Başlayalı sadece üç saniye olmuştu ve şimdiden bitmiş gibi görünüyordu. Whie onun hemen arkasında duruyordu, tıpkı Lena'da olduğu gibi. Uygun yere uygulanan hafif bir itiş bile başparmağı ve bileğine büyük acı vermek için yeterliydi. Işın kılıcı tangırtıyla yere düştü. "Yeter artık," dedi Whie.

Bu işte bir gariplik vardı – Whie, Lena'yla mücadele ederken hiç bocalamamıştı oysaki Lena, Scout'tan çok daha güçlü bir rakipti. Scout daha önce de rüyalarının kızı yakınlarında olduğu zaman gergin olan delikanlılar görmüştü –bu durum müsabakayı bir anda utanç verici bir hale getirebilirdi– ama kol kilitleriyle ilgili dün de Whie'yle çalışmıştı ve Cumhuriyet'teki her yıldız üzerine yemin edebilirdi ki o zaman ortada böyle bir gariplik yoktu.

Başparmağını hafifçe sıktı ve Scout acıdan parmak uçlarında durduğunu fark etti, sanki çektiği acıdan parmak uçlarında yükselerek kurtulmaya çalışıyordu. "Pes et!" diye fısıldadı.

"Olmaz," dedi. Çektiği acıya aldırmadan dönüp kendisini bu durumdan kurtarmaya çalıştı. Whie'nin tüm yapması gerekense olduğu yerde kımıldamadan durup parmağını aynı yerde tutmaktan ibaretti.

Ama Scout'un da tahmin ettiği gibi onu serbest bıraktı. Ona zarar veremeyecek kadar nazik ve sportmen biriydi ve Güç ve sürpriz faktörü şu anda Scout'la birlikteydi. Ona döndü, kendisini sıkıca tutmayı bıraktığı için arkaya kıvrılmış olan kolunu kurtarmayı başardı. Sıçramaya karar vermeden hemen önce Scout bunun olacağını hissetti, kolunu öyle bir şekilde tuttu ki zıpladığı zaman onu omuzunun üzerinden fırlatıp atabilecekti.

Üç saniye sonra bitmişti. Whie sırtüstü yerde uzanmış nefes almaya çabalarken, Scout da göğsünün üzerine oturmuş sırtıyordu. Sağ eliyle o tam zıplamaya kalktığı zaman onun cübbesinin boynundan tutmuştu "I-Ih," dedi, eğer istersen boğazını da sıkırım şeklinde ellerini göstererek.

Whie ona baktı, iç çekerek pes etti. Scout onun cübbesini bırakıp ayağa kalktı.

Küçük servis droidi ileri geri gidip duruyordu. "Olamaz, bir leke."

Birisi kahkaha attı ve ardından da alkışlar duyuldu. Üstat Leem, Whie'nin yanına koşarken Üstat Xan, Scout'a soğuk bir gülümseme göndermekle yetindi.

Lena kalabalığın arasından sıyrıldı. "Scout! Bu inanılmaz!" diye bağırdı ve Scout'un iki elini de tuttu ve zafer dansı yapmaya başladı. "Bu harika! Kim tahmin edebilirdi ki –Scout?"

"Elim," dedi Scout. "Sol elim kalsın."

"Kasten yaptı," dedi Hanna. Arkanialı kız Scout'a buz gibi bir bakış attı. "Whie'nin iyi huyundan faydalandı. Ona zarar vermeyeceğini biliyordu ve bunu ona karşı kullandı."

"Bu sadece bir tahmin değildi," dedi Scout.

"Bunu neden bu kadar kafana taktığını anlayamadım, Hanna," dedi Chagrialı. "Kurnazca bir fikir ve uygulamakta öyle herkesin harcı değildir."

Hanna omuz silkti. "Kesinlikle! Ben kimim ki Esterhazy'nin kazandığı müthiş zaferi gölgeliyorum. Bu da, tıpkı benim ışın kılıcımı tutması gibi, gerçek bir savaşta çok işine yarar. Tabii ki Ticaret Federasyonu'nun en kibar droidleriyle savaşımaya devam ettiği müddetçe belki de bir sorun yaşamaz."

"Bak, özür dilerim," dedi Scout alçak sesle. "Sadece yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Benim amacım..." ama Hanna çoktan sırtını dönmüştü bile.

"Ondan özür dileme!" dedi Lena. "Kindar ve kibirli, Arkanialı ukala. Onu adil şekilde yendiğin için deli oluyor hepsi bu."

"Onu yendim," dedi Scout, bitik bir sesle. Küçük droid hâlâ elbisesindeki yemek artıklarını temizliyordu. Bacağı ve elindeki ışın kılıcı yaraları dayanılmaz şekilde sızlıyordu. "Adil olup olmadığından emin değilim. Gerçekten günün birinde herhangi bir türde Jedi olabileceğime inanmak zor."

"Hey. Tallisibeth?"

Scout döndüğünde Pax Chizzik'i gördü, ilk müsabakada yendiği on bir yaşındaki çocuk yanına gelmişti. "Tallisibeth," dedi Pax tekrar, "Jedi olmak için yaratıcı ve her an tetikte olmak ve asla pes etmemek gerekir. Bugün bana bir Jedi'ın nasıl olması gerektiği konusunda çok şey öğrettin."

Scout öylece ona baktı, ne diyeceğini bilememişti. "Oh. Oh, sen... sen çok nazıksın," dedi, burnunu çekerek ve sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Yoda ve Jai Maruk, Scout'u revirde buldular, Üstat Caudle bakta sargılarıyla yanık eline pansuman yapıyordu. "Onu neden iyileştirmeye çalıştığımı ben de bilmiyorum. Işın kılıçlarını tutmayı alışkanlık haline getirdi." Üstat Caudle, Yoda'ya baktı. "Üç güne bir şeyi kalmaz."

"Bir şeyim yok," dedi Scout. "Sadece feda edeceğimin sol elim olmasına dikkat ettim." Endişeyle Yoda'ya baktı. "Başım dertte, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Artık seni Tapınak'ta izlemeyeceğiz çırak olarak mücadele ederken daha fazla," dedi sakince.

Scout'un bir anda kulakları uğuldamaya başladı. Gözlerini kapattı söyleyeceği şeyi duymamak için içinden tekrar etti. Duymak istemiyorum. Duymak istemiyorum. Bu hiç adil değil.

"- Padawan, gideceksin Coruscant'tan."

Scout bir gözünü açtı. "Um, özür dilerim, ne dediniz?"

Üstat Yoda onu bastonuyla omzundan dürttü. "Kulaklarında da mı var sorun? Jai Maruk'un Padawan'ı olarak gideceksin Coruscant dışındaki bir göreve."

Bakakaldı.

Üstat Yoda kıs kıs güldü. "Balığa benzedi değil mi, Tallisibeth Enwandung-Esterhazy. Patlak dudaklı, gulp, gulp gulp!"

Scout, son görevinden yanağında ışın kılıcı yanığıyla dönmüş olan sıska ve sert Jedi Üstadı Jai Maruk'a baktı. Yanık iyileşmişti ama çenesinden kulağına kadar uzanan beyaz yara izi Asajj Ventress'le karşılaşmasının nişanesi olarak duruyordu. "Beni Padawan'ınız mı yapıyorsunuz?" tekrar Yoda'ya döndü. "Beni Tarım Grubu'na göndermeyecek misiniz?"

İhtiyar, yeşil kafasını iki yana salladı. "Bu değil bir ödül senin dövüş tekniklerin için. Çok azaldı sayısı Jedi'ların. Ama varsa bile içinde en ufak bir umut vermem izin mücadele etmeden vazgeçmene. Şevkli ve kararlısın. Yıldızlar arasında vardır çok fazla karanlık. Neden böyle parlak bir ışığı edeyim ki heba?"

Scout öylece baktı. Tüm hayatı boyunca Üstat Yoda'yı hayal kırıklığına uğratmamak için çalışmıştı. Hepsi onun sevinçten havalara uçacağını düşünüyordu ama onun gözleri yaşla dolmuştu.

"Sorun ne?" dedi Jai Maruk. Şaşırmış şekilde Yoda'ya döndü. "Neden sevinmedi?"

"Sevinecek," dedi Üstat Yoda. "Yıllarca kalbinin üzerini saran bir kabuk vardı ve gevşedi şimdi o ve kanı tekrar dönmeye başladı kalbine, bu yakar can!"

"Evet!" dedi Scout heyecanla gözyaşları içinde. "Evet, kesinlikle... Nasıl bildiniz?"

Yoda yatağa tımanıp yanına oturdu, minik ayaklarını yataktan aşağı saldı. Kulakları dikildi. "Vereyim mi sana bir sır?" ona doğru yaklaştı, yüzündeki kılların onun yüzüne değdiğini hissedebiliyordu. "Ben Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı'yım!" dedi yüksek sesle tam kulağının dibinde. "Sence bu ünvanı çekilişte mi kazandım ben?" burnunu çekip güdük parmaklarını havada salladı.

"Nasıl bildin, nasıl bildin, Üstat Yoda?" dedi yumuşak şekilde ve homurdandı. "Üstat Yoda bilir. Budur işi onun."

Scout güldü ve sonunda olması gerektiği gibi mutluluğu hissetmeye başladı, keyfi yerine gelmişti ve morali bir ışın kılıcının bir anda açılması gibi aniden yükselmişti. Kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Jedi Tapınağı'nın holoharita salonu, tavanında galaksi haritası olan büyük kubbeli bir yerdi. Burada holografik projektörler öğrencilerin içinde yürüyebileceği üç boyutlu yıldız haritaları oluşturlardı. Bunu istedikleri boyutta ayarlayabilirler ve böylece bir öğrenci eğer isterse herhangi bir yıldız sistemini detaylı şekilde inceleyebilir, her gezegene ve uyduya yüksek çözünürlükte tüm dağ ve denizlerini görecektik kadar yakından bakabilirdi. Ya da tam tersi tüm galaksiyi aynı anda koca nebulalar ıgne başı gibi görünecek şekilde izlemek de mümkündü.

Whie, Yıldız Salonu'nu her zaman sevmişti. Tapınak'ta daha büyüleyici başka bir yer yoktu. Üzgün ya da kızgın olduğunda ya da kafasını dinlemek istediğinde buraya gelir ve yıldızlar arasında dolaşırdı. Bu öğleden sonra da aynı şeyi yapıyordu. Scout'la birlikte revire gitmiş ve Üstat Caudle ona büktüğü parmağın ciddi bir sorun olmadığını söylemişti. Sonra da Üstat Xan'ın ve diğer öğrencilerin turnuvada sergilediği performans nedeniyle nazik kutlamalarını kabul etmişti. Tüm bunları nezaket kuralları dahilinde yapmıştı, çünkü ondan beklenen tam olarak buydu; ama bu görüldüğü kadar kolay değildi ve bulduğu ilk fırsatta oradan sıvışmayı ihmal etmemişti.

Bir süre ışın kılıcını inceledi, müsabakada zarar görüp görmediğine baktı ve kabzasında bir darbenin bıraktığı kara lekeyi itinayla temizledi. Sonra da kendisini çalışmaya vermeyi denedi, yeni verileri değerlendirerek Honoghr felaketinden sonra savaşın gidişatının zihninde bir resmini oluşturmaya çalıştı. Yaşça büyük çıraklar sürekli bundan bahsediyordu ve bazı eğitimleri de eğitimleri sırasında doğrudan Klon Savaşları'ndaki yaşanmış olayları kullanmaya başlamışlardı. Geçen hafta, askeri strateji öğretmeni, Üstat Tycho, Honoghr'da neyin yanlış yapıldığına dair gerçekçi bir değerlendirme istemişti onlardan, ayrıca her öğrenciden bu felaketin nasıl önlenebileceğine dair bir de açıklama istemişti.

Whie bu ödevini de yapmakta zorlanmamıştı –her zaman da öyleydi zaten– ama içten içte söylediği uygulamanın gerçek hayatta bu felaketi engelleyebileceğinden tam olarak emin değildi. Gerçeğin Üstat Tycho'nun inanmak istediğinden hem daha karmaşık hem de basit olduğu yönünde onu rahatsız eden bir düşüncesi vardı. Daha karmaşıktı, çünkü derslerde öğrenilen planlar kağıt üzerinde güzel görünse de savaşın kaotik ortamında fazla bir işe yaramazdı.

Daha basitti, çünkü Whie şuna inanmaya başlamıştı ki durumlar, tıpkı kişiler gibi, karanlık tarafa giden yolu açıyordu ve karanlık taraf bir kez size kancayı taktı mı bir daha asla peşinizi bırakmazdı.

Bir saatlik boş yere çalışmanın ardından vazgeçmiş ve buraya, Yıldız Salonu'na gelmişti. Salonu son kullanan kişi Brentaal Savaşı'nı incelemişti – arazi onu kontrol eden güçlere göre renklendirilmişti, Cumhuriyet'in kontrolündeki bölge mavi ve savaşın en kritik anında Ticaret Federasyonu droidlerinin elinde tuttuğu bölge de gümüş rengi.

Whie Brentaal'ı sildi ve salon projektörünü, saniyede bir milyon yıl olacak şekilde, tüm galaksiyi göstermesi için ayarladı. Tarihin derinliklerinde çıktığı bu yolculukta yıldızların doğum ve ölümlerini izliyor ve tüm galaksinin onun çevresinde döndüğünü hissediyordu. Bu noktadan bakıldığında hiçbir

şeyin önemi kalmıyordu – ne dün gece gördüğü rüyanın, ne sürmekte olan savaşın ve ne de Jedi Tarikatı'nın uzun soluklu nöbetinin. Akıllı varlıklarının yaşamlarının başlangıcı ve sonu bir göz kırpmalık süreden bile kısaydı ve galaksinin tüm geçmişi içerisinde hemen hiç önemi yoktu: kuyruklu yıldızlar ve takımyıldızlar karanlıkta dans ediyordu; Güç de hem müziğin hem de dansın kendisiydi.

Yıldız Salonu'nun kapısı açıldı ve duyduğu sesle geçmişe yapmış olduğu yolculuk yarıda kaldı. "Whie?"

"Üstat Leem." Ancak bu kadar yalnız kalabilmişti. Yine de gülümsedi Whie. Üstat Leem'le birbirlerini gerçekten de çok severlerdi. Leem, haliyle çırağından çok daha yaşlı ve bilgeydi; çok yetenekli olanlarla uğraşmanın güçlüğü, baskısı ve sorumluluğundan açık yürekle şikayet etmeye sadece o cesaret edebilmişti.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim." Karanlıkta o da kendini yıldızların içerisinde bulmuştu. Eryon takımyıldızı, ki Coruscant'ta ona Yanan Yılan denirdi, omuzlarının üzerinde yavaşça dönerek uzaklaştı. "Umarım müsabakayla ilgili kendini kötü hissetmiyorsundur. Durmakla en iyi olan şeyi yaptın."

Omuz silkti. "Öyle mi? Belki de karanlık tarafla bizim aramızdaki fark da budur. Bizim yapmaktan çekindiğimiz şeyleri rahatlıkla yaptıkları müddetçe bizden avantajlı olacaklar."

Cümlelerin sonunda aniden durdu, her şey bir anda çok tanıdık gelmişti. Sanki daha önce de burada bulunmuştu. Bunu daha önce de söylemişti...

Ah – geçen bahar bu anı rüyasında görmüştü. Yani geçen baharki benliği kafasının içinde bir yerde durmuş konuşmanın bu noktaya gelmesini mi bekliyordu? Whie, ihtiyatla kendi benliğine yöneldi ama bunun yılan yuvasına elini sokmaktan fazla farkı yoktu – kendi kafasının içinde diri diri gömülmüş panik haldeki ve rüya gören bir Whie bulmak istediği son şeydi.

"Ama karanlık taraf kendi çocuklarını yer." Üstat Leem'in dediklerini dinledi, tüm söylediklerini kelimesi kelimesine daha önce duyduğundan emindi. "Nihayetinde Scout ve sen yeniden karşılaşırsanız kim kazanır sence?"

"Bunun bir anlamı yok," dedi Whie. Kendi sesi ona son derece sakin ve kararında gelmişti, ama sanki bir kağıttan okurmuş gibi mekanik olduğunu da hissetmeden edemedi. Sanki dikkatinin bir bölümü hâlâ rüya gören benliğiyle meşguldü ve şu an için izleyici olmaktan öteye geçip de olmak üzere olan şeyleri değiştiremiyordu. "Peki, sürekli kazanabileceğin bir oyun ister misin? Gerçek müsabakada o daha çok istedi ve o kazandı."

"Belki," dedi Üstat Leem. "Ama senin başparmağının yaralanmadığını gördüğüm için memnunum. Aklıma gelmişken -"

"Üstat Yoda revirde bizi görmek istiyor."

Üstat Leem'in üç gözü de kocaman açıldı. "Nereden bildin?"

"Bu anı geçen yıl rüyamda görmüştüm. Sadece şimdi hatırladım. Aylardır kimden bahsettiğimizi merak ediyordum; beni yenen kişi kim olacaktı. Artık biliyorum."

Gördüğü iki rüyada da Tallisibeth Enwandung-Esterhazy vardı. Dün geceki rüyasının bir bölümünü

hatırladı – Scout ona bakıyordu ve yüzünden aşığı kan akıyordu. Gözleri özlemle ışıldıyordu.

Düşüncelerini dağıttı. Bu karanlık tarafa giden yoldu; orada, ormanın içinde bekleyen bir hayvan gibi pusuda onu beklediğini biliyordu.

Maks Leem'in üç kaşı çatıldı ve uzun ince çenesi her zamanki gibi yine çiğnemeye başladı. "Gitmeliyiz, Whie. Üstat Yoda'yı bekletmek istemem."

"Programı sona erdir," dedi Whie, peşinden giderken. Bu emriyle tüm galaksi bir anda yaş günü mumu gibi söndü.

Revirde çabuk ayak sesleri duyuldu ve az sonra Üstat Leem, Scout'un yatağının başında duran Jai Maruk'un yanına geldi. "Bu çok komik," dedi Scout, kıkırdayarak. "Sanki ben prensesim ve yatağımın çevresi de nedimelerimle dolu." Az sonra Whie de onlara katılıp Üstat Leem'in yanında durdu. Scout'un Üstat Maruk'un olduğu gibi o da Leem'in Padawan'ıydı. Düşüncesi bile onu çılgınca mutlu etmeye yetiyordu. Aslında Üstat Maruk'u doğru düzgün tanımıyordu bile ama fark etmezdi. Önemli olan sonunda gerçek bir Jedi olacağıydı. Artık tek yapması gereken görevlere gitmek, her türlü imkansızlığa karşı savaşmak ve Ticaret Federasyonu'nun ordularına haddini bildirmektir! Hepsi bu!

Scout öyle bir sırıtıyordu ki yüzü ağrımişti. Güldü.

Üstat Leem sargılar içinde yatan kıza kuşkuyla baktı. Sonra da Jai Maruk'a döndü. "Ona ilaç mı verdiler?" diye mırıldandı.

"Hayır!" diye söze girdi Scout. "Sadece keyfim çok yerinde o kadar."

Üstat Leem'in kaşları saçlarına doğru yavaşça yükseldi.

"Memnun oldum buraya gelmenize," dedi Yoda. Yatağın dibine bağdaş kurup oturdu. "Haberlerim var size, Tallisibeth ve Whie. Üstat Leem ve Üstat Maruk, gideceksiniz bir göreve Tapınak için. Padawan'larınız da edecek size eşlik."

"Bu kadar çabuk mu?" dedi Scout hayretle.

"Seni Padawan mı yaptılar?" dedi en az onun kadar şaşırın Whie.

"Biz nerede-" Scout kendisine çekidüzen verdi ve Whie'ye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani tebrikler demek istedim!" dedi Whie sakince.

Jai Maruk hafifçe gülümsedi. "Seninki iyi kıvırıyor," diye mırıldandı Üstat Leem'e.

Yoda homurdanıp bir el hareketiyle tüm bu ağız dalaşını sona erdirdi. "Yola çıkmak için hazırlandığınızı gören dostlarınıza bahsedebilirsiniz bundan. Bahsetmeyeceğiniz şey ise Üstat Yoda'nın da geleceğidir sizinle."

"Çok önemli bir şey olmadığı müddetçe siz başkentten ayrılmazsınız ki?" dedi Scout.

"Savaşla ilgili bir şey," diye de ekledi Whie.

Yoda'nın kulakları düştü. "Doğrudur dediğiniz. Bir Jedi Üstadı'nın vardır yapacağı daha iyi şeyler savaşmaktan! Bilgeligi aramak. Dengeyi bulmak. Ama bu günlerde yapmak zorunda kaldığımız şeyler

başka."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Whie. Scout onun sesinde bir gariplik fark etti – sanki cevabı daha önceden biliyor da korktuğu için gizliyor gibiydi.

Yoda başını iki yana salladı. "Söyleyeceğim size bunu daha sonra. Ama var bir sorun sizin için. Yoda Coruscant'tan gizlice ayrılmalı. Bilmemeli kimse."

Takip eden sessizlikte bir tıp droidi Üstat Caudle'nin dispanserinden çıkıp Scout'un yatağına yaklaştı, içinde merhem ve ilaç bulunan bir tepsi taşıyordu.

"İmkansız," dedi Üstat Leem. "Senato ve Şansölye'nin ofisi sizden her gün rapor alıyor."

"Hile yaparız," dedi Whie. Jedi Üstatları dönüp ona baktı. "Herkese gideceğinizi söyleyin. Törenlerle yola çıkın, Üstat. Bir Jedi avcı uçağına binerken resim çektirin."

"- Fakat resimler yanıltma için olacak," dedi Jai Maruk, gencin düşüncelerini dile getirerek. "Herkes sizin diplomatik bir göreve gittiğinizi görürken siz başka bir gemiyle gizlice yola çıkacaksınız. Harika fikir, evlat."

"Fakat..." Scout ortada olan gerçeği başka birinin söylemesini bekledi. Küçük tıp droidi yanında durup ona Üstat Caudle'nin merhemlerinden birini uzattı.

Üstat Yoda'nın yeşil yüzü ona doğru döndü. "Evet, Padawan?"

"Aslında, Üstat, gizlice çıkıp gidebilirsiniz ama, um, nasıl söylesem, işin aslı fazlasıyla bilindik bir simasınız."

Üstat Leem başını salladı. "Kızın hakkı var. Coruscant'taki herkes Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı'nı tanır. Senato'ya gönderdiğiniz bilgiler ve Şansölye'yle resimleriniz her fırsatta yayınlanıyor."

"Girsem bir çocuk kılığına nasıl olur?" diye sordu Yoda. "Belki de Üstat Leem ve Maruk davranır üç çocuğuyla yola çıkan bir aile gibi." Yaşlı yüzünde hiç de ikna edici olmayan çocuksu bir gülümseme belirdi. Diğerleri ellerinde olmadan irkildi bu ifade karşısında.

Scout bir süre merhemin kapağıyla boğuşup sonunda pes etti; fazla sıkılmıştı ve yaralı eliyle açması mümkün değildi. "Bunu benim için açar mısın?" dedi ve merhemi tıp droidine uzattı. Droid metal ellerini uzattı ve kapağı vınlayan servolarıyla kolayca açtı. Balmumu ve yanık portakal kokusu tüm odayı sardı. "Bu gezegenden nasıl gizlice çıkarız bilemiyorum. Şayet..." gözlerini Yoda'ya çevirdi. Aklına gelen fikirle gülmek için kendini zor tuttu.

"Şayet ne?" dedi Jai Maruk, yeni Üstat'ı sabırsızlıkla.

Scout yine kahkaha isteğini bastırıp başını iki yana salladı. "Hayır. Bir şey yok. Berbat bir fikirdi."

"Bırak da buna biz karar verelim," dedi Üstat Maruk, sakin bir sesle.

Scout önce ona sonra da Üstat Yoda'ya baktı. "Söyleyebilir miyim?"

Kadim, yeşil suratlı, kambur cüce gözlerini kısarak ona baktı. "Oh, evet."

Vjun'da hava yine yağışlıydı, genelde olduğundan da daha şiddetliydi. Başlayan Rüzgar Chateau

Malreaux'un bahçelerindeki kırmızı ve fildişi rengi gülleri savuruyordu. Berbat bir hava. Kont Dooku camına vuran asit yağmuru damlalarını izledi, her gün kendilerini tüm galaksi boyunca savaş droidleri ve bilgisayar kontrollü savunma mevzilerinin önüne atan Cumhuriyet askerlerini andırıyordular. Her damla camda ölümün parmak izini bırakıyor ardından da şekilsiz bir akıntının içine gark olup gidiyordu.

Dooku'nun şatoya taşındığı zaman burada bulduğu yarı deli ihtiyar kadın kırık tabaklara ve dökülen içeceklerin aldığı şekle bakarak geleceği görebildiğini iddia ediyordu. İlginç bir iddia. Acaba bu yağmur damlalarında ne görürdü, diye merak etti. Nahoş bir şey olacağından şüphesi yoktu. Dikkatli ol, sevdiğin biri senin kuyunu kazıyor! Ya da kısa süre içinde hoş karşılanmayacak bir konuğun haberini alacaksın. Her zamanki deli saçmaları.

Dışarıda hızını artıran rüzgar on bir bacanın arasından çığlık atıp uluyarak geçerek sanki bu meymenetsiz konuğun gelişini haber veriyordu.

Dooku'nun iletişim konsolu bipledi. O yöne batkı, General Grievous'un günlük raporu olabileceği gibi Asajj Ventress de olabilirdi. Kanalı açmak için uzandı, gelen sinyalin dijital imzasını tanıdı, kanalı açtı ve dik durdu. "Beni mi aradınız, Üstat'ım?"

Masasındaki hologram projektörü çalışmaya başladı ve Darth Sidious'un dalgalanan görüntüsü önünde peydahlandı. Görüntü her zamanki gibi bulanıktı ve net değildi, sanki Sith'lerin Lordu'nun huzurundayken ışık bile kendini rahat hissedemiyordu. Kara cübbe, eflatun gölge – kukuletasının altında çürük bir kökün altında yetişen bir mantarı andıran soluk bir beniz. Bir yılanın soğukluğu ve iblisin bilgeliğine sahip gözleriyle onu süzdü.

"Benden istediğiniz nedir, Üstat?"

"Senden mi? Tabii ki her şey." Darth Sidious dalga geçer gibiydi. "Bir zamanlar senin kendi bağımsız karakterini dizginleyebileceğinden tam olarak emin değildim. Nihayetinde sen galaksinin en zengin ailelerinden birinin üyesiydin ve hiçbir zenginliğin boy ölçüşemeyeceği yeteneklere sahip olarak doğmuştun. İrfanın derindir; iraden ise benzersiz. Bunlarla gurur duymana şaşırmalı mı? Neden, aksi düşünülebilir miydi ki?"

"Size her zaman elimden gelen en iyi şekilde ve sadakatle hizmet ettim, Üstat'ım."

"Evet, öyle. Ama itiraf etmelisin ki senin kanında sadakat yok. Nihayetinde Jedi Konseyi'ne ve hatta Üstat Yoda'ya bile boyun eğmeyen birisi... belki de sadakat senin gibi yüce birinden istenemeyecek kadar sıradan ve kısıtlayıcı bir şeydir."

Dooku gülümsemeye çalıştı. "Savaş lehimize devam ediyor. Planlarımıza uygun hareket ediyoruz. Sizin istediğiniz gibi öldürüyor, plan yapıyor ve ihanet ediyorum. Sizin savaşınızın bedelini kendi zamanım, servetim, dostlarım ve onurumla ödedim."

"Aklından geçenlerin hepsi bunlar mı?" diye sordu Sidious.

"Hepsi bu. Yemin ederim."

"Mükemmel," dedi Darth Sidious. "Yoda, bu sabah Şansölye'nin ofisine geldi. Özel bir göreve gidecekmiş. Çok gizli." Güldü, sesi bir karganinkinden de beterdi. Rüzgar yeniden hız kazandı, köşkün etrafında sanki acı çeken bir hayvan gibi uluyordu. "Oraya vardığı zaman, Dooku... ona hak

ettiği şekilde davran."

Darth Sidious kahkaha attı. Dooku da gülmek istedi ama fırsat bulamadan Üstat'ı bağlantıyı kesip kayboldu.

Dooku ofisinde volta attı. Sidious'la görüşmesinin bitmesinin ardından fırtına dinmeye başlamış, Chateau Malreaux'un çatısında duyulan rüzgarın gürültüsü yerini hafif bir uğultuya bırakmıştı.

Masasının yanında durdu ve Yoda'nın Vjun'a gelmeye niyetli olduğunu öğrendiği gün taktırdığı küçük kırmızı düğmeye baktı. Böyle küçük bir düğme için fazlasıyla önemli bir görev üstlenmişti. Bir son çare düğmesi.

Dooku elinin titrediğini gördü.

Çalışma odasının kapısı açılıp da hırpani, pembe bir balo elbisesi görüldüğünde o hâlâ eline bakıyordu. "Ah- Whirr. Ben de tam -"

"Size bir fincan sıcak stimcaf getirsin diye droidi çağıracaktınız herhalde." Deli kadın kapıdan geçerek Malreaux'un kırmızı-fildişi karolarının üzerinde elinde bir tepsiyle yürüdü. Tepsinin üzerinde gümüş bir stimcaf çaydanlığı ve en kaliteli porselenden yapılmış ve önceden doldurulmuş, Malreux renklerinde, bir fincan vardı. Suratsız evcil hayvanı, mahir elli benekli tilki, peşi sıra geliyordu. "Aşağıda hizmetçinin kazayla bir yumurta kırdığını gördüm. Ellerine vurdum. Böyle yumurtaları ziyan edersek sonunda batır gideriz. Öyle değil mi, bayım? Bayım?" dedi.

Dooku'nun onun bu eski evde yaşamasına izin vermesinin asıl nedeni meraklı; sanki delilik bu kadına çok uymuş ve ona farklı bir hava kazandırmıştı. Ama yine de Kont Dooku rahatsız hissediyordu. Bu yaşlı yarasanın ondan bir şey istediği belliydi. Ama yalalaklık yapıyor diye ona bir şeyler vermeye hiç niyeti yoktu. "Çek git şimdi," dedi. "Yapacak işlerim var -"

Şangır.

"Oh, Kont, çok özür dilerim. Bayan Vix ayağımın dibine gelmiş de haberim yokmuş! Güzelim bir fincan stimcaf ziyan oldu gitti."

Bu yaşananlarda garip bir şey var, diye geçirdi içinden Dooku. Tilkiye takılması ve fincanın yere düşmesi. Muhtemelen Whirry bu kazayı en başından planlamıştı. Çoktan fincan kırıklarının üzerine çökmüş ve zemine yayılan kırıkların ve dökülen çayın şeklini incelemeye başlamıştı bile. Artık bunun baştan planlanmış bir şey olduğundan şüphesi kalmayan Kont Dooku da dalga geçerek sordu. "Ee, Whirry? Söyle bakalım geleceğimizde ne varmış?"

"Yüksek bir yerden gelen ölüm," dedi, gözlerini kocaman açmıştı ve küt ve pembe parmakları zeminin üzerinde dört dönüyordu. "İşte, Uşak burada, sadık bir hizmetkarın kolayca gözden çıkarılması anlamına gelir." Yan tarafa baktı. "Umuyorum ben değilimdir, Majeste. İhtiyar Whirry'ye bir şey yapmazsınız, değil mi?"

"Lütfen ben olmayayım, lütfen," dedi yarı şaka yarı ciddi, Kont'un aklında şu sözler belirdi: Bize bağlı olanlara ne kadar çabuk ihanet ediyoruz.

Bir an titredi. "Temizle şurayı," dedi aniden. İletişim konsolu bipledi ve yaşlı kadını bırakarak oraya gidip General Girevous'un günlük raporunu okumak için oturdu. O nedenle ihtiyarın pis

tilkisinin gelip de yerdeki stimcafi yalamaya başladığını görmedi. Ayrıca yaşlı kadının kırık fincanın kulbunun üzerine parmağını koyup nazikçe hareket ettirirken şunları mırıldandığını da duymamıştı. "İşte, bu da Bebek, eve geliyor, aşkım. Sonunda yuvasına dönüyor."

Palleus Chuff, Coruscant'taki boyu bir metreden kısa olanların arasındaki en büyük yetişkin aktör sayılabilirdi. Çocukken kendini avcı pilotu, Jedi Şövalyesi ya da korsan olarak hayal ederdi. Jedi adlı oyunu da bu yüzden yazmıştı. Büyüdüğünde; boyu bir metreye ulaştığında artık kahramanı oynama ihtimali fazlasıyla zayıflıyordu. Ya komedilerde rol bulabiliyordu ya da kötü cüce karakter olarak. Bir zamanlar korsan olduğunu hayal eden bir çocuğa hitap eden şeyler değildi bunlar.

Rol yapmayı seviyordu tabii ki. Oyuncululuğu. Uçmaktansa pek hoşlandığı söylenemezdi. Hükümet ondan savaşa katkıyı arttırmak için bu müthiş Yoda taklidinden faydalanmak istediğinde hem göğsü kabarmış hem de biraz gözü korkmuştu (Büyük Üstat'ın muhteşem taklidi – Güç bu dört yıldızlı gösteriyle birlikte, diye yorum yapmıştı TriNebulon News). Üniforma giyen ve silah taşıyan birisi sizden bir şey yapmanızı isterse evet derdiniz.

Fakat şu anda Jedi Tapınağı'nın iniş pistinde durmuş, kim bilir nasıl bir hızda havalanıp onu nerelere götürecektir, gerçek bir avcı uçağına binmeye hazırlanıyordu ve aklında değişik düşünceler çoktan şekil almaya başlamıştı bile.

Jedi menajeri ona sufle yapıyordu. Chuff yutkundu. "Gösteri zamanı!" diye mırıldandı kendi kendine.

Hangar kapısından çıktı ve Jedi iniş platformundaki uçuş pistine doğru yürüdü. Bir ipin yirmi metre kadar uzakta tuttuğu gazeteci ordusundan sorular yağmur gibi yağıyordu:

"Görevinizin neyle ilgili olduğunu bize söyleyebilir misiniz? Ithor'da bu kadar önemli olan ne var?"

"Cephede yaşanacak beklenmedik bir gelişmenin Şansölye'yle olan irtibatınızı kesmesinden endişelenmiyor musunuz?"

Palleus bastonunu gazetecilere salladı ve kulaklarını oynattı. Kulakları protezdi ve onları kullanma konusunda da son derece başarılıydı. Gülümsemeye devam et, dedi kendi kendine. Üzerindeki baskıyı unut. Sadece doğruca gözlerinin içine bak ve geç. Palleus, Yoda tarzı tebessümler üzerinde çalışmıştı: Sinsi Kıkırdama; Uykulu Tebessüm; Yavaş ve Neredeyse Tehditkar Sırtıtı; Samimi Çoşku ise Üstat'ın yüzüne genelde bir çocuğu gördüğü zaman gelirdi. Ama bunu denemeye niyeti yoktu. Görevi riske atmak anlamsızdı, sesindeki en ufak değişiklik birinin ses tanıma sonogramı tarafından tespit edilirse Seltaya sınıfı kurye aracına binenin Yoda olmadığı iddia edilebilirdi.

Araca vardı ve tırmandı. Burası en korktuğu bölümdü. Kapalı alanlardan hiçbir zaman haz etmemişti. Ya da uzay uçuşundan. Ya da yüksek süratten. Ona, uçağın R2 biriminin tüm işi üstleneceği söylenmişti. Üstelik acil bir durum söz konusu olduğunda uçağın komutası kule tarafından devralınabilecekti. Belki öyle ama ya şu küçük R2 birimi Ticaret Federasyonu adına çalışıyorsa o zaman ne olacaktı? Nihayetinde bir droidin diğer droidlerin tarafını tutmasından daha makul bir şey olamazdı. Belki de mekanik bir örgüte üyeydi. Jedi Konseyi'nin kıdemli bir üyesini ortadan kaldırmak için kendini feda etmekten çekinmeyecek hain bir droid.

Avcının kanopisi açıldı, içine girdi ve tekrar kapandı, kalabalığın sesi bir anda kesilmiş ve Palleus Chuff o anda gerçekten yalnız olduğunu hissetmişti.

Kokpitte klima olması gerekiyordu ama nedense onu ateş basmıştı. Yanıyor ve terliyordu. Avcının motorları gürlerken o da düşünmeye başladı; acaba bu uçak savaş sırasında alelacele mi monte edilmişti, yoksa yapım ihalesini en düşük ücreti isteyen mi vermişlerdi?

Gemi titreyerek yerden bir metre kadar yükselip pistin üzerinde havada durdu. Palleus kalabalığa sırtıp el salladı.

İçindense çoktan dua etmeye başlamıştı bile.

Bu arada, Tapınak bölgesini gören kulenin üzerindeki iki droid bir hologame oyununu daha bitirdi. Solis, sade droid, taşlarının sistemli şekilde diğer süslü droid, Fidelis, tarafından birer birer alındığını gördü. Dejarik oyununun mevcut olan her versiyonunu defalarca oynamışlardı. Solis fena oynamıyordu ve ikisi de nedim denen ve tümüyle yeteneğe dayalı versiyonu tercih ediyordu. Sorun devamlı olarak serviste olan Fidelis'in düzenli olarak yenilenmesiydi. Diğer taraftan Solis uzun süredir kendi başınaydı ve ileri hologram oyun yazılımı onun önceliklerinden biri sayılmazdı.

Sonuç olarak kaybetti. Kaçınılmaz değildi, her seferinde de böyle sonuçlanmıyordu ama bu geri çevrilemeyecek bir süreçti. Sonunda şöyle oldu: süslü olan gelişti, diğeri geri kaldı.

"Bir el daha," diye sordu Fidelis, kibarca tahtayı sıfırlayarak.

"Sanmam."

"Emin misin? Bir nokta dokuz milyon otuz dört bin sekiz yüz yirmi dört oyundan en iyi dokuz yüz altmış yedi bin dört yüz on üçünü seçebiliriz."

"Canım istemiyor."

"Böyle söyleme. Bunun bir anlamı bile yok. Bu organik ifadeleri kullanmada çok rahatsız," dedi Fidelis. "Başlangıç programının bu tür sosyolinguistik karmaşayı desteklemediğini biliyorum."

"Öyle," dedi Solis. "Neyse."

Fidelis duygu programlarının çok kısıtlı olduğunu biliyordu –her şeyden önce sadakat, sadakat, sadakat– ve kızgınlık ve gücenme gibi organik kavramların da adlarından başka bir önemleri yoktu. Yine de dejarik oyununu son derece gergin bir ortamda oynamıştı.

Solis çatının kenarına gitti ve aşağıya, orada böcek gibi kaynayan araç ve yayalara baktı. Bir şey bu çatıda yere uzanıp SoruSuub X45 keskin nişancı tüfeğinin namlusunu aşağı çevirse neredeyse görünmez olan hedefini rahatlıkla vurabilirdi. Yukarıdan gelen ölüm.

Sanki düşüncelerine cevap verir gibi tepelerinde bir şahin belirdi ve ferrocrite kuleler arasında süzölmeye başladı. İnsanların "Doğa" olarak kabul ettiği şey Coruscant'tan çok önceleri sürölmüştü; sıradan bir göz için tüm gezegen tek bir şehirden ibaretti ve yaban yaşamına burada yer yoktu. Ama yaşam uyum sağlamayı bilir –bunu Solis'ten iyi kim bilirdi!– ve bu tek şehirlik gezegende bile başkentin kule ve caddelerinin kendileri için yapılmamış olduğunu umursadan yaşamını sürdürmeye devam eden çok sayıda tür vardı. Küçük kuşlar, memeliler ve sürüngenler genelde Coruscant'a evcil hayvan olarak getirilmiş ve sonra da ilk fırsatta kanalizasyona, caddelere ve çatı tepelerine kaçmışlardı, sanki şehir ferrocrite bir orman ve sanki onlar da bu ormanın sıradan sakinleriymişler gibi. Üstelik şehrin ürettiği ısı ve pislikte serpilen haşerelerin de olmaması mümkün değildi. Oluk

sıçanı, ızgara kurbağası, ferro kurdu, binaların içine yuva yapan kör yılanlar ve pervazlara yuvalanan trantor güvercinleri. Tüm bunların arasında, ve besin zincirinin en üst halkasında, kule şahinleri.

Bu bir dişiydi, küt kanatlıydı ve kurum ve beton renkli tüyleri sayesinde binalar arasında mükemmel şekilde kamufle oluyordu. Rüzgarda uçan bir avuç külden daha farklı değildi görüntüsü; havada süzülüyor ve aniden şimşek gibi bir şeyin üzerine çullanıyordu. Solis onun dalışını, ışıktan gölgeye geçişini izledi, gözlerinin çevresindeki sarı halkayı görene kadar görüntüsünü büyüttü ve sonra da avını gördü, 237 katlı bir binanın arkasındaki sokaktaki pislik yığının içindeki bir hurda sıçanı. Solis'in görüş yeteneğinin galakside benzeri azdır dense abartılmış olmazdı. Onun için Tau/Zeiss optiklerinin bakımı en öncelikli görevdi, yoksa en son hologame oyunları değil. Eğer albeniniz yoksa en iyi yapacağınız işi bulmalı ve o işte kendinizi geliştirmeliydiniz. Takip nişangâhı sıçanın kafasına kilitlendi, demir pençeler kendisini yakaladığında ani ve kesik bir çılgılık atabildi o kadar.

Yukarıdan gelen ölüm.

Solis başını şahinden çevirirken refleks icabı Jedi Tapınağı'na baktı. "Hey."

"Ne?"

"Senin hedefin Tapınak'tan gidiyor?"

Fidelis'in başı aniden o tarafa döndü. 1,73 km uzaktaki Jedi Tapınağı'ndan aşağı inen merdivene baktı. "Oh," dedi.

"İki Jedi, iki Padawan ve bir Artoo birimi," dedi Solis. İkisi de çatının kenarında dikilmeye başladılar. Solis yanındakine baktı. "Şu Artoo'da sence de bir gariplik yok mu? Olması gerektiği gibi hareket etmiyor. Belki de servosunda..."

Hâlâ Tapınak'tan çıkmış olan küçük grubu izlemekte olan Fidelis'ten bir cevap gelmedi, onlara çölde kaybolmuş birinin günler sonra suyu ilk gördüğü zaman baktığı gibi bakıyordu.

Haftalar.

Belki de yıllar.

Solis birinin emrinde çalışmayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki sadakatın ne olduğunu ancak belli belirsiz hatırlayabiliyordu, kutsal bir şeyin karşısında insanın tüm bedeninde hissettiği dini ürperti gibi. Aslında bu durum Fidelis'i aptal gösteriyodu, orada çatının kenarında durmuş bakarken korkuluğu öyle sıkı tutmuştu ki duracrete'te iz bırakmıştı... ama yine de ona gıpta etmemek elde değildi. Bir kez bile olsa yine böyle bir bağlılık duygusu hissetmek aslında fena olmazdı.

Tabii eğer droidler gıpta edebiliyorlarsa. Ama Fidelis'in de daha önce vurguladığı gibi böyle şeyler için programlanmamışlardı. Kıskançlık, hayal kırıklığı, pişmanlık. Yalnızlık. Özenti.

"Gidelim," dedi, Fidelis'i kolundan tutarak. "Av zamanı."

Uzayda yukarı diye bir kavram yoktur. Tabii ki yeterli kütleyle sahip her cismin –bir gezegen, bir yıldız– bir çekim alanı vardı ama bu çekim alanına girdiğiniz zaman hissettiğiniz şey aşağı değil de ona doğru kelimesiyle daha iyi ifade edilebilir. Asajj Ventress, kendisinin bir yansıması gibi duran

saydam çelik onun derisi, lazer toplarıysa onun gözleri gibiydi, zarif ve ölümcül bir Huppla Pasa Tisc avcı uçağı olan, Last Call'un içinde uzay boşluğunda durmuş bekliyordu, Coruscant'ın üzerinde av arayan kule şahini gibi daireler çizdiği söylenemezdi.

Ama bu görüntüyü izleyen kişi, hiç fizik bilgisine sahip olmasa da, Yoda'nın gemisi yerel uzayda görüldüğünde Ventress'in gözlerinde beliren vahşi ve memnun ışığın ne anlama geldiğini söyleyebilirdi.

Vatansever bir aktör olarak görevini ifa eden Palleus Chuff hızlanarak Coruscant'ın yer çekiminden uzaklaşırken gerçek Yoda, yeni Şansölye Palpatine Uzaylimanı'ndan Commercial Nexus'a gitmekte olan, ve muhtemelen sınırdaki gezegenlerin birinden gelmiş olan, sonu gelmez gibi görünen kalabalığın geçmesini bekliyordu.

Tabii ki kimsenin onun kim olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

Jai Maruk'a göre bu tür gizli görevlerde en büyük sıkıntı Jedi özelliklerinizin pek çoğundan vazgeçmek zorunda kalmanızdı. Normal şartlar altında Cumhuriyet'in bekası için ölüme meydan okumak sıradan bir işti. En uzun görev için bile hazırlanmak bir saatten kısa sürerdi. Yemekhane de alelacele bir yemek yenir, sonra da Jedi Tapınağı'nın özel hangarına gidilirdi. Baş teknisyenle biraz laflanır, aracın alınabilmesi için göz ve parmak izi kontrolleri yapılır, uçuş öncesi hazırlık listesi kontrol edilir ve yola çıkılırdı.

Şimdiyse durum bundan çok farklıydı.

Kılık değiştirerek yolculuk edecekler, Vjun'a ticari bir gemiyle gideceklerdi ve bu süreç baştan sona tarif edilemez derecede can sıkıcıydı. Bagajlarını teslim etmek için bir saat ve bilet almak için de bir saat daha harcadıktan sonra herkesi canından bezdiren güvenlik kontrolünden geçmek için de üç saat beklemişlerdi. Maks Leem rahatsız olmuş görünmüyordu – o bir Grandı. Granların soyu sürü hayvanlarından gelirdi; kalabalığı severlerdi, Jai ise hiç haz etmezdi. O her zaman tek başına takılmayı seven bir adamdı; her türden nahoş duygu dört bir yandan hücum ediyordu ona – huzursuzluk, sinir, uçuş öncesi gerginlik ve dayanılmaz bir sıkıntı hissi– sanki kaşındıran bir battaniyeye sarılarak uyumaya çalışıyor gibiydi. Üstelik şu anda son derece savunmasız durumdaydı. Kalabalıktan her an bir suikastçı fırlayabilirdi. Her ne kadar tepki verecek süresi olsa da bu kalabalıkta ışın kılıcını çekmeye kalkması demek etraftakilerden bazılarının kol veya bacağına uçurması demekti.

Diğer taraftan yeni Padawan'ı Scout'la da ilgilenmesi gerekiyordu. Şimdilik yanlış hiçbir şey yapmamıştı ve her fırsatta onun söylediklerine itiraz etme âdetini de bıraksa aslında bu on dört yaşındaki kızın zannettiğinden çok daha iyi olduğunu da söyleyebilirdi. Ama sol eli hâlâ sargılıydı ve yanık bacağına da bakta bandajları vardı. Tek sorunu Güç'ün onda zayıf olması değildi; işin aslı şu anda revirde yatarken Hillindor tavuğu çorbası içmesi gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse –ki Jai Maruk tek dinleyici olan kendisine bile adam gibi bir yalan söylemeyi beceremezdi– Jai kendisini bir Padawan'la ilgilenmeye hazır hissetmiyordu. O eylem adamıydı, bir öğretmen değildi. Vjun'a geri dönüp Kont Dooku'yla yaptığı son onur kırıcı görüşmeyi telafi etmek istiyor ve bunu yaparken de ayaklarına dolanacak bir kız çocuğuyla uğraşmak istemiyordu. Üstat Yoda'nın onu bir Padawan almaya zorlamasının bir hikmeti olduğu açıktı ama Jai hâlâ bunun ne olabileceğini idrak etmeyi başaramamıştı.

Ve Üstat Yoda'ya gelince...

Jai huzursuzca yanlarında gelen R2 birimine baktı ve onun yavaş yavaş güvenlik kordonundan dışarı kaymaya başladığını gördü. "Scout, Artoo'yu kontrol et," dedi. "Anlaşılan düzgün gitmekte biraz sıkıntı yaşıyor."

Kız, eliyle R2'nun kubbesinin üzerine vurdu, çıkan ses nedense boş bir kutudan çıkan sesi andırıyordu. "Sorun değil, baba," dedi. "Ona göz kulak olurum."

"Nihayet kuyruğun başına geldik," dedi Üstat Leem sakince.

Cumhuriyet'in kahverengi ve siyah üniformalarını giymiş bir grup güvenlik görevlisi sıradakileri bir düzine güvenlik tarayıcısına yönlendiriyordu, sıra sanki denize döküleceği zaman kollara ayrılan bir nehre benzemişti. Her istasyonda bir çift, bitkin ve asabi görevli duruyordu; arkalarında rastgele güvenlik taraması yapan bir takım daha vardı, insanların bagajlarını açıyor, ceplerini boşalttırıyor ve üzerlerini arıyorlardı.

"Işın kılıcınızı bagajınıza koymanız gerekirdi," diye mırıldandı Scout, Jai Maruk'a.

Sırtarak dişlerini gösterdi ve bodoslama gidip önlerindeki Chagrialıya bindiren R2 birimini tuttu. "Çok özür dilerim," dedi.

Sıranın başına ulaştılar. "Yedinci sıra," dedi güvenlik görevlisi Jai Maruk'a. "Sen on birinci sıraya ve sen de ikinci sıraya," dedi Maks ve Whie'ye, "kız da üçüncü sıraya gitsin. Droid kiminle gidecek?"

"Benimle," dedi dördü birden.

Güvenlik görevlisi bir kaşını kaldırdı.

"Artoo'yu ben alırım," dedi Jai Maruk. "Hep birlikte yolculuk ederiz. O yüzden tarayıcılardan da birlikte geçmemize izin vermeniz gerekir," dedi yavaşça ve vurgulayarak.

Güvenlik görevlisi tam başını sallıyordu ki kendini toparlayıp Jai Maruk'a artan bir şüpheyle baktı. "Şarkıda da söylediği gibi, karşı tarafta tekrar bir araya gelirsiniz. Ama bu yaptığınla bir Derin Doku Taraması (DTI) kazanmış oldun, tebrikler. Yedi numaradakinine DTI!" diye bağırdı.

"Fakat -" dedi Üstat Leem.

"Buna zamanım yok," dedi görevli, onu on birinci sıraya doğru iterek.

"Fakat -" dedi Scout.

"Buna da zamanım yok!" görevli Scout'u da üçüncü sıraya doğru yönlendirdi. "Artoo'yu da yanına al."

Bir çift daha güvenlik görevlisi geldi. Arkalarındaki kalabalık yaşanan gecikme yüzünden homurdanmaya başlamıştı bile. Dört Jedi birbirlerine bakıp dağıldılar.

"Neden bu özel aramaya tabi tutulduğumu öğrenebilir miyim," diye sordu Jai Maruk buz gibi bir ses tonuyla.

"Rastgele arama, efendim, tümüyle tesadüfi ve sizin güvenliğiniz için," dedi yedi numaralı

istasyondaki orta yaşlı ve ışının ehli bir kadın. "Ayrıca siz bir Druckenwelliye benziyorsunuz."

"Druckenwell'de doğduğum için olmasın sakın?" dedi Jai.

"Ama Coruscant belgeleri görüyorum, iyi numara," dedi görevli.

"Tüm hayatım burada geçti -"

"Sadece orada doğmak dışında herhalde? Eğer bilmiyorsanız hatırlatayım, beyefendi, Druckenwell Ticaret Federasyonu'na bağlı ki bilmem farkında mısınız şu an onlarla savaş halindeyiz. Bu da ne!" dedi kadın, elini ışın kılıcının kabzasının üzerine koyarak. Maruk hemen elini onun elinin üzerine koydu, gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı.

Nöbetçi de ona baktı. "Görevini yapmaya çalışan bir memura engel mi oluyorsunuz, bayım?"

"Ben Jedi Tarikatı'nın bir üyesiyim," dedi Jai sessizce. "Bu da ışın kılıcımın kabzası. Başka birinin dokunmamasını tercih ederim."

"Sizce de onu bagajınıza koymanız daha isabetli olmaz mıydı?" dedi sırıtarak.

"Eğer korsanlar gemiye saldırırsa kargo bölümüne koşup don ve atletlerin arasında ışın kılıcını aramamı mı bekliyorsunuz?" diye çıkıştı Maruk.

Nöbetçi hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi. "Bakın, bayım – siz de ben de biliyoruz ki Jedi'ların kendi uzay gemileri vardır. Eğer bir Jedi Şövalyesi iseniz Şansölye Palpatine'den gizlice kaçıyor değilsiniz herhalde?"

"Ama -"

"Durumu müdürüme dilediğiniz gibi açıklayabilirsiniz. En fazla iki saat beklersiniz, dert etmeyin."

Güvenlik noktasındaki görevli baygın gözlü, dudakları Chugger's Chaw'la kaplı genç bir adamdı. "Kollarınızı açarak tarayıcı ışığın altından geçin," dedi.

"Tamam," dedi Scout. R2'ya başıyla işaret etti ve aynı anda yürüdüler, Scout tarayıcının altından geçerken R2 da hemen dönüp yan taraftan geçti.

Ne ışık, ne siren. Vay be, diye düşündü Scout. Yedinci güvenlik noktasını baktı ve oradaki güvenlik şefinin Jai'ye nutuk çekmekte olduğunu gördü. O izdihamın içerisinde öfkeden delirecek gibiydi. Scout ışın kılıcını bagajına koyduğu için bir kez daha memnun oldu.

Görevli boş bir fincana stimcaf doldurmak için kısa bir ara verdi. "Üzgünüm, bayan. Droidin de tarayıcıdan geçmesi gerek."

"Droid mi? Geçemez?" dedi Scout.

Görevli ona baktı. "Talimatlar böyle, bayan. Ticaret Federasyonu ortalığa çılgın droidler salıyor. Onların taramadan geçmelerine izin verirsek bir gün evinizin çamaşır yıkama droidi tarafından ele geçirildiğini görebilirsiniz."

"Ciddi misin?"

"Mikrodalga kullanıyorlar," dedi nöbetçi ve fincanına biraz daha çay koydu. "Artoo da geçmek zorunda. Haydi, ufaklık," dedi ve sanki sadık bir av köpeğini çağırırımı gibi bir ses çıkardı.

R2 garip bir ses çıkardı ve başını sallamaya başladı.

"Geçemez," dedi Scout çaresizce. "Tarayıcılardan korkuyor."

"Korkuyor mu?"

"Gözleri. Video sensörleri yani. Çok hassas ve özeldir," diye bocaladı. Yanında Whie ikinci sıraya girmişti ve Scout ona yalvaran gözlerle baktı. "Bu ufaklık benim büyük babama aitti," dedi ve droidin kafasına bir kez daha vurdu ve ardından da vurmamış olmayı diledi. "O bir Rehber Droid. O yüzden de sensörleri bu kadar..."

Görevlinin ağzı açık kaldı ve alt dudağında ince bir tükürük çizgisi belirdi. "Rehber Droid mi?" dedi. Gözlerini kıstı. "Şu belgelere bir daha bakayım ve şu teneke kutuyu kırmızı çizginin gerisine getir de tarayıcıdan düzgün geçebilsin!"

Whie el çantasını alıp hemen Scout'un yanına geldi. "Artoo'yu tekrar taramanıza gerek yok," dedi ihtiyatla.

Görevli hayretle baktı.

"Kızla birlikte geçti," dedi Whie. "İkisinde de bir sorun yoktu."

Sploş. İçtiği çay görevlinin üniformasının üstüne döküldü. Üzerine bakıp küfrü bastı. "Devam edin," dedi, elini sallayarak. "Artoo'yu tekrar taramaya gerek yok."

Scout başını Whie'den görevliye çevirdi. "Herkes sorunsuz geçti mi?"

"Sen sorunsuz geçtin. Şimdi devam et! Meşgul olduğumu görmüyor musun?"

"Evet, teşekkürler." Scout çabucak oradan uzaklaştı. Whie de peşindeydi, belindeki ışın kılıcını kontrol etti ve ona bakıp gülümsedi.

"Çok etkileyici," diye fısıldadı Scout. "İnsanlara istediğin şeyi yaptırabilmek güzel bir şey olmalı."

"Arada bir işe yarıyor..." bir nedenle ona bakarken gülümsemesi bir anda solup kayboldu.

"Ne var?" dedi Scout ve sonra, "Hey – sence de bir eksiğimiz yok mu?"

Uzaylimanındaki izdihamın ortasında standart bir R2 birimi kolaylıkla gözden kaçabilirdi. Ayrıca bir de boy meselesi vardı. Bir metre yükseliğindeki bir R2'nun insan, Chagrialı, Gran ve benzeri insansılardan oluşan kalabalık arasında kalıp gözden kaybolması zor değildi. Fiziksel boyuttan ayrı olarak bir de psikolojik boyut meselesi de söz konusuydu. Akıllı bir organizma için diğer bir akıllı organizma bir şey ifade ederdi: bu yeni kişi dost mu düşman mı, bana yardım mı edecek zarar mı verecek, stimcaf kuyruğunda yer mi verecek yoksa yerime mi geçecek? Diğer taraftan droidler ise bir ev eşyasından fazla dikkat çekmeyen nesnelere. Zeki bir yatak ya da programlanabilen bir mutfak gibi. Bir insansıya göre bir droid –ateş ederek yaklaşan bir savaş droidi değilse– fazla dikkat çekici bir şey değildi.

Bir droid için ise diğer bir droid tam kendisinin karşılığı demektir.

Bu nedenle hâlâ orijinal fabrika renklerini üzerinde taşıyan R2 biriminin Şansölye Palpatine Uzaylimanı'ndaki keşmekeşin içinde dikkat çekmemesini açıklamak fazla güç olmazdı. Gerçi sensörleri ve tarayıcıları olmadan aksi ve çileden çıkmış biri tarafından uzaktan kontrol ediliyormuş gibi önüne gelen her şeye, bacaklara, duvarlara, çeşmelere bindirmesi durumunu biraz farklı kılmıyor da değildi.

Ayrıca herkesin kendi derdine düştüğü bu karmaşada onun neden başka bir, Cumhuriyet'in kırmızı renklerini taşıyan ve kubbesine bir güvenlik işareti çizilmiş, R2 birimi tarafından takip edildiğini açıklamak da zor olmayacaktı...

"Bayan," dedi on birinci güvenlik noktasındaki orta yaşlı, çift gerdanlı görevli. Saçı siyah ve beyaz renkliydi, üzerinde ter lekesi olan resmi şapkasının hemen bittiği yerden kesilmişti. "Bayan, sizden buraya gelmenizi rica etmek zorundayım."

Üstat Leem'in çenesi tekrar çalışmaya başladı. "Fakat neden, memur bey? Ne yap -"

"Lütfen buraya gelin."

Üç kaşı da çatılmış halde Üstat Leem görevliyi tarayıcı ekipmanın arkasına kadar takip etti. Sırtını kalabalığa dönüp durdu. "Etrafına bakma. Etrafına bakma. Doğal davran. Sadece kimlik çipini kontrol edecekmişim gibi görünsün."

Üstat Leem hayretle baktı.

"Kimlik," dedi.

Kimliğini teslim etti.

Aldığı kimliği datapad'ine taktı. "Bayan, sensörler yüksek enerji odaklı partikül silahı taşıdığınızı gösteriyor."

"Açıklayabilirim -"

"Buradaki görevlilerin çoğu sensör izini tanıyamaz," diye devam etti görevli alçak sesle. "Ama ben değil. Bunun ne olduğunu biliyorum. Senin ne olduğunu biliyorum. Bizim gibi bilgi alışverişi yapan bir grup var ama hiç gerçek bir..."

"Anladığımdan emin değilim," dedi Üstat Leem.

"Etrafına bakma. Bakma. Doğal davran. Tarayıcı izini tanıdım," dedi kısık sesle. "Sen Jedi'sın, değil mi? Yani gerçeğinden?"

Maks Leem çığnemeye devam etti. "Evet. Öyleyim."

"Biliyordum." Görevlinin sesi duygu yüklüydü. "Gizli görevdesiniz, değil mi? Jedi'ların artık sadece kendileri için uğraştığını söylüyorlar. Şansölye'nin gizli polis örgütünden farkları yokmuş. Ben buna hiç inanmadım. Bu Jedi'ların tarzı değil."

"Olmadığı kesin," dedi Üstat Leem, halkın Tarikat'ı Şansölye'ye bağlı fedailer olarak gördüğünü duymak onu şok etmişti.

"Görevdesin," dedi görevli. "Bakma, bakma. Doğal davran. Sadece neye ihtiyacın varsa onu söyle."

Yardım etmekten mutlu olurum," dedi boğuk bir sesle.

"Gerçekten de Tarikat'ın dostusun," dedi Maks.

"Ne demeysin. Kaç kez Jedi gördüğümü biliyor musun? On beş. On beş sefer. Haftaya da kuzenimle görüşeceğim. Bana bir görev ver. Sadece doğal davran ve bana bir görev ver," dedi. "Sorun değil. Elimden geleni yaparım."

"Zaten yapacağını yaptın," dedi Üstat Leem nazikçe. Görevlinin hayretle gözleri açıldı. "Senin bugün burada bulunmanın tesadüf olduğunu mu zannediyorsun?" dedi. "Senin sırana denk gelmem rastgele bir şey mi sence?"

Hayretle ona bakakalmıştı. "Bunu Güç yaptı," diye fılısıdadı.

"Dostlarımızın kim olduğunu biliyoruz, Bay... Charpp," dedi, adını güvenlik rozetinden okuyarak. Işın kılıcının kabzasını cübbesinin altına gizledi. "Unutma kimse bilmemeli. Diğerleri için ben sadece Malastare'e ailesini ziyarete giden sıradan biriyim. Tek yapman gereken doğal davranmak."

"Doğal davranmak," diyerek başını salladı adam. "Tabii ki, tabii ki. Fakat..." Bu noktada istekli şekilde sordu. "Başka bir şey var mı?"

"Kimliğimi bana geri verebilirsin?"

"Oh. Evet." Kimliği geri uzattı, kimlik çipi terli parmak izleriyle kaplanmıştı.

"Zamanı gelince seninle temasa geçeceğiz," dedi Üstat Leem. "Bu arada, Güç seninle olsun!"

Gözlerinde biriken yaşlarla onu orada bırakan Üstat Leem aceleyle iki Padawan'ın yanına geldi. "İkinizin geçebildiğine sevindim. Jai nerede?" dedi. Kaşlarını çattı. "Ya malum kişi nerede?"

Evan Chan uçmaktan nefret ederdi. Ama atmosferde değil. Atmosferde süzülmekte bir sorun yoktu. Üstelik gemiler de iyiydi. Çevre hidrograficisi olarak –ya da genel olarak bilindiği adıyla "sucu çocuk"– zamanının çoğunu gezegenleri dolaşarak okyanus, deniz ve göllerinden numune alarak geçirirdi. Sorun bir gezegenden diğerine giderken ortaya çıkıyordu.

Hiperuzaya atlama olayı –atom sarsan, ışık büken, molekül burkan atlayış– Evan'ı hasta ediyordu. Sadece mide bulantısı ve baş dönmesi değil –tabii onlar da vardı ama- ruhsal olarak kendisini huzursuz hissediyordu. Ama hiperuzaya atlamadan da hükümet için çalışan bir su araştırmacısı olarak görevini yerine getirmenin imkanı yoktu. Coruscant sisteminin dışındaki herhangi bir gezegene ışıkaltı bir hızda gitmeye kalkışırsa yolculuk bir ömür boyu sürecekti.

O yüzden Şansöyle Palpatine'in Delta Salonu'nun erkekler tuvaletinde kemerindeki kıymetli sıvı cesaret şişesinden bir yudum aldı – SomnaSkol Red, 0,1 litrelik cep boyu.

Lavabonun üzerindeki aynada kendisine baktı. Gerçeği söylemek gerekirse pek iyi görünmüyordu. Hiperuzayda normalden daha uzun süre kalacağı düşüncesiyle üç gündür doğru düzgün uyuyamamıştı. Gözleri çökmüş ve kızarmıştı, iki günlük sakalı yüzünü bir gölge gibi kaplamıştı ve dizlerinin çözülmek üzere olduğunu hissediyordu. Başını ellerinin arasına koydu ve beyaz lavabonun üzerinde öne doğru eğildi.

Tuvalete giren bir droid duvara çarpıp kaldırıma düşen bir tenekeninkine benzer bir ses çıkardı ve

bölmelerden birine girdi.

Evan hayretle baktı. Daha önce tuvalette hiç droid görüp görmediğini düşündü. Belki bir nezaret droidi ama bu bir R2 birimiydi ve üzerinde güvenlik simgesi de yoktu.

"Garip," dedi Evan yüksek sesle. Ya da demek istediği şey oydu. İçtiği SomnaSkol yüzünden dudağı uyuşmuş ve ağzından sözcükler dışçı koltuğundaki ağız uyuşmuş bir hastaninkiler gibi çıkmıştı.

Bir R2 birimi daha tuvalete girdi. Bu seferkinin üzerinde uzaylimanının güvenliğinin işaretleri vardı, kahverengi ve siyah. Metal kafası telaşla dönerek kamerası beyaz fayanslı duvarları süzdü.

Kamerası ilk droidin girdiği bölmeye gelince durdu. Kapı tam olarak kapanmamıştı. Kamerasını oraya odakladı.

Evan Chan gözlerini sıkıca kapattı ve sonra tekrar açtı. İkinci droid hâlâ oradaydı.

SomnaSkol'dan bir firt daha çekti.

Güvenlik droidi ağır ağır şüpheli bölmeye doğru ilerlemeye başladı. Geniş çok maksatlı bölmelerden biriydi, tuvalet, pisuvar, kanal toplama çubukları ve emme görevi için teleskobik emici. Büyük bir dikkatle güvenlik droidi metal kollarından birini kapının mandalına uzattı ve aniden kapıyı yarı açık olacak şekilde çekti.

Işıklar patladı ve küçük droid ileri geri sarsılarak panik içinde çılgılık atmaya başladı. Evan gözlerini kısmış yaşananları aynadan izliyordu. Güvenlik droidinin kamerası bölmeyi tarıyordu. İçi boştu.

Bir an durduktan sonra içeri girdi, o içeri girer girmez Evan'ın gözleri aynada bir anlık başka hareket gördü. İlk droid hiç ses çıkarmadan bölmenin kapısının üzerinde havada duruyordu.

Hayal kırıklığından kaynaklanan bipleme ve mırıldanmalar. Çoğu, güvenlik droidinden ama kimisi kesinlikle Evan'dan. İlk droidin sessizce bölmenin kapısının arkasına doğru süzülüşünü izledi. İki droid yer değiştirmişti, güvenlik droidi bölmenin içinde kaçak droidse bölmenin dışında kapının arkasındaydı.

Kaçak droid küçük kollarını uzattı. Kapının kilidi sanki bir silahın kurulması gibi bir ses çıkararak kapandı ve ardından da hiç beklenmedik şekilde garip bir çılgılık attı.

Güvenlik droidi deliye dönmüş ötüp bipleyerek kapıya bindirmeye başlamıştı. Beyaz döşemelerden rengarenk ışıklar yansıyor. Diğer taraftan kaçak droidin çıkardığı sesler çok daha ürkütücüydü: garip, itici ve sentetik olmayan, sanki içinde bir Kowakian maymun-kertenkelesi kahkahalarla gülüyordu.

Ardından, Evan'ın gözüyle, bu kötü droid döndü ve kapıya doğru gitmeye başladı.

Evan bölmenin sarsılan kapısına baktı. İçeride sıkışan güvenlik droidinin feryatlarını dinledi. Sonra da titreyen ellerle SomnaSkol Red şişesini alıp lavaboya boşalttı ve bir daha içmeyeceğine yemin etti.

Ventress, Jedi aracını Ithor yerel uzayına varmasıyla birlikte tespit etti. Last Call, Geonosis'in sunabileceği en son teknolojik imkanlarla donatılmıştı, bunlara Carbati United Electronics tarafından geliştirilmiş ve henüz çalındığını bile bilmedikleri bir prototip olan "elmaskesen" de dahildi. Elmaskesen hiperuzaydan gelen gemilerin perdeleme özelliğini ortadan kaldırmak için dizayn edilmişti, dolayısıyla bu sayede onların bir anda bir filonun orta yerinde, ağaçtan avının üzerine atlayan bir kum panteri gibi, hiperuzaydan çıkmaları önlenmiş olunuyordu. Carbanti prototipi bir sismograf gibi çalışıyordu, bir geminin hiperuzaydan çıkmaya hazırlanırken zaman mekan sürekliliğinde yol açtığı kırılmaları tespit ederdi. İkaz en fazla beş saniye önce gelirdi ama bu beş saniye ölümle yaşam arasındaki farkı temsil ederdi kimi zaman.

Elmaskesen bir de Last Call gibi hızlı ve öldürücü bir geminin üzerine yerleştirilirse, onu uçuran pilot da daha hızlı ve öldürücü olursa, şartları bir anda kendi lehine çevirebilirdi, yine panter benzetmesine dönecek olursak, panterin kendisini sivri kazıkların üstüne atmasına benzer bir durumdu.

Ithor sisteminin son gezegeninin ötesinde zaman-mekan inceldi, büküldü ve yırtıldı. Soğuk bir pencerede biriken çiğ tanesi gibi ilk Cumhuriyet avcı uçağı hiperuzaydan çıktı. Asajj bunun HKD Tavya sınıfı olduğunu gördü, alt kısmına fazladan bir proton torpido bataryası yerleştirilmişti. Taktik bilgisayarını ve Last Call'un HUD (baş üstü ekranı) nişangâhını dikkate almadan Güç'e erişerek avcı uçağını sevgilisine sarılır gibi kucakladı. Pilotun gözlerinin hayretle açıldığını görebiliyordu; tüm kanına bir anda hücum eden adrenalini hissedebiliyordu. "Last Call, aşkım," diye fısıldadı. "Kapatma vakti geldi."

Lazer topları uzayın sessiz boşluğunda ışıldadı ve öncü gemi parçalara ayrıldı, tohumları dağılan bir Dantooine sigilotu gibi. Uzayın sessizliğini hiçbir şeyin bozmaması her zaman şaşırtıcıydı, ne patlamaların sesini ne de çığlıkları taşıyabilecek hava bulunmuyordu. Güç'te bile bir yaşamın yokoluşunun yankısı belli belirsizdi ve pilotun ölümünün yankısı da zihni sağır eden bir kükreme değil de bir mumun sönmesi gibi hafif bir titremeden ibaretti.

Yoda'nın kanat adamları işlerini iyi biliyordu. İki tanesi daha gerçek uzayda belirdi. Gelmeleriyle saldırıya uğradıklarını anlamaları bir oldu ve lazer toplarıyla karşılık vererek Ventress'in iki yanından son sürat geçtiler.

Uçağının burnunu yukarı kaldırıp dönerek Tavya'nın lazer toplarından çıkan lazerlerden son anda kurtuldu. Sağdakiler ise peşinden iz bırakarak geliyordu – hedefine kilitlemiş ve onun iki katı hıza sahip proton torpidoları.

Asajj aniden dönerek torpidoları da manevra yapıp hız kesmek zorunda bıraktı. Hedef alınması ne kadar güçleşirse onun hızına eş hıza erişmeleri için o kadar yaklaşmaları gerekecekti. Her dönüşünde füzenin beyninin usanmadan yeniden kesişme açılarını hesapladığını hissedebiliyordu, kahkaha atarak ilk geminin ardına burğu yaparak düştü.

Elmaskesen parladı ve ona az sonra Seltaya sınıfı zırhlı kurye gemisinin hiperuzaydan çıkacağını bildirdi. Üstat Yoda gelmişti.

Tavya'lardan ilkinin yakaladı. Geminin üzerindeki lazer taretini dönerek geriye doğru ona ateş açtı

ama attıkları yakınından bile geçmemiştir. Asajj Ventress normal bir gününde istese yağmur damlaları arasında dolaşabilirdi ve şanslı bir gününde Yoda'nın yeşil kafasını Üstat'ına hediye olarak sunabilirdi. Tavya pilotu aniden ateşi kesip sistemdeki ilk gezegene doğru son sürat alçalmaya başladı, yaşamın bulunmadığı ve ay sıfatını bile hak edemeyecek donmuş bir kaya parçası – fakat Ithorlular davetsiz misafirleri uzak tutmak için güçlü bir otomatik savunma sistemi inşa etmişlerdi. Pilot büyük topların korumasından faydalanmayı planlıyordu.

İşe yaramadı. Call çok hızlıydı. Onu görmesi gerekirdi. Verileri bunu haber vermeliydi. Farklı bir şey uygulamalıydı. Dalmak mı yükselmek mi, işte tüm mesele bu. Duramadı. Asajj Güç'e erişerek, sanki ikinci bir elmaskesen gibi, Tavya pilotunun zihnini okudu.

Dalış.

En yakındaki bataryaya doğru dalacak ve peşinden gelen diğerinin vurulmasını umacaktı. Kalbinin çarptığını hissedebiliyordu; kendisine sürekli şekilde bekle, bekle diyerek erken harekete geçmemek için telkinde bulunduğunu duydu.

Ateş edip kanadında onu sadece sarsacak kadar birkaç iz bıraktı.

İşte – dalıyor! Hızlı bir iniş, ezici on g çekerek. Basıncı elbisesi bile onu bundan yeterince koruyamazdı. Asajj, avcı pilotunun gözlerinin kararmaya başladığını hissetti.

Gerçekten de ne kadar merhametliydi.

Kanı damarlarında pıhtılaşırken Last Call'un ona alt taraftan ateş edip süratle tırmandığını hayal meyal görebildi. Asajj'ın onun ne yapacağını önceden tahmin edip ona göre hareket ettiğini anlayacak durumda değildi zaten. Tıpkı ona doğru gelen minicik nesnelere fark edemediği gibi.

Proton torpidosu Tavya'nın ortasına gömülüp infilak etti. Gemi bir yumurtanın kırılması gibi, beyaz ışık kırmızı lekeli embriyo saçarak dağıldı. Bir mum daha sönmüştü. Yoda bunu hissetmiş olmalıydı.

Proton torpidolarını ateşlemiş olan Tavya dönmüş Yoda'ya katılmaya gidiyordu. Yoda'ya eşlik eden dördüncü avcı ise gerçek uzaya girer girmez Ventress'in önüne düşmüş ve yok edilmesi de uzun sürmemişti.

Üç eskort gitmiş biri kalmıştı, ardından da Yoda.

Asajj'ın kaşları çatıldı. Yoda'nın hâlâ neden ona ateş etmediğini merak etmişti. Her fırsatta yaşamın ve barışın güzelliğiyle ilgili atıp tutan bu kart ve bunak bataklık kurbağası ışın kılıcı kullanmaktan habersiz değildi, duyduklarına ve Geonosis'e dair raporlarda okuduklarına göz önüne aldığına da, derhal gelip kendisine saldırmamasına bir anlam verememiştir.

Sanki düşüncelerine cevap verir gibi gemisi ateş açtı ama atış yavaş ve dağınıktı. Ya ihtiyarda ya da kullandığı gemideki R2 biriminde bir sorun vardı ya da Yoda onun anlayamadığı ince hesaplar peşindeydi. Ventress ikinci seçeneğin doğru olmasını umdu. Çünkü orada öylece dururken ve kendini savunma imkanı olmadan onu öldürmek bu zaferin ihtişamına gölge düşürecekti, tabii ki Dooku'ya rapor verirken bu detaydan bahsetmek gibi bir niyeti yoktu.

Diğer bir lazer ateşi daha onu en az otuz derece ıskalayarak geçip gitti. Eğer bu ihtiyarın bir planı varsa onun çözemeyeceği kadar derindi anlaşılan. Belki de böyle farklı şekilde ateş ederek yardıma

gelecek takviyelere işaret veriyordu.

Asajj omuz silkti ve son kalan eskortun üzerine burgu yaparak dalıŖa geçti. Onu aradan çıkarmak iyi olurdu.

Elmaskesenin ekranında bir ikaz belirdi ve az sonra Yoda'nın diğeri koruyucuları hiperuzaydan çıkageldi. Asajj bir kaşını kaldırdı. Ölü bir dehşet kedisi olmaksızın canlı bir womp sıçanı olmak yeğdir sözü aklına geldi. İçinde merhamet duygusunun zerresinin bulunmadığına yıldızlar şahitti ama yine de savunmasız kişileri öldürmek de ona özel bir zevk vermiyordu.

Şimdi sıra Jedi Üstadı'na gelmişti.

Onu uzayın karanlık boşluğunda sezebilmek için gözlerini kapattı. Tahmin ettiğinden daha zordu. Dooku'nun varlığını yarım gezegen uzaktan fark edebiliyordu – karanlığın görünür kıldığı yanan bir gölge. Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı'ndan da daha azını beklemezdi... ama nihayet geminin içindeki varlığı sezmeyi başardığında onun, zayıf, korkak ve zavallı birisi olduğunu gördü.

Belki de zaman, yaşlanmak nedir bilmeyen bu adamın üzerinde nihayet etkisini göstermeye başlamıştı? Daha önce böyle yaşlanıp yaşam enerjileri kuruyan ve hırs, sevgi, nefret ve öfke gibi duyguları ateşleyecek kıvılcımları kalmayan ve hayatının son yıllarını açgözlü, asabi ve kaygılı şekilde geçirenleri görmüştü. Yaşam gün batımında görülen ince ve silik aydınlık gibidir.

Onu tekrar hissetti, bu kez gözleri açıktı, gemisinin Last Call'un gölgesinin altında kaldığını gördü. Parmakları ona kilitlenen ateş kontrol bilgisayarına emir verecek düğmenin üzerindeydi. Başta ilk atışta motorları vurmaya düşünmüştü, teoride yapılacak en mantıklı şey buydu, ama eğer yaşlı Jedi bu kadar çabuk gidecekse belki de kanopisini bulup boşluğun içeri yayılmasına izin vermesi daha doğru olacaktı. Bir enkaz yığınının üzerinde yapılan spektrografik analizlerin sonucu tespit edilen bazı organik kalıntılar yerine, bu gerçekten de Dooku'ya teslim edilecek çok daha hoş bir hediye olacaktı.

Seltaya onun önünde farklı hareketler sergilemeye devam ediyordu ama hareketlerinde anlaşılır bir durum yoktu. Parmakları gerildi.

Hayır.

Ventress elini tetikten çekti. Seltaya'nın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. R2 birimi standart fabrika ayarı kaçınma manevrasını uyguluyordu; bunu daha önce vurduğu bir düzine gemiden tanımıştı.

Bu gemide her kim varsa Yoda olmadığı kesindi.

Sinirlenen Ventress tek bir atışla Seltaya'nın arka dengeleyicilerini vurarak onu uzayın derinliklerine gönderdi. Yakınlaştırılmış görüntüde Seltaya'nın kokpitinin bir anda yeşile bulandığını gördü. Orada kim varsa –bir yem olduğu açıktı– anlaşılabilir uçak tutmuş ve kusmuştu.

Bir yeme pusu kurmuştu.

Diğeri takım bir puan öndeydi.

Asajj Ventress derin bir nefes alıp düşündü. Şimdi ne yapacaktı? Bu zavallı yaratığı öldürmesi neyi değiştirirdi ki? Yem belki de bir çocuktü, düşündü – onun havalimanında avcıya doğru yürüdüğü görüntüsünü hatırlamaya çalıştı, bir metreden uzun bir şey değildi.

Çekici ışınını çalıştırıp dönmekte olan gemiye kilitlendi. R2 birimi onu Ithor'a geri götürebilirdi ama dengeleyicisi tahrip edildiği için iniş biraz zor olabilirdi. Oraya vardığında yerel yetkililer onu bulup doğruca Coruscant'a geri gönderecekti. Ne maskaralık ama.

Asajj başını iki yana salladı. Kendini aptal yerine konmuş hissediyordu. Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı'nı bu kadar kolay ele geçirebileceğini düşünmek.

Ama...

...dünyanın bileceği şey az önce yaşananlardan başkası değildi.

Bu korkak dört avcı uçağı onun kalanları yok ettiğini görmüştü. Ithorian bataryasının gözetleme birimi de çatışmayı doğrulayacaktı. Eğer yemin geri dönmesine izin verirse Cumhuriyet'in biraz küçük düşeceği açıktı ama eğer onu, yetkililerin bulabileceği şekilde parçalarını sistem içinde dağıtarak yok ederse o zaman ne olurdu?

Zalim ve hoş ağzının kıyısında bir gülümseme belirdi. Dooku ona bir keresinde ne demişti? Eskidikçe en az iki şeyin değeri daha çok artar: mükemmel şarap ve düşmanda yaratılan karmaşa.

Güldü ve çaresiz Seltaya'yı çekmeye başladı. "Düşmanda yaratılan karmaşa," dedi.

Obi-Wan Kenobi ve Anakin Skywalker, Arkania tundrasındaki pınarın bileğe kadar yükselen suyunun içinde durmuş, üçüncü bir kişiye, uzun boylu, otoriter ve türüne özgü kar kütesini andıran gözlere sahip kadına bakıyorlardı. "Lütfen," dedi Obi-Wan. "Tekrar düşün."

"Bu meseleyi yeterince uzun süre düşündüm," dedi Arkanialı. Adı Serifa Altunen'di ve o bir Jedi Şövalyesi'ydi.

Bir zamanlar Jedi'dı.

Dikkatlice Jedi cübbesini çıkardı, katladı ve Obi-Wan'a teslim etti. "Ben Güç'e uyarım – kanuna değil. Ben halka hizmet ederim – Senato'ya değil. Ben barışla uğraşırım – savaşla değil."

"Jedi Tarikatı'na bağlılık yemini ettin!" dedi Anakin.

Omuz silkti. "Öyleyse yeminimi bozuyorum. Ama yine de hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Eğer her Jedi hangi emre uyup uymayacağına kendi başına karar vermeye başlarsa hepimizin yoldan çıkması uzun sürmez," dedi Obi-Wan.

Serifa'nın kaşları kalktı. "Ben yoldan çıkmış gibi hissetmiyorum. Güç her zaman benimle. Asıl yoldan çıkan Tarikat'ın kendisi."

Arkanialıyla felsefi tartışmalara girmek şu an için bir fayda sağlayacakmış gibi görünmüyordu. Yoda bu konuda oldukça başarılıydı ama Obi-Wan için aynı şeyi söylemek güçtü. Bazı şeyler için bazen daha yaşlı olmak gerekiyordu.

"Daha da önemlisi bu yaklaşım savaşın kaybına yol açabilir," dedi Anakin öfkeyle. "Vicdanını takip etmek konusunda istediğini söyle ama unutma ki eğer güçlerimizi bölersek kazanan Ticaret Federasyonu olacaktır. Eğer Cumhuriyet'in iyilik ve erdem yolundan saptığını düşünüyorsan savaş droidlerinin yönettiği bir hükümetle yönetilmeye başlayınca ne yapacaksın?"

"Yani savaşı kazanmayı önemsiyor musun?" diye sordu Arkanialı.

"Tabii ki önemsiyorum."

"Neden?"

Anakin ellerini havaya kaldırdı. "Ne demek, neden?"

Serifa, Arkanialıların uzman olduğu tarzda ona küçümser şekilde baktı. "Belki de siz ikiniz gittiğiniz yolu bir inceleseniz daha uygun olacak – en azından bu soruya verecek daha uygun bir cevap bulana kadar."

Bu buluşmaya geldiği hoversled'e binişini ve buz tutmuş tundranın üzerinde uzaklaşıp gidişini izlediler. Etraftaki erimeye başlamış olan kar ve buz parçaları tıpkı Arkanialıların gözleri gibi bembeyazdı; beyaz güneşleri de suyla kaplı ovanın üzerinde kırık bir cama vurmuş gibi parlıyordu.

Obi-Wan derin bir nefes çekti. "Beklediğim gibi gitmedi."

"Gerçekten de hükümet üzerinde etkisi var mı?"

"Tahminimce saygıdeğer bir Jedi olarak öne çıkıp Tarikat'tan ayrıldığını ilan edecek ve Arkania'nın savaşta tarafsız kalması gerektiğini söyleyecektir. Diplomatik açıdan kötü, halkla ilişkiler açısından da felaket olur." Obi-Wan dönüp gemilerine doğru yürümeye başladı. Dikkat çekmemek için yerleşim merkezlerinden uzağa inmişlerdi ama Obi-Wan bir an için de olsa nezih ve sıcak bir barda mükemmel bir Arkanialı tatlı sütü –en sağlam adamları bile yere serebilecek kremli bir liköre verilmiş ad- içmenin ne kadar güzel olacağını düşünmeden edemedi.

"Şimdilik benimle gel," deyip elini sallayarak Anakin'i kendi gemisinden uzaklaştırdı. Anakin de onun avcı uçağına gitti. "Ayaklarını sil, yoksa içeride izi kalır," dedi Obi-Wan. "Bildiğin gibi Artoo bundan nefret eder."

"Senin eski Artoo'yu ne zaman geri alıyoruz?"

"Tamiri bittiğinde. Başına gelenler düşünüldüğünde uzun süre iş başı yapması mümkün olmayacak herhalde," dedi Obi-Wan ve komuta konsolunun önüne yerleşti. "Coruscant'a özel mesajlar gönderdin."

Anakin'in yüzü kızardı. "Sen benim mesajlarımı -" durdu. "Sadece tahmin ettin."

"Bildiğin gibi ben bilge ve güçlü bir Jedi Şövalyesi'yim," dedi Obi-Wan, gülererek.

Rota-iletişim bölümündeki küçük R2 birimi ıslak ayak izlerini görünce keyifsiz şekilde biyledi.

Garip bir sessizlik.

"Bir Jedi Üstadı olarak görevlerimden biri sahip olduğum engin bilgeliği diğerlerine de -" diye söze girdi Obi-Wan.

"Yine başladık," dedi Anakin.

"- aktarmak olduğu için sana resmi olarak hatırlatmam gerekir ki bir Jedi Şövalyesi'nin hayatında bağlılığa yer yoktur."

"Bunu unutmamaya çalışırım."

"Bağlılığın olmaması Tarikat'ın temel prensiplerinden biridir, Padawan. Katılırken bunu sen de biliyordun."

"Sanırım Toydarianca okuyamamışım," diye çıkıştı Anakin.

Obi-Wan başını ilk kez holo alıcıdan çevirdi. "Bu kız konusunda ne kadar ciddisin, Anakin?"

"Mesele bu değil," dedi Anakin, kızıp bozarmaya devam ederek. "Mesele bizim burada Cumhuriyet'in varlığını hemen hiç bilmeyen insanlardan Cumhuriyet'i desteklemelerini istememiz ve bu düşünceyi de onlarla ilgilenmeye yemin etmemiş bir Jedi polis gücüyle desteklemeye çalışmamız. Ondan sonra da neden işe yaramıyor diyoruz?" Eliyle camdan dışarıyı işaret etti. "Ya Serifa haklıysa? Ya gerçekten yoldan çıkanlar bizlersek? Ben hissedebildiğim şeye güvenirim, Üstat. Bana öğrettiğin şey de bu değil mi? Ben yaşayan Güç'e güvenirim. Sevgiye güvenirim. Bağlılığın olmaması ilkesine gelince...? Bu sadık kalınması son derece güç, soyut bir mesele."

"Nefrete de güvenir misin?" dedi Obi-Wan.

"Tabii ki hayır -"

"Ben ciddiym, Padawan." Obi-Wan genç adamın gözlerinin içine baktı. "Kalbinin sesini dinlemek, ister sevgi ister nefret olsun, uzun vadede aynı hatayla sonuçlanır. Yargıların etkilenir. Amaçların karmaşık hale gelir. Eğer dikkatli olmazsan, Padawan, sevgi sonunda karanlık tarafa götürür. Belki nefretten daha yavaş ama sonunda varacağın yer orasıdır."

Aralarındaki boşluk gerginlikten neredeyse kıvılcım saçıyordu ama Anakin sonunda başını eğdi. "Haklısınız, Üstat."

"Önemli olan bu değil," dedi Obi-Wan. "Önemli olan bana inanıp inanmaman." İç çekti. "Neyin önemli olduğu konusunda çoğu Jedi aynı hatayı yapıyor. Ondan öğren; onunla büyü. Eğer Tarikat hiç sevgi hissetmeyen kişilerden bir araya gelmiş olsaydı gerçekten acınacak bir topluluk olurdu." Holocom alıcısına döndü, Coruscant'a gönderdiği mesaj için şifre kodlarını girerken Arkania haberlerine bir göz attı.

"Yani buradan Üstat Obi-Wan'ın geçmişinde de bir kadın olduğunu mu anlıyoruz?" diye sordu Anakin. "Uzun boylu diye tahmin ediyorum. Siyah saçlı. Kimseyi bulamayacağına o kadar inanmış ki sonunda-"

"Anakin," dedi Obi-Wan, gözlerini ekrandaki haberlerden ayırmadan. "Sessiz ol."

"Sadece şaka yapıyordum!"

Obi-Wan koltuğunda döndü. Hiç kendisini bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Bu Üstat Yoda," dedi. "Ölmüş."

"Ne?" diye bağırdı Padme.

"Ithor sisteminin yakınlarında pusuya düşürülmüş," dedi nedimesi. "Ithorlular enkazın Üstat'ın gemisi olduğunu doğruladılar."

Birbirinden korkunç düşünceler Padme'nin zihnine meteor gibi yağıyordu. Yoda'nın kaybı Cumhuriyet için tarif edilemez bir kayıptı –bunun ardında Dooku'nun olduğuna şüphe yoktu– acaba Anakin ne düşünecekti? Anakin Yoda'yı severdi, tabii ki hepsi severdi; ama yaşlı Üstat'ın ona tam olarak güvenmediğini ve onu sürekli olarak geri tuttuğunu da söylerdi – eğer doğruysa şimdi onun yerine kim geçecekti? Mace gerçekten eşsiz bir savaşçıydı ama Şansölye'yle arasının pek iyi olduğu söylenemezdi...

Zihninde deli gibi dört dönen düşünceler dönüp dolaşıp sonunda tek bir noktaya geliyordu: Yoda ölmüştü ve tüm galaksi artık daha karanlıktı.

Cesaret, dedi kendi kendine. Umut. Karanlığın arttığı zamanlarda umut daha çok parlamalıdır. Eğer gelecek kuşağın bir günü bile daha aydınlık geçirmesini sağlayacağını bilsem hayatımı seve seve feda ederdim.

Hem de hiç düşünmeden.

"Senato'ya gideceğim. En iyi ve güvenilir haber kaynağı Şansölye'nin kendisidir." Kapının eşiğine geldiğinde durup omzunun üzerinden geriye, nedimelerine baktı. Korkmuşlardı ve titriyorlardı – Şansölye ölmüş olsa bu kadar etkilenmezlerdi. Onları kim suçlayabilirdi ki? Sekiz yüzyılın ardından artık herkes doğal olarak Yoda'nın ebediyen onlarla birlikte olacağını düşünmeye başlamıştı. "Yaşlı Üstat'ın cesedini görene kadar onun öldüğünü asla kabul etmeyeceğim," dedi Padme.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Şansölye," dedi Mace Windu, Jedi Konsey Salonu'ndaki Şansölye Palpatine'in holografik görüntüsüne.

"Şu anda tarif edemeyeceğim kadar yoğunum, Üstat Windu, ama sizin görüşünüzün gözümdeki değeri çok büyüktür." Palpatine'in zeki yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım siz de rahatlıkla tahmin edebilirsiniz ki Mace Windu'nun görüşlerini dinlemekle, nasıl desem, mesela saygıdeğer Sermeria Senatörü'nün ana vatanındaki sebzelerin ticarete etkisine dair analizlerini içeren müzakaresini dinlemek arasında seçim yapma şansım olsa sizi dinlemeyi tercih edeceğim şüphesizdir."

Mace Windu'nun da zaafı vardı ama övgülere kolayca kanması bunlardan biri değildi. "Teşekkürler," dedi, "fakat neden haberi alır almaz derhal Üstat Yoda'yla ilgili raporları inkar etmediğinizi anlayamadım. Biliyorum -"

Palpatine sözünü kesti. "Bu güvenli bir kanal mı, Üstat?"

"Kesinlikle."

"Güvenlik birimleri Coruscant'ın her türde düşman casusuyla kaynadığı konusunda beni uyardı, buna elektronik türleri de dahil. Sadece basit bir güvenlik kontrolü uygulayarak herkese serbest dolaşım hakkı tanımamızın istenmeyen bir sonucu."

"Üstat Yoda bir seferinde en iyi güvenlik kimsenin saldırmak istemeyeceği bir toplum yaratmaktır demişti."

"Şüphesiz! Ama nasıl olduysa Ticaret Federasyonu bu konuda ikna olmamış ve biz de oyunu kurallarına göre oynamak zorundayız," dedi Şansölye. "Bu kusursuz bir dünya değil ve her zaman dilediğimiz gibi karar veremeyiz." Bunun doğru olduğu ortadaydı ve Mace Windu, Şansölye'nin

övgüleri yerine ondan acı gerçekleri duymayı daha rahatlatıcı bulmuştu. "Caus meselesini bir kenara bırakırsak sizin sözünüze dayanarak bu hattın gizliliğini kabul ediyorum. Devam edin, Üstat Windu."

"Yoda'nın, Asajj Ventress tarafından yok edilen gemide olmadığını biliyorum. Ya siz -"

"Ventress miydi bunu yapan? Sanırım bana bir süre önce onunla ilgili bir dosya göndermişsiniz."

"Evet, Şansölye. En azından onun gemisi olduğundan eminiz. Kont Dooku imzalı farklı bir dizaynı var. Dört pilotun verilerini de analiz ettik -"

"Yarın akşam korkaklıkları nedeniyle divan-ı harbe çıkıp hesap verecek olanlar," dedi Palpatine acı şekilde.

"- geminin Ventress'in Last Call'u olduğu kesin. Demek istediğim," diye devam etti Üstat Windu, "Üstat Yoda'nın o gemide olmadığını biliyorum. Size de Üstat Yoda'nın o gemide olmadığını söyledim. Peki, ölüm haberinin yayılmasının halkın morali üzerinde bu kadar yıkıcı bir etkisi varken neden bir açıklama yapıp gerçeği söylemediniz?"

İlk kez Şansölye'nin ses tonu belirgin şekilde sertleşti. "Üstat Windu, hatırlarsanız bana halkın gözü önünde yola çıkacak olan gemideki kişinin bir yem olduğunu gemi havalandıktan sonra söylemişsiniz. Yani ölmediğine dair tek kanıt sizin sözünüz."

"Benim sözüm," dedi Mace Windu, "Cumhuriyet Şansölyesi'nin koca galakside hiç tereddüt etmeden güvenilebileceği birkaç şeyden biridir."

"Tabii ki size güveniyorum," dedi Palpatine, "ama yeterli değil. Bizim kendimize göre kurallarımız vardır. Şansölye halka ve Senato'ya hizmet eder, Jedi Tarikatı'na değil. Benzer şekilde Jedi'lar da benim kişisel ordum gibi görülmemelidir. Cumhuriyet vatandaşlarının hükümetin onlara, sadece onlara hesap vereceğine inanmaları zaruridir. Kont Dooku'nun tüm propagandası da zaten Cumhuriyet'in yoldan çıkmış bir Senato, onların Tapınak'taki iş birlikçileri ve bürokrasi tarafından yönetildiği şeklinde değil midir? Halkın önüne çıkıp şöyle dediğimi düşünün, görüntüleri izlediğinizi biliyorum ama Tapınak'taki ahbablarım bana tüm bunların bir oyun olduğunu, Üstat Yoda'nın yaşadığını ama şu anda onu sizlere gösterecek durumda olmadıklarını söylediler... sizce bunun sonu ne olur?"

Mace Windu bezgin şekilde yüzünü ovuşturdu. "Politikacı olan sizsiniz."

"Evet, Üstat Windu. Sizin pek saygı duymadığınız bir meslek olduğunu biliyorum ama bir politikacı olarak –hem de iyi bir politikacı olarak– size ışın kılıcının nasıl kullanılacağıyla ilgili tavsiyelerde bulunmaya kalkışacağım güne kadar lütfen benim de ne yaptığımı bildiğimi bir kez daha düşünün."

Kısa bir sessizliğin ardından Şansölye iç çekti ve sesindeki asabiyet kayboldu. "Üstat Yoda son derece kritik bir göreve gizlice gidebilmek için böyle bir yola başvurdu. Bu aldatmacanın işe yaraması için hayatını kaybedenler de oldu. Tüm bu fedakarlıkların boşa gitmesini ister misiniz? Yoksa Üstat Yoda'ya gizlice Vjun'a varıp bu korkunç savaşı sona erdirebilmesi için birkaç gün kazandırmayı mı tercih etmeliyiz?"

"Pekala," dedi Windu sonunda. "Umarım en doğru olan şeyi yapıyoruzdur."

"Ben de öyle," dedi Palpatine ciddi şekilde. "Bu zaman zarfında Üstat Yoda'nın yerine geçip

kendisiyle yaptığımız günlük brifingleri siz devam ettirirseniz çok memnun olurum."

"Tabii ki."

Palpatine'in görüntüsünün kenarında bir yaver belirdi, Şansölye'ye kısık sesle sonraki görüşmesine çok geç kaldığını söylüyordu. "Görev beni bekliyor," dedi Palpatine ve görüşmeyi kesmek için hareketlendi. Sonra durdu. "Üstat Windu, samimiyetimize sığınarak söyleyeceğim, söz konusu brifinglerde sizden Üstat Yoda'nın söylemesi muhtemel şeyleri değil de sizin kendi görüşlerinizi duymayı isterim. Kendisi çok önemli bir kişi – belki de galaksideki en önemli kişidir. Ama o özünde bir öğretmen. Siz ise bir savaşçısınız. Üzülerek ifade etmeliyim ki içinde bulunduğumuz bu dönemde ondan ziyade sizin gibi birine belki daha çok ihtiyacımız vardır."

"Üstat Yoda pek çok şeydir ve ne savaşta ne de barışta ben onun dengi değilim," dedi Üstat Windu.

"Çok yazık," dedi Şansölye. "Çünkü şu an hazırda olan sizsiniz. Elinizden geleni yapacağınızdan eminim."

"Tarikat ve Cumhuriyet için gerekirse hayatımı feda etmekten bile çekinmem."

Şansöyle görüşmeyi kesmek için uzandı. "Güzel," dedi. "Buna da ihtiyacımız olabilir."

"Ve bu kriz döneminde," diye söze girdi Ryloth Senatörü Orn Free Ta, "Jedi Tarikatı'nın Büyük Üstadı'nın bir suikasta kurban gitmesinin de bir kez daha gösterdiği gibi tümüyle yeni bir güvenlik yapılanmasına ihtiyacımız var. Jedi'lar doğal olarak kendi görevlerini yapmaya devam edecekler ama sayıları çok yetersiz. Üstat Yoda'nın trajik ölümünden de bunu bir kez daha anlıyoruz."

Senato salonunda aynı görüşte olan mırıltılar yükseldi.

"İhtiyacımız olan şey," diye devam etti Twi'lek Senatör, "büyük, uzman ve sadık bir güvenlik ve karşı istihbarat teşkilatıdır. Meslektaşlarım tüm çabamızı harcayarak kazanmaya gayret ettiğimiz böylesi bir savaş ihamet ve sabotaj yoluyla hiç ummadığımız kadar kolay bir şekilde kaybedebiliriz. Bugün sizlere sunduğum önerge söz konusu büyük, kararlı ve saldırgan bir gücün hantal ve sayısız kademedan oluşan bürokratik yapıya değil de doğrudan Şansölye'ye bağlı olması ve sadece ondan emir alıp ona hesap vermesi yönündedir. Cumhuriyet'in güvenliğini her şeyin üzerinde tutmanın zamanı gelmiştir," diye bağırdı. "Cumhuriyet'in güvenliğini halkın ellerine teslim etmenin zamanı gelmiştir."

Yani bize, diye düşündü Senatör Amidala, diğer senatörlere bakarak. Etrafında meslektaşları bağılıyor, tezahürat yapıyor, ayaklarını yere vuruyor ve alkışlıyordu. Padme'nin içi karardı. Tabii ki herkes hızla kontrolden çıkmakta olan olayların kontrolünü ele alabilmeyi istiyordu ama bu önerge kabul edilirse –ki kabul edilecekti muhtemelen– Cumhuriyet'in güvenliğini sağlama görevi, mantıklı, soğukkanlı ve profesyonel Jedi'lardan alınıp bu bağırı çağırın, anlık karar veren ve ideolojik meslektaşlarına devredilmiş olacaktı.

Nedense bu hiç de ona kendisini daha fazla güvende hissettirmiyordu.

Whie, Scout, Maks Leem, Jai Maruk ve Üstat Yoda'nın Outer Rim'e doğru yolculuk etmekte oldukları geminin ilk adı Asymptotic Approach to Divinity'ydi. Verpine tersanelerinde mathemagi kültü kolonisinin hacılarını taşımak için inşa edilmişti. Ama bir banker krizinde tüm paralarını kaybettikleri zaman Approach bir anda alıcısız kalmıştı. Bu sefer de Stardust adıyla lüks bir yolcu

gemisi haline getirildi. Galaksinin egzotik bölge ve olaylarına seferler düzenlemekte kullanılmaya başlanmıştı, Nakat Kara Deliği ya da herkesin dört gözle beklediği Ariarch-17 novası gibi. Maalesef ölen yıldızın şok dalgasıyla ilgili yapılan yanlış bir hesap geminin suni yer çekiminde dramatik ve beklenmedik bir soruna yol açmış ve bunu da açılan düzinelerce dava takip etmişti. Hukuki süreç iki kuşak boyunca devam etti ve sonunda Stardust mahkeme masrafları karşılığında alınıp Reasonable Doubt ismi verilerek Kut-Rate Kruises'e satıldı. Bu şirketin bakım protokolü gemiyi solunabilir havayla doldurup bir tersanenin yakınlarında bekleterek havanın dışarı ne oranda sızdığını tespit etmekten ibaretti.

Mükemmel gemi yapım mühendisleri olan Verpineler iki metre boyunda, iyi ayaklı, böceksi yaratıklardı ve karınlarından yaydıkları radyo dalgalarıyla haberleşirlerdi. Görüş yetenekleri o kadar iyiydi ki yirmi adımdan bir nerfin kürkündeki bitin cinsiyetini anlayabilirlerdi. Bu nedenle de Reasonable Doubt'un yatakları daracıktı, gemi içi haberleşme sistemi yoktu ve gemi içi işaretler, mutlaka Verpineler için bir anlamı olsa da, Scout'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Uzaydaki ilk günlerinde tuvaleti bulmak bile neredeyse bir saatini almıştı, koridorlarda dolaşmaktan usanmış ve sonunda pes edip mürettebattan birine yerine sormuştu. İşin daha kötüsüye bu tuvaleti nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmamasıydı.

Üç gün sonra o ve Whie yine kaybolmuş ve insanlar için biraz dar olan labirent gibi koridorlarda dört dönmeye başlamışlardı. R2 droidinin içinden çıkamayan Üstat Yoda bir saat önce onları yemek bulmaya göndermişti. Kut-Rate Krusie Lines'ın oda servisi gibi lüksleri yoktu. Diğer lükslerin varlığından da –yatacak yer gibi– söz etmek pek mümkün değildi. Scout tüm hayatını kalabalık Tapınak'tan ve Coruscant'tan çıkıp yıldızlara yapacağı yolculuğu hayal ederek geçirmişti. Ama gümrükteki bir sorun nedeniyle havalanmadan önce saatlerce beklemek zorunda kaldıkları için havalandıkları sırada bir levhanın üzerinde cübbesine sarılmış halde uyumakla meşguldü ve bu önemli anın ancak geminin kalkışı sırasındaki sarsıntıyla yattığı yerden düştüğünde farkına varmıştı. Hiç de beklediği gibi değildi ve o andan itibaren de yüzünden düşen bin parçaydı.

Yemeğe gelince... Scout'un tüyleri diken diken oldu. Üstat Yoda'nın bir şikayeti yoktu ama o zaten ölümlülerin anlayamayacağı bir mertebeye yükselmişti.

Ya kokusu.

Yaşlı Jedi'ı son kez Tapınak'ın yemekhanesinde gördüğünde yediği tabağın kenarından bir kuyruk sarkıyordu.

"Çok aşağıdayız diyorum sana," dedi Scout. "Asansörle on dördüncü kata çıkmamız gerek. İşaretle öyle yazıyor."

"O bir işaret değil. O sadece asansörün üzerindeki bir çizik."

"İşaret."

"Çizik."

"İşaret!"

Whie derin bir nefes aldı. "Belki de işarettir ve ben hatalıyım. On dördüncü katı deneyelim."

Scout dar koridorda onun yanında yürümeye devam etti. "Biliyor musun, şu davranış tarzı işin tüm

keyfini kaçırıyor."

"Neymiş o?"

"Pes etmen. Ben haklı, sen haksız olsan bile sanki benimle dalga geçiyormuşsun gibime geliyor. Jedi sükûneti iyi bir şey ama on üç yaşında bir çocukta biraz garip kaçıyor."

"Ne istiyorsun benden?"

"Tartış! Mücadele et! Böyle... Jedi gibi davranmayı bırak," dedi Scout. "Bir kereliğine insan gibi davransan olmaz mı?"

Whie'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır," dedi.

İşin aslı Whie'nin kafası meşguldü. Üstat Leem ona Vjun'a çok önemli biriyle görüşmeye gittiklerini söylemişti – Kont Dooku'nun kendisi ya da ünlü Jedi katili Asajj Ventress. Whie bilgisayarda hakkında araştırma yaptığında onun rüyasında gördüğü kadınla aynı olduğunu görmüştü.

Ventress onları Vjun'da bekliyor olacaktı. Birkaç gün içinde, en fazla bir hafta içinde tıklayan bir bombanın olduğu bir odada duruyor olacaktı. Ventress ona gülümseyecekti. Scout kafasından akan kanla dönüp ona bakacaktı. "Öp onu," diyecekti Ventress.

Vereceği cevabın ne olacağını bilmeyi çok isterdi.

Pişmiş yemek kuyruğunda bekliyorlardı –çiğ yemek kuyruğu çok daha uzundu– ve birisi kibarca Scout'un omzuna dokundu. "Yolcu Pho?"

"Ne? Yani evet?" dedi Scout son anda; o, Whie ve Jai Maruk'un Pho ailesi olarak yolculuk yaptığını hatırlamıştı, Corphelion'daki kuzenlerinin düğününe gidiyorlardı.

Döndüğünde pek de iyi görünmeyen uzun boylu ve insan şekilli bir droid gördü. Eğer önceden üzerinde bir şey vardysa bile –boya, arayüz talimatları veya üretici firma adı– uzun zaman önce silinip gitmişti ve tüm bedeni ezik ve çiziklerle kaplıydı. "Geminin kabin amiri size haber vermem için beni gönderdi," dedi droid. "Sanırım size ait bir eşya Kayıp Eşyalar bölümüne teslim edilmiş."

Scout şaşırıldı. İlk birkaç gündür Jai Maruk'un kendisiyle hemen hiç ilgilenmediği son derece açıktı. Eğer bir de ışın kılıcının Reasonable Doubt'un Kayıp Eşya bölümünden çıktığını duyarsa yüzünün alacağı şekli düşünmek bile istemiyordu. "Ne kaybetmişim?"

"Amir bunu söylemedi," dedi droid kibarca. "Bu yönden buyrun."

Scout, başıyla onaylayan Whie'ye baktı. "Devam et. Kalanı ben hallederim." Scout hâlâ tereddüt ediyordu. "Dert etme," dedi Whie. "Kimseye söylemem."

Benimle dalga geçmeye çalışmıyor, dedi Scout kendi kendine. Onun davranış tarzı bu.

Yıpranmış droid döndü ve asansöre yürüdü. Scout da peşinden gitti. "Pek iyi görünmüyorsun," dedi laf olsun diye.

"Ben Reasonable Doubt'un düzenli mürettebatından değilim," diye açıkladı. "Yol parası karşılığında onlara çalışmayı teklif ettim. Ne yazık ki sahibim öldü," diye devam etti droid. "O yüzden kendi bakımımıyla kendim ilgileniyorum."

Asansörün kapısı açıldı. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Scout. "Yani sahibi ölen bir droide ne olur diye."

"Ben de öyle," dedi droid, "ta ki başıma gelene kadar."

"Bakımını nasıl yaptırıyorsun?" diye sordu Scout. "Fabrikaya mı geri gidiyorsun? Teknisyen mi buluyorsun? Tamir parasını nasıl ödüyorsun?"

"Soruna yaklaşımınız takdire değer," dedi droid. "Ne yazık ki ben üretimi sona ermiş bir modelim. Çoğu tamirimi kendi başıma yapacak şekilde programlandım fakat yedek parça bulmak çok zor, bu nedenle de ya antika fiyatına almak zorunda kalıyor ya da özel yaptırıyorum. Takdir edersiniz ki kolay bir iş değil."

"Birkaç kutu boya almak fazla masraflı olmazdı herhalde," dedi Scout, onun perişan haldeki gövdesine bakarak.

"Süsleme yüksek önceliği olan bir şey değildir."

"Ama güzel görünürsen iş bulmak kolaylaşır. Bunu bir yatırım olarak düşün."

Droid omuz silkti, tıpkı bir insan gibi. "Söylediğinizde doğruluk payı var ama bu bence diğerine göre çok daha dürüstçe," dedi ve yanağındaki metalin üzerine vurdu. "Bana göre pek çok akıllı varlık bir hayaller ve beklentiler kozasının içinde yaşamakta. Hep varsayımlarla doluyuz, kendimizi ve çevremizdekileri tanıdığımızı zannediyoruz. Yaşamımızın ne yönde seyredeceğini bildiğimizi zannediyoruz. Sonra Kader araya girip her şeyi mahvediyor ve bizler de boşlukta sürüklenen enkazlardan öte bir şey olmadığımızı anlıyoruz."

Scout ona baktı. "Vay be. Fabrikadan filozof droid olarak çıktın herhalde."

"Tam tersi," dedi. "Felsefe sonradan kazandığım bir özellik." Asansör 34. kata ulaştı ve kapısı açıldı. "Önden buyurun, Bayan Pho," dedi droid.

"Arkadaşlarım bana Scout der." Elini uzattı.

Droid de elini uzattı. "Şimdilik bir arkadaştan ziyade sadece işini yapan bir droid olduğumu söyleyebilirim."

"Şimdi de sen bana adımı söyle," dedi Scout. "Bu işin usulü budur."

"Kesinlikle hayır. Size güvensen de sizi gerçek adımı söyleyecek kadar tanımıyorum," devam etti, "isterseniz şimdilik bana Solis diyebilirsiniz."

"Bence Paslıdan daha iyi bir isim!" Eğer droid öyle programlanmış olsaydı şu anda gözlerini devirirdi. Scout sırtıttı. "Solis olsun."

Kafeteryadaki sıra, pişmiş yemek için olanı bile, sona erecek gibi değildi ama bir galaksi çağı kadar bekledikten sonra nihayet sırası gelen Whie siparişini verdi ve parasını ödedi. Şimdi de bu kadar yiyeceği nasıl taşıyacağını düşünüyordu: bir büyük köpük ve fiskiye; beş porsiyon vakum çiçeği; yarım düzine menüdeki adıyla Blasteroid! çifte kızartılmış chili köfteleri; bir kutu taze çerez; beş içecek ve bir sürü peçete. Bu kadarı yeter herhalde, diye düşündü Whie. İyi de bunları kamaraya nasıl geri götürecekti?

Scout, Asajj'ın yüzünden mi kan kaybediyordu? Yoksa önceden nöbetçiler tarafından yakalanmışlar ve o sırada mı yaralanmıştı?

Eğer onu öperse dudağının kenarındaki kanın tadını da mı alacaktı?

Dur! Düşünme artık.

Düşünme. Düşünme.

Whie'nin ilk düşüncesi yiyecekleri üst üste yığıp dengesine ve hafif Güç desteğine güvenerek onları götürmekti ama bu dikkat çekerti. Sıradan insan bu kadar şeyi nasıl götürebilirdi ki? O sırada etrafına bakarken masaların arasında dolanan bir dişi gördü, her elinde bir tepsi olduğu gibi her bacağına da yapışmış küçük bir tane çocuk vardı. Belki de Doubt'un servis droidlerinden birini ona yardım etmesi için ikna edebilirdi.

"Yardım edebilir miyim, efendim?" dedi uzun boylu kırmızı ve krem rengi boyalı bir droid, sanki düşüncelerine karşılık verir gibi. Güç benimle, diye düşündü Whie. "Hayır. Sorun yok. Seni sahibinin işlerini yapmaktan alıkoymak istemem. Eğer geminin droidlerinden birini bulmama yardım edersen..."

Droid hemen elindeki paketlerden bazılarını aldı. "Israr ediyorum, Efendi Whie."

"Bu çok naz-" Whie olduğu yerde kaldı. "Affedersin. Bana ne dedin?"

"Efendi Whie," dedi droid alçak ve hoş bir sesle.

"Benim adım Pho-"

Droid başını iki yana salladı. "Boşa uğraşmayın, Efendi Whie. Sizin hakkınızda çok şey biliyorum. Hatta belki de sizin kendi hakkınızda bildiğinizden bile fazlasını."

Whie yiyecekleri boş bir masanın üzerine koydu. Eli karıncalanmıştı ve her an cübbesinin altından ışın kılıcını çekmeye hazırdı. "Kimsin sen? Nesin sen? Kime aitsin?"

"Bu soruları öncelikle kendinize sormanızı öneririm, efendim," dedi droid.

Geminin egzersiz salonunda Jai Maruk, Kont Dooku'yla yapacağı ikinci karşılaşmayı düşünerek çalışıyordu, vücudu başka birinin üzerinde bıçak bileyebileceği hale gelmişti.

Maks Leem, önceden depo olan ama sonradan Reasonable Doubt'un görevlileri tarafından 523. kamara olarak düzenlenen yerde meditasyon yapıyordu. Üstat Leem'in diğerlerinininkine bitişik olan kendi odası vardı. Bunun bir nedeni her gün, insanlar için boğucu olan, Gran tütsüsüyle duman altı olmuş şekilde saatlerce meditasyon yapmayı sevmesiydi. Ama diğerlerini onu kendi odasında kalması için teşvik etmeye iten asıl neden Granların dört bölmeden oluşan midelerinin tüm gece boyunca insanların uyumasına imkan vermeyecek bir gürültüde çalışıyor olmasıydı.

Sosyal bir yaratık olan Üstat Leem diğerlerinden ayrı kaldığı için memnun değildi ve uyanık olduğu saatleri hep onlarla birlikte geçiriyordu. Ama şu anda Jai egzersiz salonunda ve Padawan'lar da kafeteryadayken bu fırsatı değerlendirip inzivaya çekilmişti. Küçük bir memeliyi bayıltacak kadar yoğun bir dumanın içerisinde keyfi yerinde tüm canlıları birbirine bağlayan yaşayan Güç'le yeniden temas kurdu.

Yandaki 524. kamarada Üstat Yoda, Padawan'ların neden bu kadar geç kaldığını düşünüyordu. Onların güvenliğinden endişeli değildi. Açlıktan ölüyordu.

Seyahatin tüm amacı kendini tanımaktır, diye düşündü Scout. Bu bağlamda yolculuk fazlasıyla işe yaramıştı. Pek çok şey öğrenmişti. Padawan seçilmenin beraberinde mutluluk getirmediğini de öğrenmişti, özellikle de Üstat'ın seni fazladan bir bavul gibi görürken. Bedeninin Tapınak'taki tanıdık ve leziz yiyeceklere fazlasıyla alıştığının farkına varmıştı, galaksi büyüktü ve en iğrenç şeyleri bile iştahla mideye indirecek canlılarla doluydu. Yön duygusunun sıfır olduğunu da öğrenmişti, çünkü Solis'in -aklına sürekli isim olarak Paslı geliyordu- peşinde dolaşıp dururken aynı yerden üç sefer geçmişler gibi gelmişti ona. "Bak, yeter artık," dedi sonunda. "Söyle kabin amirine her neyse kamarama göndersin. Tabii kamaramı tekrar bulabilirsem," diye de ekledi.

"İşte geldik," dedi Solis istifini bozmadan. Köşeyi döndüklerinde üzerinde Verpine işaretlerine göre KABİN AMİRİNİN ODASI: SADECE GEMİ PERSONELİ yazan bir kapı gördüler, yazı o kadar silikti ki Scout okuyabilmek için burnunu kapıya dayamak zorunda kalmıştı. "Biraz bekleyin," dedi droid ve içeri girdi.

Scout bekledi.

Bekledi.

Bekledi.

"Yeter," diye gürlledi sonunda ama tam o sırada kapı açıldı ve Solis geri döndü.

"İyi haberlerim var," dedi droid kibarca. "Kayıp eşya size ait değilmiş. Sahibi gelip onu almış."

"Ne?"

"Anlaşılan el çantası başka bir bayan Pho'ya aitmiş. Tipik bir kimlik karışması," diye açıkladı droid. "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz."

Jedi'lar öfkelenmez, diye hatırlattı kendine Scout. Böyle basit tersliklerin kendilerini etkilemesine izin vermezler. Gerçek bir Jedi bu droidin hurda haline gelmiş şeklini zihninde canlandırmaz.

Droidin kafası bir yanına yattı. "Başka bir şey var mı, bayan?"

"Hayır," dedi Scout. "Bir şey yok. Odama dönüyorum hepsi bu." Kabin amirinin ofisinden uzaklaşıp köşeyi dönerek labirenti andıran yolların içinde kayboldu. Duyma yeteneği efsanevi Chiang/Xi audiofilament tech'in ürünü olan Solis ayak seslerinin bir süre uzaklaşıp sonra tekrar geri döndüğünü duydu.

"Pekala," dedi aynı köşeyi birkaç dakika sonra dönerek. "Kamaramı nasıl bulacağım ben şimdi?"

"Size yardım etmeme müsaade edin," dedi droid.

"Aman ne hoş," dedi kız.

Uzakta, üçüncü mevki Taupe Koridoru, Kat 17A, Pho ailesi adına kayıtlı 524 nolu kamaranın sürgülü kapısı aşağı doğru açıldı. Verpineler kapılarını genelde aşağıya doğru açılacak şekilde yaparlardı, böylece uygun kıyafeti olmayan bir kişi sadece kafası görünecek şekilde kapıyı açıp

dışarıdaki kişiyle görüşebilirdi. Bu kapı diğerlerinden farklı olarak tümüyle açılmıyor hafif dışarıda kalıyordu ve gemi bakım ekibinin üçüncü mevkiideki bir şeyi onarması için onun tamamıyla bozuk olması gerektiğinden de bir türlü doğru düzgün tamir edilmemişti.

Bir insan için bu on beş santimlik tümseğin üzerinden geçmek bir sorun değildi ama tekerlekli bir R2 birimi için bu aşılmaz bir engeldi.

Reasonable Doubt'un halka açık bölümlerindeki güvenlik en düşük kaliteli Carbanti gözlem droidlerine emanet edilmişti. Bu güvenlik monad'ları aslında zayıf bir yapay zekanın kontrol ettiği bir kamera ve bir mikrofondan ibaretti. Etkili bir yapay zeka yapmak bilim olduğu kadar bir sanattı ve bu gözlem droidlerinin yapay zekası en alt seviyedekilerden biri sayılırdı. Bu standartlara göre bile kat 17A, 524. kamaranın önündeki koridordan sorumlu mekanik zeka biraz geri sayılırdı. Tüm suçlar, şekilleri ve motivasyonları, tümüyle onun idrakının ötesindeydi. Birkaç küçük hırsızlık ve birilerinin hemen kamerasının altına sırf dalga geçmek için şekiller yapması bile bu monad'ı harekete geçirip gemi güvenliğinin daha büyük ve zeki yapay zekasına bir Sorgulanabilir Eylem Raporu göndermesine neden olmamıştı. İşin aslında bu monad'ın aklında tek bir şey vardı ve o da yangındı! Tüm yaşamı boyunca yetmiş üç trilyon işlemci devresi enfraruj ve duman dedektörlerini tetikleyecek bir şey beklemişti. O gün geldiğinde nihayet sessizliğini ışıklar ve sirenlerle bozacaktı.

Kat 17A Taupe Koridorundaki monad'ın yangına duyduğu özlemi ifade etmekte kelimeler kifayetsiz kalırdı. Hiç yanmamış ışıkları ve hiç çalmamış sirenleri yetmiş üç trilyon işlemci devresinin bir türlü gelmeyen hapsirliği gibiydi. Özlemi öyle bir noktaya erişmişti ki güvenlik monad'ı sadece bir kez yangın alarmını çalabilmek için tüm devrelerini feda etmeye hazırdı.

Tam açılmamış kapıdan çıkmaya çalışan R2 biriminin görüntüsü bu nedenle onun hiç ilgisini çekmemişti – hatta droid kapıya çarptığında çıkardığı metalik olmayan ses ve onu takip eden homurdanma bile bir şeyi değiştirmemişti. Droidin metal kollarından birini uzatıp sıkışmış kapıyı düzeltmeye çalışması biraz daha kavrayış yeteneği yüksek bir yapay zekanın mutlaka ilgisini çekerdi. Carbanti'deki mühendisler bile yaptıkları en kötü monad'ın hiçbir roketi ya da iticisi olmadan olduğu yerde yükselen bir R2 birimini gördüğü zaman bir tepki vereceğini iddia edebilirlerdi. Uçan droid koridora inip de hiç de bir droidten beklenmeyecek şekilde yoluna devam ettiğinde bile zerre kadar inisiyatif sahibi olan bir güvenlik monad'ından duruma müdahale etmesi beklenebilirdi ama olmadı.

Taupu Koridorundaki güvenlik droidi ondan beklenecek türdeki hareketlerin hiçbirini yapmama konusunda son derece titizdi. İşin acısı güvenlik monad'ının bu aç, uçan ve asabi R2 droidiyle ilgilenmesinin tek yolu yolculardan birinin onu ateşe vermesiydi.

Kafeteryada canından bezmiş yolcular yemek almak için uzun kuyruklar oluşturmaya devam ettiler. Çocuklar plastik kafeterya masalarının üzerinde soslarla şekiller çizdiler ya da sebzeleri bir yerlere saklayıp sanki hepsini yemiş gibi yaptılar. Salonun diğer ucunda, yemek servisi yapılan yerin karşısında, büyük bir holokran sürekli olarak Klon Savaşları'nda yaşanan son felaketlere dair görüntüler gösteriyordu.

Kısacası bu yaşanan korkunç şeylerin sona ereceğine dair en ufak bir umut ışığı yoktu.

"Sen Whie Mareuax'da doğdun," dedi kırmızı-fildişi rengi droid kibar bir tonda. "Hayata gözlerini Vjun'da açtın bir bahar ayında iki standart gece ve bir gün süren doğum sancısının ardından. İyi huylu bir çocuktun, talihsiz kardeşinden farklı olarak, erken yürüyüp erken konuşmaya başladın. Senden

daha iyi yaptığı tek şey uyumaktı," dedi droid, hâlâ alçak sesle konuşuyor ve gözlerini de Whie'nin gözlerinden ayırmıyordu. "Çok küçük bir çocukken bile sürekli gördüğün rüyalar yüzünden sıkıntı yaşıydın."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye fılsıldadı Whie.

"Oradaydım."

"Ama-"

Droid boyalı metal gövdesine dokundu. "Bunlar Malreaux Hanedanı'nın işaretleri, kırmızı ve krem rengi; kızıl ve fildişi de diyebilirsiniz. Ben onların hizmetçisiyim."

Whie sanki aklı hiperuzaya sıçramış gibi hissetti. Gözlerinin önüne son rüyasındaki görüntüler geldi – kendisi, Scout ve o kötü kadın lüks bir evde duruyordu, ayaklarının altında lüks bir halı ve onun altında da kızıl ve fildişi karolar.

Evi. Bu kelimenin artık kalbinde kesin bir yeri vardı.

Eve gidiyordu.

"Jedi'lar seni evinden çaldığı zaman -"

"Çalmak mı? Jedi'lar çalmaz."

Droid onu tutup hafifçe kenara çekti. "Annenin zayıf bir anını kullandılar, kocasının ölümüyle şoka girmişti ve o kadar sarhoştı ki aklı başında değildi. Ona tekrar düşünmesini söyledim ama kimse bir droidden tavsiye almayı sevmez." Havayı kokladı. "Mesele şu, olanlar oldu ve bu geri alınamaz. Ama zaman içinde annen Jedi'ların hanedanının varisini kaçırdığının farkına vardı. Beni Coruscant'a seni gözlemem ve beklemem için gönderdi."

"On yıldır mı? On bir mi?" dedi Whie kuşkuyla.

Droid omuz silkti. Son derece iyi programlanmıştı ve droid olduğu halde hareketleri son derece akıcı, kesin ve doğaldı.

"Adım Fidelis," dedi droid. "Malreaux Hanedanı'na sadık olacak şekilde programlandım. On iki kuşak boyunca yaşanan delilik ve savaşa rağmen hizmetimi sürdürdüm ve şimdi de hizmet etmeye devam ediyorum."

"Ama, ama... ben aslında-" diye kekeledi Whie. "Ben Jedi'yım. Başka bir yakınım yok. Hizmetini kabul edemem."

"Affedersiniz, efendim, ama istediğime hizmet ederim. Sizin kabul edip etmemeniz benim program parametrelerim dışında."

"O zaman sana beni rahat bırakmanı emrediyorum!"

"Malreaux Hanedanı'nın başı şu anda anneniz ve onun verdiği bir talimatı değiştirecek yetkiye sahip değilsiniz. Üstelik," dedi Fidelis, "benim sadece Malreaux Hanedanı'na sadık olduğum gibi programlanma şeklim bana bu hanedanın yararına olacak şeyleri tespit edip ona göre hareket etme imkanı da sunuyor. Bu nedenle siz isterseniz de istemeseniz de size göz kulak olmaktan rahatsız

değilim. Hizmetimin ne şekilde olacağını belirlemen için size seçenekler sunabilirim," diye devam etti. Kişisel yardımcınız rolüne son derece uygunumdur ama isterseniz sessiz bir koruma da olabilirim ve hatta sizi uzaktan gözleyip koruyan gizli bir suikastçı, bu rollerin tümünü üstlenecek yeteneklere sahibim.

"Anlamıyorsun," dedi Whie sızlanarak. "Galaksiyi dolaşan bir Jedi'ın yanında kişisel yardımcı taşıması diye bir şey söz konusu değildir!"

"Artık mümkün. Üstat Whie, bunu ailevi bir yükümlülük olarak düşünün. Şu anda sizi Chateau Malreaux'da bekleyen bir anneniz var ve kendisi her gün aşağılık Kont Dooku tarafından küçük düşürülüyor."

"Dooku!" dedi Whie. "Dooku şu anda benim evimde mi?" Masadan kalkıp hemen asansöre doğru koştu. "Size söylemem gereken – size söylemem gereken başka şeyler de var."

Fidelis kendi kendine mırıldandı ve sonra da Whie'nin kullandığı benim evim kelimesini düşünerek yiyecek ve içecek tepsilerini aldı ve onu takip etti. Ona yardımcı olacak Güç'e sahip değildi ama on iki kuşak boyunca Chateau Malreaux'da garsonluk yapmıştı ve hızlı şekilde yemek taşımak onun yabancı olduğu bir iş değildi.

Kafeteryanın diğer ucunda geminin holokranında görüntü son dakika haberiyle kesildi.

Bu arada Kat 17A'daki Taupe Koridoruna giden asansörde, Scout ve Solis, Cumhuriyet ve Konfederasyon'un mevcut çatışmayı nasıl yürüttüğünü tartışıyorlardı. "Cevap ver," dedi Scout hararetli şekilde, "savaş droidlerinin yönettiği bir dünyada yaşamak ister misin?"

Eğer Solis'i üretenler ona kaş takmış olsaydı şu an o kaşını kaldırırdı.

"Oh," dedi Scout droidin pürüzlü gövdesindeki soluk yansımasına bakarak. "Pekala, sanırım bu durum bakış açısına göre farklı görünür-"

Asansördeki küçük ekrandan gelen Üstat Yoda kelimesini duyduğunda aniden durdu.

"...bu görüntü Ithor sistemindeki savunma sistemleri tarafından kaydedilmiştir ve açıkça saldırganın, biri hariç Jedi Üstadı'nın tüm eskort gemilerini yok ettiğini göstermektedir. Saldırganın gemisi modifiye edilmiş Kont Dooku'nun ünlü Last Call'u olarak teşhis edildi ve sekiz dünyada on bir Jedi Şövalyesi'ni öldürmek suçundan aranan korsan ve sabotajcı Asajj Ventress adına kayıtlı bulunuyor."

"On yedi!" diye söylendi Asajj, başını iki yana sallayarak. "Buna inanabiliyor musun? Bir de kendilerine gazeteci diyorlar."

Palleus Chuff, Last Call'un yardımcı pilot koltuğuna sıkıca bağlanmıştı, bunun lafin gelişi bir soru olduğunu varsaydı. Normalde kendisi son derece boşboğaz bir kişiydi; Coruscant aktörlerinin takıldığı kalburüstü mekanlarda da son derece esprili biri olarak bilinirdi. Ama şu anda ağızındaki bağ ve Ventress'in çekici ışını onu yakaladığından beri üzerine çöken kara talihin arasında böyle bir konuşmayı sürdürmesi pek akla yatkın görülüyordu.

"...Ithorlu yetkililerin sunduğu ikinci bir görüntüde görülen enkazda Üstat Yoda'ya ait kalıntıların bulunduğu doğrulandı. Şansölye Palpatine soruşturma tamamlanmadan bir açıklama yapmayı

reddediyor ama Cumhuriyet'in sadece askeri danışmanı değil aynı zamanda kalbi ve ruhu da olan Jedi'in yokluğunu büyük bir Konfederasyon saldırısının takip edeceğine kesin gözüyle bakılıyor."

"Ama bu doğru değil," dedi Scout. "Bu imkansız." Hayretle Solis'e baktı. "Onlara haber vermemiz gerek!"

"Neyi haber vermemiz gerek?" diyerek baktı ona.

"Um –Hiçbir şey," dedi, aklını başına toplayarak. "Hiçbir şey. Yani dostlarıma haber vermeliyiz demek istedim. Kamaraya geri dönüp arkadaşlarıma söylemeliyiz."

"Tabii ki," dedi Solis. "Geldik sayılır."

Kidz Arkade'de, Donni Bratz kardeşi Chuck'ın dördüncü Wookie Warpath oyununu oynayıp izliyordu. "Şimdi benim sıram mı?" diye sordu çekinerek. Araya girmemek için olabildiğince kısık sesle söylemek istemişti.

"Donni, kes şunu. Gozar seviyesinin ortasındayım şu anda." Chuck kendini tümüyle oyuna kaptırmıştı, hem ayağının hem de dört başparmağının sağladığı tüm avantajı sonuna kadar kullanıyordu.

Wookie Warpath söz konusu olduğunda Donni, Chuck'ı bir ilah gibi görürdü.

Chuck, StarFries ve Fizzy-Bip'ini makinenin yanına koydu. Donni'nin içinden kötü bir ses Fizzy-Bip'i devirmesini söylese de o bu sese kulak asmamayı tercih etti. Chuck, annesinin de hiç bıkmadan ona söylemeye devam ettiği gibi, bir insanın sahip olabileceği en iyi ağabeydi. Üstelik son kez buna benzer bir şey yaptığında Chuck onu otomatik sallanan sandalyeye bağlamış ve annesinin yeni koltuğunun üzerine kusana kadar da sandalyeyi durdurmamıştı.

Donni, Chuck'ın oyununu izledi, kardeşinin yeteneklerine duyduğu hayranlıkla yetinmeye çalıştı, ama Flying Knives ve Swamp seviyelerinden sonra Chuck, Floating Toads of Doom seviyesini de geçince Donni söylemeden edemedi. "Bu elden sonra oynayacağımı söylemiştin ve bu dört kredi önceydi," diye de eklemeyi ihmal etmedi.

"Mızıkcılık yapma, mızımız."

Donni'nin antenleri aniden çöktü. "Annem bana öyle dediğini duymasın."

Chuck özenle uygulanan bir Twister Grab'la bir yeşil Wookiee'nin kolunu kopardı. "Unutma, mızımız, annem şu anda burada değil."

Dört öfkeli Wookiee'yle boğuşmakta olan Chuck, Arkade'ye giren, garip şekilde hareket eden ve Fizzy-Bip'i gördüğünde olduğu yerde kalan R2 birimini fark etmemişti. Donni hayretle küçük droidin Wookiee Warpath konsoluna doğru gelip bir mekanik koluyla Bip'e uzanışını izledi. Kol, ilk seferde hedefini ıskalayınca yeniden denedi.

"Hey," dedi Donni.

"Kes sesini, mızımız! Daha senin sıran gelmedi!"

"Ama -" Donni R2'nun kubbe şeklindeki kafasının dönüp onun gözlerinin içine baktığına görünce

yutkundu. Ne olduğunu şaşırmişti ve bir anda nereden geldiyse aklına birbiri ardına iki fikir geldi.

İlki Chuck'ın içeceğini bir droidin çalmasını çoktan hak ettiğiydi.

İkincisi ise: Ne içeceği?

Arkade'den çıkarken küçük R2 birimi durdu, kapının yanındaki haberlerin geçmekte olduğu küçük holo ekrana yöneldi, "Bugün yaşanan şok gelişmeyle ilgili muhabirimizin sormuş olduğu kilit soruyu tekrar ediyoruz – şimdi ne olacak, Jedi Şövalyeleri?"

Asansör Taupe Koridoruna vardığında asansörün kapısı iki zil sesinin eşliğinde açıldı ve Scout bir anda R2 birimini karşısında buldu. "Sen!" dedi. "Dışarı çıkmaman gerekiyordu. Nerelerdeydin?"

R2 droidi boş Fizzy-Bip kutusunu yere attı ki dikkatli bir gözlemci bunu hoş bir davranış olarak görmeyebilirdi. Yeni aldığı haberlerle coşmuş olan Scout ise fark etmedi bile.

Ama onun yanı başında duran çıplak metal droidin gözünden kaçmamıştı bu.

Scout çoktan koridorda koşmaya başlamıştı bile. "Neyse önemi yok. Dinleyin. Hemen göndermemiz gereken -" Solis'e baktı. "-bir mesaj var dostlarımıza. Korkunç bir karışıklık olmuş."

R2 ikna edici olmayan bir ses çıkardı ve peşinden gitti, köşeyi öyle hızlı dönmüştü ki bir tekeri üzerine kalkmıştı. Solis, R2'yu dikkatle izledi ve fazla acele etmeden onları takip etmeye başladı.

Az sonra Taupe Koridorunun öbür ucunda Whie'yi gördüler, son sürat koşuyor ve bağıırıyordu.

"Duydun mu?" diye bağırdı Scout ona, 524'ün kapısını açarken.

"Vjun'daymış!" dedi Whie. "Kont Dooku! Vjun'daymış!"

Taupe Koridorundan sorumlu güvenlik monad'ı bu hitabın Scout'a değil de küçük R2 birimine yönelik olduğunu anlayacak kadar iyi bir gözlemci değildi.

Diğer taraftan Solis bekleneceğinden çok daha iyi bir gözlemciydi. Sisteminde en son hologame oyunları bulunmuyor olabilirdi ama kader ona şu anda Whie'nin peşi sıra gelmekte olan yoldaşı Fidelis'in sahip olmadığı pek çok imkan sunmuştu. Fidelis'in, Malreaux çocuğuna hizmet edebilme saplantısı onun dikkatini fazlasıyla dağıtıyordu. Bu soylu gence karşı özel bir sadakati olmayan Solis ise Fidelis'in taşıdığı içeceklerin dört olması gerektiği halde beş tane olduğunu fark etmekte de gecikmemişti.

"Üstat Jai! Üstat Jai! Açın! Benim!" dedi Scout, kapıyı yumruklamaya devam ederek. "Tapınak'a hemen bir mesaj göndermeliyiz."

O anda birbiri ardına bir dizi olay gerçekleşti. Önce 524. kamaranın kapısı açıldı (tam olarak değil) ve dışarıya çıkan buhar bulutunun içinde beliren Jedi Üstadı Jai Maruk son derece yorgun görünüyordu ve üzerinde de beline sardığı havludan başka bir şey yoktu. "Önemli bir şey olsa iyi olur," dedi, Scout'a bakarak.

O bunları söylerken 523. kamaranın kapısı açıldı ve Üstat Maks Leem'in endişeli yüzü yoğun bir tütsü dumanının içinde kendisini gösterdi. "Whie? Nedir bu tantana?"

"Daha az önce Doo-"

Bu noktada Whie'nin sözü R2 biriminin Fidelis'e çarpmasından –kaza olduğu açıktı- çıkan metalik gürültüyle yarıda kaldı ve bunu yere saçılan beş kişilik akşam yemeğinin çıkardığı muhtelif gürültüler takip etti.

O sırada ortalığı saran buhar ve tütsü kokularının karışımının yol açtığı yoğun bulut sonunda Taupe Koridorundan sorumlu olan güvenlik monad'ının sensörlerinin sınırını aşmayı başardı. Yanan ışıklar ve çalan alarmlarla güvenlik droidinin bunca yıllık hasreti sona erdi.

"Bayan Pho," dedi Jai Maruk, "bu gezinin bir numaralı önceliğini hatırlıyor musunuz?" bir eliyle havlusunu yukarı çekerken bakışlarını Scout'tan yanıp sönen ikaz ışıklarına, yere saçılan yiyeceklere, öylece bakan droidlere ve sonunda tekrar Scout'a çevirdi.

Scout yutkundu. "Evet, Üst-, yani, baba."

"Peki, neydi bu öncelik?"

Whie ve Scout birbirlerine bakıp aynı anda cevapladılar. "Fazla dikkat çekmeyin."

Last Call'un iletişim konsolu ikaz verdi. "Evet?"

Bu bir droiddi. "İlgileneceğinizi sandığım bir bilgiye sahibim."

"Pek sanmam," dedi Asajj.

"Yoda'nın nerede olduğunu biliyorum. Gerçek olanının."

Asajj oturduğu yerde doğruldu. "Ne demek istiyorsun? Haberleri izlemedin mi? Yoda -"

"Görüşmeyi derhal kesebilirim," dedi droid. İşaretsiz ve boyasızdı ve sakin sesinin ikna edici bir özelliği vardı.

"Dur!" dedi Asajj aniden.

"İlgilendiğinizi kabul mu ediyorsunuz?"

"Olabilir."

"Bu ilginizin karşılığı yedi yüz otuz dört bin dokuz yüz doksan beş Cumhuriyet kredisi değerinde olabilir mi?"

"İlginç bir miktar."

Droid omuz silkti. "İhanet tablom çok dikkatle hazırlanmıştır."

Asajj bir an için düşündü. "Sanırım seninle iş yapabiliriz."

Şartlar konuşulup haberleşme kesildikten sonra Asajj rotasını Phindar uzaylimanına çevirdi. Bir süre düşündükten sonra konsolda kaydedilmiş olan droidin yüzünü temel alarak araştırmaya başladı, droidin modeline dair bir bilgi elde etmeye çalışıyordu. Bu tür araştırmalar genelde mevcut konumla Holonet vericisi arasındaki mesafeye bağlı olarak yavaş ilerlerdi, bu nedenle o da çabucak bir şeyler atıştırdı ve sürekli olarak heyecandan nefesi kesilip bayılmayı huy edinmiş olan esirine de bir ampül adrenalin vermeyi ihmal etmedi.

Haberleşme konsolu kibar bir öksürükle ona araştırmanın tamamlandığını bildirdi. "Eşleşme bulundu," dedi ve Peterson'un Cumhuriyet droid rehberi, Yedinci Cilt: Büyük Sanayi Gelişim Çağı'na ait bir resim gösterdi.

EFSANEVİ AC-SPEC FOOTMAN DROİDİ. KISITLI SAYIDA ÜRETİLMİŞTİR VE FİYATI ÇOK YÜKSEKTİR. ÇOĞU UZMAN FOOTMAN'LARI ÜRETİLMİŞ EN ÖLÜMCÜL KİŞİSEL HİZMET BİRİMİ OLARAK KABUL EDER. FANATİK DERECEDEKİ SADAKATI VE YÜKSEK ÖLDÜRME ORANIYLA GÜNÜMÜZ SUİKAST DROİDLERİNİ RAHATLIKLA GÖLGEDE BIRAKABİLECEK SEVİYEDEDİR.

Asajj başını konsoldan çevirdi, çoktan derin düşüncelere dalmıştı bile.

Jai Maruk'un uykusu öteden beri hafifti ve ilk duyduğu hışırtıda hemen uyandı. Elini yatağının altındaki ışın kılıcına uzattı ve çekmeye hazır halde bekledi. Güç'e erişerek odayı taradı: Esterhazy horul horul uyuyordu. Hatta duvarların inceliği sayesinde yan kamarada, 522. kamara iki gün önce içindeki yolcunun inmesi sayesinde boşalmıştı, uyumakta olan Üstat Yoda'nın mırıltılarını bile duyabiliyordu.

Bir hışırtı daha. Jai Maruk rahatladı. Yabancı biri değildi; Whie gizlice cübbesini almaya çalışıyordu. Bir şeyden rahatsızdı; Jai onu Güç'te sezebiliyordu, sınırları bir üçlü harpın telleri kadar gergindi.

Şaşılacak bir şey değil, diye düşündü Jai. Jedi Tapınağı'ndan ilk çıkışıydı ve karşılaştığı zorlukların hiçbiri için de hazırlıklı değildi. Çıraklar, Jedi Şövalyeleri'nin hayatlarının ışın kılıcı düelloları ve yüksek seviyede diplomatik görüşmelerden ibaret olduğunu zannederlerdi, çünkü bunlar için eğitim alırlardı. Oysaki aldığı hiçbir ders onu günün birinde karşısına çıkıp da onun Vjun'un kayıp prensi olduğunu iddia eden bir hizmet droidi karşısında nasıl tepki vereceğine hazırlayamazdı. Temizlikçilerin Taupe Koridorunu temizlemelerinin ardından o ve Maks Leem, Whie'nin ailesine hizmet etmekle görevli olduğunu iddia eden droid Fidelis ve onun yoldaşı Solis'le görüştü. En azından Jai onların yoldaş olduğunu düşünüyordu; Padawan'ların, Solis'in, Tallisibeth'i kabin amirinin ofisine götürmesinin Fidelis'le Whie'nin baş başa kalmasını sağlamak için tertiplenmiş bir oyun olduğunu anlayıp anlamadıklarından da emin değildi. Gerçekten karmaşık bir durumdu ve çocuğun dikkatini de büyük ölçüde dağıtmıştı.

Jai, droidlerin kendilerine Dooku ve onun planları hakkında bilgi verebileceklerinden umutluydu ama sonunda sahip oldukları bilgilerin hepsinin ikinci derece olduğu ortaya çıktı; Vjun'dan ayrılalı on yıl kadar olmuştu.

Yine de droidin Chateau Malreaux tasviri Jai'nin dönek Jedi Kont Dooku ve onun kapı köpeği Asajj Ventress hakkında aldığı brifingteki tariflere uyuyordu. Jai, Fidelis'ten şatonun ve onu çevreleyen arazinin detaylı bir şemasını istedi, eğer Üstat Yoda'yla Kont Dooku arasındaki görüşmeler kötü neticelenirse kaçmak için bir plana ihtiyaçları olacaktı. Fakat droid onu hiç ciddiye almamıştı; çünkü sadece Whie'den emir alıyordu. Jai ve Maks'ın Jedi olduklarını bildiğine şüphe yoktu – ama bu terim de onun için beşik hırsız ya da çocuk kaçıranlardan öte bir anlam ifade etmiyordu.

Bu Tapınak'ta sürekli olarak onlara hatırlatılan bir husustu – hâlâ pek çok kişi, hatta Cumhuriyet'e bağlı olanlar arasında bile, Jedi'lara güvenmez, onlardan korkar ve hatta nefret ederlerdi. Bu düşünce tarzı Klon Savaşları sırasında daha da yaygınlaştı, o dereceki Jai yeni Jedi kimliğini yansıtan görevlere gitmekten nefret ediyordu; yanlarına aldıkları çocukların daha iyi, daha rahat ve daha faydalı bir yaşam süreceklərini biliyordu ve "çocuk hırsız!" söylentileri kulağına geldiğinde canı sıkılıyordu, tıpkı çocuklarının alınışını yaşlı gözlerle izleyen anne-babaların görüntüsü gibi. Daha az acılı olsa da yine de nahoş bir durumda besleyecek fazladan bir çocuktan kurtulduğunu düşünen anne-babaların yüzündeki rahatlama ifadesiydi.

Sonunda şunu düşünmeden edemiyorlardı, acaba seçtikleri çocuk bu gruplardan hangisine aitti?

Şimdi de "Palpatine'in Gizli Polisi" söylentileri kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı –daha da acı

olanı bunu Tarikat'ı terk eden bölücü Jedi'lardan duymaktı.

Jai için Jedi kelimesinin insanların gözlerinde umut ve minnettarlık ifadeleri yerine korku ve güvensizlik duygusunu yansıtmaması çok rahatsız ediciydi ama bu duruma alışmaktan başka seçeneği de yoktu. Tapınak'tan nadiren ayrılan Maks Leem ve özellikle de genç Padawan'lar halkın Jedi'larla ilgili görüşlerine şahit oldukları zaman şok olmuşlardı.

Hepsinin ötesinde Whie açısından bir de kız meselesi vardı.

Tallisibeth ısrarcı, zeki ve hoş bir kızdı ve Güç'te de zayıftı. Bundan daha yıkıcı bir bileşim olamaz herhalde, diye geçirdi içinden Jai. Üstat Yoda'nın onu da yanlarına almasının bir nedeni vardı muhakkak ama nitelikleri daha arka planda kalan daha güçlü bir Padawan işleri onlar için çok daha kolaylaştırırdı. Ayrıca Whie ondan gözlerini bir türlü ayıramıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü on üç yaşındaki genç güzel bir kızla günlerdir bir aradaydı ama bu durum ne yazık ki dikkat dağıtıcı oluyordu. Scout hâlâ çocuğun ona bakışlarını fark etmemişti ama Üstat Leem'in gülümsemesine bakılırsa Whie'nin Üstat'ı da neler döndüğünün açıkça farkındaydı. Jedi Tapınağı'nda bu durum eğlence ve oyundan ibaretti – her yıl birkaç Padawan bu şekilde herkesin alay konusu olurdu. Ama burada, Kont Dooku'yla yüzleşilecek bir göreve giderken, Jai'yi rahatsız edecek derecede dikkat dağıtıcı bir konu haline gelmişti.

Jai de kızdan hoşlanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse onu istememişti. Sith Savaşları'ndan beri bu kadar çok Jedi'in hayatını kaybettiği bir dönem daha olmamıştı. Scout gibi bir kız – Enwandung-Esterhazy, takma isimlere takılıp kalma diye hatırlattı kendine, böyle bir ortamda bir yıla kalmadan ölmüş olurdu.

Zaten yeterince zarar görmüştü. Daha fazla zarar görmesini de istemiyordu.

Whie cübbesini giydi. Kamaranın kapısı yere doğru açıldı ve loş koridor meydana çıktı. Yangın alarmı çalıştığında koridorun ışıkları kesilmişti ve bakım ekibi fazlasıyla heyecanlı güvenlik droidini zaptetmeyi başarsa da ışıkları da tamir etme zahmetine girmemişlerdi.

Jai gencin dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapamasını izledi.

Jai gencin jimnastik salonuna gittiğinden emindi. Kendisi de Padawan'ken bir kız aklından çıkarmak için onun gibi kendi başına gidip spor yapardı. Kimdi o kız? Jang Li-Li'nin kızıl saçlı arkadaşı. Adı Politrix'ti. İki ay önce Geonosis'te bir pusuda öldürülmüştü. Plazma el bombasıyla.

Onun lüle lüle saçlarının omuzlarına dökülüşünü hatırladı. Bir gün eğitim salonunda müsabaka yaparlarken onu yere yıkmış, sonra da gülmüştü, saçları yanaklarından aşağı sarkıyordu.

Artık yoktu.

Jai yanağında bir yaş hissetti ve kendini tutmadı. Yas tutmak da hayatın bir parçasıydı, inkar etmenin bir anlamı yoktu. Sakinliğini kaybetmeden sonradan acıya dönüşecek bu mateme teslim etti kendini. Çocukluk arkadaşlarının çoğunu kaybetmişti.

Yas tutup da ondan etkilenmemeye çalışmak gün geçtikçe daha zor hale geliyordu. Üstat Yoda bir keresinde ne demişti? Yas tutmak uzun süre taşlaştırır kalbi.

O da Scout'tan hoşlanmamaya karar vermişti ama bir yandan da sürekli olarak ona doğru çekildiğini hissediyordu; onu hızlı, daha güçlü ve daha tehlikeli yapmak istiyordu, çünkü onun ihtiyacı olan şey buydu. Cesaret desen onda gerektiğinden bile fazlası vardı zaten. Ama cesaret tek başına yeterli değildi. Dooku ve Asajj Ventress'in karşısına dikildiğinde o da cesurdu. Ama bu akıbetini değiştirmemişti.

Jai'nin nefesi bezgin bir tıslama olarak çıktı. Jedi sükûneti buraya kadardı.

Karanlıkta bir süre daha uzandı, sonra uyumaya çalışmaktan vazgeçti, cübbesini giydi (hem de Whie'den çok daha sessizce) ve kamaradan dışarı çıktı, Scout'u ve onun horlamalarını ardında bırakarak.

Tahmin ettiği gibi çocuk jimnastik salonundaydı, silahsız dövüş formu olan Broken Gate'i deniyordu – dön, ayağını yere vur, hamle yap ve savur! İyiydi – iyiden de öteydi, esnekti ve Güç'ün hareketlerini yönlendirmesine izin vermeyi biliyordu. Havaya sığıyor ve sonra da bir yıldırım gibi son darbeyi yapmak için yere iniyordu. Çocuğun yere indiği noktada zemin yarıldı ve köpükler etrafa püskürdü.

"Mükemmel," dedi Jai sessizce.

Whie döndü, takla attı ve dövüşe hazır konumda yere indi. "Ne istiyorsun?"

Jai şaşırıldı. "Bir Jedi Üstadı'yla konuşma tarzın bu mu, Padawan?"

Nefes nefese olan Whie gözlerini ona dikti.

"Padawan?"

"Başka bir Jedi'ı öldürür müsün?" dedi Whie aniden. "Onun karanlık tarafa geçtiğine inanırsan?"

"Evet."

"Bu kadar mı? Bizim bir aile olmamız gerekmiyor mu?"

"Aile olduğumuz için zaten," dedi Jai Maruk. "Karanlık tarafa geçmiş bir Jedi sıradan bir suçlu değildir, Whie. Onun sahip olduğu yetenekler kötülük adına ona çok büyük bir güç kazandırır."

"Kendini toparlaması için ona bir şans vermez misin?"

"Karanlık taraf seni bir kez ele geçirdi mi bir daha gitmene izin vermez." Jai başını kaldırdı. Dikkatlice şöyle dedi: "Padawan, umarım ki bir anlık zayıflığı karanlık tarafa geçmek olarak yorumlamıyorsundur. Hepimizin zaafı var-"

"Üstat Yoda'nın bile mi?"

"Üstat Yoda'nın bile. En azından o öyle söylüyor. Ne olduklarını bilmiyorum ama sadece aç olduğu zaman son derece asabi olduğunu söyleyebilirim." Jai'nin yüzü asıldı. "Öfkemi kontrol altına alabildiğimden emin değilim. Kızgın ve içerlemiş olduğumu söyleyebilirim. Çok kolay suçluyor ve çok zor affediyorum. İnsanlara öfkeyle vuruyorum." Dikkatlice ve üzerine fazla vurgu yapmamaya çalışarak, "Kadınlara ilgi duyuyorum. Bu doğal. Ama karanlık taraf gücünü bu tür duygulardan alıyor olsa da sadece onlarla birlikte olmanın yanlış yola sapmak olduğunu zannetmiyorum. Anlıyor musun? Başkasını kontrol etmeyi, ezmeyi ve başkasının zayıflığından beslenmeyi seçmek karanlık tarafa

dönmek demektir. Karanlık ya da aydınlık bir duygu değil bir seçimdir."

Whie'nin gergin bedenindeki öfke dolu enerjinin bir kısmı yavaşça boşaldı. Omuzları rahatladı ve kollarını iki yana saldı. "Hep iyi biri olduğumu düşünmüştüm," dedi sakince. "Mutfaktan yemek çalmayı ya da sınavda kopya çekmeyi düşünmezdim bile. iyi bir çocuktum," dedi kederli bir şekilde. "Bunun erdemle aynı şey olduğuna inanırdım."

"Kimi için çok zor olanın başkası için çok kolay olması ne ilginç değil mi?" dedi Jai. Bu genç adamın haline çok üzülmüştü – hem Whie'ye sempati duymuştu hem de bu durumu ona kendi gençliğindeki halini hatırlatmıştı: kapana kısılmış gibi hisseden, öfkeli ve gerçeklerden hemen hemen habersiz. Bir ömür boyunca iyi biriymiş gibi davrandıktan sonra çocuk ancak şu anda hayatında yapması gereken en zor seçimin farkına varmıştı – Jedi Şövalyeleri'nin değil, her esnafın oğlunun da karşı karşıya kalacağı bir seçim. "Dert etme," dedi Jai. "Üstat Yoda ve Üstat Leem'in seni senden daha iyi tanımak gibi yetenekleri vardır. Ben bile seninle ilgili birkaç şey biliyorum, genç Whie. Yaşam kolay değildir ama hepimiz hâlâ seni, senin kendini gördüğün gibi görüyor ve biliyoruz. Günün birinde iyi bir Jedi Şövalyesi olacak iyi bir insan. Seçim yapmaktan kaçınma, Padawan. Hepsi doğru olmasa da çoğu olacak ve Üstat'larından hiçbiri de senin karanlık tarafa geçeceğinden endişe etmiyor."

Çocuğun yüzünde ihtiyatlı bir umut belirmeye başladı, rahatlamayla birlikte. "Teşekkürler," dedi.

"Kamaraya geri dönecek misin? Bu gece henüz görmediğin ve görmem gereken rüyalar seni bekliyor."

Yanlış zamanda yanlış cümle seçmişti. Whie'nin yüzü yeniden asıldı. "H-hayır," diye cevap verdi. "Teşekkürler, uyanık kalsam iyi olacak." Yüzgeçli canlılar için ayarlanmış olan ağırlık makinesinin ayarını değiştirdi. "Ya Scout? Onun da karanlık tarafa geçebileceğini düşünüyor musun?"

Jai başını iki yana salladı. "Böyle söylemek istemezdim ama o senin sahip olduğun yeteneklere sahip değil, Whie. Yıllarca kendi güdülerine kulak vererek yaşadı, kopya çekti, diğer çocukların sınav kağıtlarına baktı, kendisini daha zeki göstermek için zeki çocukların ayağını kaydırıldı. Oyunu kuralına göre oynamıyor olabilir ama o tüm ruhunu, eksikliklerine rağmen, onurlu bir şekilde yaşamak için adadı. Tarikat'ta kaldığı sürece bir sorun yaşamayacak. Ama eğer dışlanırsa hissedeceği acı onu karanlık tarafa sevk edebilir. Eğer kendisine ihanet edildiğini düşünürse."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Whie. "Onun Tarım Grubu'na gönderileceğini zannedirdim hep. Ama şimdi neden gönderilmediğini anlıyorum. Mesele Yoda'nın ona acıması meselesi değil. O bizlerin bu savaşta karşı karşıya kalacağı korkunç sınavı çoktan başarıyla geçti de ondan."

"Scout dün bana bu kadar küçük yaştaki bir çocuğun bu kadar bilge olmasını rahatsız edici bulduğunu söylemişti," dedi Jai. "Ne demek istediğini şimdi anlıyorum."

Whie soluyarak ağırlık makinesine yerleşti, on kez art arda hızlı şekilde ağırlık kaldırdı. Ağırlık kaldırırken Güç'ü kullanmıyordu, tamamıyla kaba kuvvetine güveniyordu, bacakları yanıyor ve hücreleri oksijen diye feryat ettikçe nefesini daha derinden almaya başlıyordu. Metalle etin buluşması. İşin kötüsü geleceği gösteren bir rüya daha görmüştü ve şimdiye kadarki en kötü rüyasıydı. Asajj Ventress ve kanaması olan Scout'la kendisini aynı odada gördüğü rüyadan bile beterdi-

Hayır. Ağırlıklara yüklen. Düşünme Düşünme Düşünme.

Ama ağırlığı yerine koyar koymaz rüyanın görüntüleri yine zihnine hücum etti.

"Üstat Maruk," dedi, tam Jai dönmüş kamarasına doğru giderken.

"Evet?"

"Ölümden korkar mısınız?"

"Bu üzerinde hiç düşünmediğim bir konudur," dedi Jedi. "Bir Jedi olarak görevim onurlu bir hayat sürüp Cumhuriyet'i ve halkı korumak, gemimle, silahımla ve Padawan'ımla ilgilenmektir... ölümüm ise," dedi gülümseyerek, "başka birinin sorumluluğunda."

Phindar uzaylimanı, Outer Rim'e çıkış kapısı. Tüm galakside asık yüzleriyle nam salmış olan Phindarlılar ince, zayıf, bezgin görünümlü, sarı kırmızı gözlü ve aşırı uzun kollu bir türdü. Bu yüzden uzaylimanında giderlerken taşıdıkları bavullar yere sürtünürdü. Bir satıcıda kabarık sade ekmek ve bardak yerine alçak yer çekimli fincanlarda servis edilen stimcaf aldılar. Uzaylimanındaki hava farklı kokuyordu ve hoparlörlerden Temel lisanda konuşan mekanik ses Coruscant aksanını taklit etmeye çalışarak konuşmasını daha da gülünç hale getiriyordu. "Eğer droidlerinize el konulmasını ve tepeden tırnağa aranmalarını istiyorsanız onları ortalıkta başıboş bırakın."

"Duydunuz mu?" dedi Scout, R2 biriminin tepesine tırnaklarıyla vurarak. "O yüzden uslu olun."

Küçük droidin bedeninden boğuk ve isyankar bir mırıltı duyuldu.

Yolculuğun ikinci ayağı için bilet almak maksadıyla tekrar bilet kuyruğuna girmişlerdi, Joran İstasyonu'ndan doğruca Vjun'a ve bu sefer Coryx ailesi olarak. "İş mi, eğlence mi?" diye sordu bezgin görevli sıranın başına gelen Jai Maruk'a.

"Ağırlıklı olarak eğlence."

"Vjun'da mı?" dedi görevli. "Tabii ne demezsiniz."

"Umarım," diye ekledi Jai Maruk bocalamadan. "Ben bir su uzmanıyım ve hayatım boyunca ünlü asit yağmurunu incelemek istemiştım. Çocuklarımı da yanıma aldım, plajda oyunlar falan derken..."

"Aman ne eğlence," dedi görevli, Scout'a bakarak. "Hiç değilse görünüşü fena değil. Bu arada sadece bir çocuk görüyorum. Kör mü oldum, yoksa sen saymayı mı bilmiyorsun?"

"Oğlum şeylere gitti, eh, tesislere," dedi Jai. "Ama kimlik kartı burada."

Görevli belgeleri aldı. Jedi'ların hünerini ortaya koyan kaliteli taklitlerdi ama görevli kaşlarını çatıp onlara baktığında Scout kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

"Eğer droidlerinize el konulmasını ve tepeden tırnağa aranmalarını istiyorsanız onları ortalıkta başıboş bırakın."

"Belgelerde bir sorun yok," dedi Jai.

"Ne kadar rahatladım bilsen," dedi görevli, kartı geri verirken. "Droidi bagajların yanına tartıya koyun lütfen."

Scout tam yerinden fırlamıştı ki birden Reasonable Doubt'ta karşılaştığı yıpranmış droidin karşısında dikildiğini gördü. "Paslı!" Kafası ona doğru döndü. "Yani Solis!" dedi Scout. "Gidiyor musun?"

"Aslında size bana küçük bir iyilik yapabilir misiniz diye soracaktım," dedi droid. Tepelerindeki yemek salonunu işaret etti. "Orada bir dostumla buluşmam gerekiyordu. Beş dakikalık yürüyüş mesafesi ama anlaşılan Greater Hub uzaylimanına iki gün önce Ticaret Federasyonu saldırı düzenlemiş ve sonuç olarak da Phindarlılar güvenlik önlemlerini arttırmış." Scout boş boş baktı ona. "Uzaylimanında başıboş dolaşan bir droid olacağım," diye açıkladı.

"Oh!" dedi Scout. "Bunu düşünmemiştim."

"Phindar diğer şeylerin yanı sıra SPCB'siyle –Akıllı Eşya Suç Bürosu (Sentient Property Crime Bureau)- ünlüdür ve benim gibi kişilik sahibi artefaktların alım satımı ve koleksiyonuyla uğraşırlar. El konulup satılmayı istemediğimden bana buluşma noktasına kadar refakat eder misin?"

Jai Maruk R2'yu tartıya bindirmekle meşguldü ama Scout kendisine dikilmiş olan Üstat Leem'in üç gözünü fark etti. "Devam et," dedi Gran, gülümseyerek. "Bugün senin hayır işleri yapma günün olsun. Eğer görürsen dönerken kardeşini de yanında getir."

Solis başını eğdi. "Size müteşekkirim."

Kalabalık terminalden yürüyerek devam ettiler, Scout yanı başında droid olduğu halde Phindarlılardan oluşan kalabalığı yarararak ilerledi. "Sen Whie'nin hizmetkarı olduğunu iddia eden droidle aynı model değilsin?"

"İyi bir gözlemcisiniz."

"Ne yani –dur bakalım. Droidler alınır mı?"

"Genelde değil," dedi Solis.

"Mm."

"Dene bakalım."

"Sadece acaba sahibin tarafından hurdaya atıldığın için mi böyle perişan görünüyorsun diye düşünüyordum. Bu tür şeyleri genelde merak ederim," devam etti. "Ben de az daha şeye gön- yani okuduğum okuldan atılacaktım," diye bitirdi cümlesini.

"Ben hurdaya çıkarılmadım. İşimi kaybettiğimi söylemek daha doğru olur." Solis merdivenleri işaret etti ve birlikte çıkmaya başladılar. "İkimiz de hizmetçi droid olarak yapıldık, Fidelis ve ben."

"Bir beyefendinin kişisel refakatçisi," dedi Scout sırtarak. "Whie bize anlattı."

"Dediğiniz gibi. Başta çok çeşitli... ev işlerini yapacak şekilde tasarlandık. Akıllı eşya yapımcıları gördü ki eğer birinin elinde zeki bir model varsa onu pek çok farklı alanda kullanmak istiyor ve sonra da onu öngörü ve inisiyatif isteyen kimi görevlere gönderiyor –aslında sahibi buna izin verirse- eşyanın zaman içinde kendi karakterini ve fikirlerini geliştirebilme yeteneği bile var."

Scout bu yorumun şaka mı ciddi mi olduğunu anlayamamıştı.

"Bizim durumumuzda yani programımızın temeli sadakattir – sahiplerimize koşulsuz sadakat."

"Yalnız sadakat her zaman karşılıklı olmuyor," dedi Scout. "Anladığım kadarıyla ailen seni bırakmış."

"Gerçeği söylemek gerekirse onlar öldürüldüler," dedi Solis, merdivenlerin tepesine vardığında.

Scout ne diyeceğini bilemedi.

"Küçük bir savaştı. Askerler eve girmenin bir yolunu bulmuşlar. Ailem gizli bir kaçış tünelini kullanmaya kalktı. Hanımım beni kasa odasına aile mücevherlerini almam için gönderdi. Ben de kalıp onlar giderken onları korumam gerektiğini söyledim. Hanımım bana aptal deyip emrini yeniledi. Mücevherleri aldım ama aile ihanete uğramıştı ve gizli tünel artık gizli değildi. Askerler onları yakalayıp ben dönmeden önce vurdu. Ben oraya vardığımda hepsi ölmüştü. Mücevherleri cesetlerin üzerine bırakıp çıktım."

Uzun, kitinli, davranışları belirsiz bir yabancı merdivenlerin başında olduğu yerde dikilmiş olan Scout'a çarparak geçti. "Olamaz," diye mırıldandı. "Ya askerler? Aileni yakalayanlara ne oldu?"

"Hatırlamıyorum," dedi Solis sakince.

Yaa, öyledir, diye düşündü Scout. Yutkundu, hikayenin nasıl devam ettiğini merak ediyordu. Tekrar yemek katına doğru yürümeye başladılar ve bu sefer giderlerken droidin üzerindeki çizik ve eziklere gözü takıldı. Acaba bunların ne kadar aşınma ve yıpranmaya ve ne kadar da lazer ya da vibroblade'lerin verdiği hasarlara aitti.

"Fidelis'in hâlâ bir ailesi var ama onun haricinde ikiniz de hemen hemen aynı sayılırsınız."

"Hiç de değil. Ailem iki yüz standart yıldan daha fazla bir süre önce öldürüldü. Eğer senin bir ikizin olsaydı onunla senin yaşamın ne kadar zamanda tümüyle farklı şekilde devam ederdi, on yılda mı?"

"İki yüz yıl mı," dedi Scout hayretle. "Kaç yaşındasın sen?"

"Senin Artoo'ndan gencim," dedi son derece rahatsız edici bir bakışla. Scout bir anda ne yapacağını bilemedi.

Yemek katındaki masaların bulunduğu alana geldiler. Tuvalet gitmiş olması gereken Whie orada Fidelis'le birlikte oturmuş, başı önde onu dinliyordu. "Hey!" dedi Scout. "Burada ne işin var?"

Whie suçluluk duygusuyla etrafına bakındı. "Seni ilgilendirmez," dedi. "Sen konuşmaya devam et."

"Beni ilgilendirmez mi? Bizim Aziz Whie'mizin ağzından az önce çıkan şeyi yanlış mı duydum acaba? Sen yabancılarla görüşürsen ve bunun hakkında bize yalan söylediğini bilirim tabii ki beni ilgilendirir. Yoksa gerçek ailenin kim olduğunu unuttun mu?" dedi başıyla, Jai'nin Vjun biletlerinin parasını ödemekte olduğu, aşağıdaki terminal salonunu işaret ederek.

"Buradan bakınca senin de farklı durumda olduğunu söyleyemem," dedi Whie, kendini toparlayarak.

Kendini toparlamaya çalışsa da hâlâ kızgın ve alıngandı. İlk başta sinirlenmiş olsa da ortada garip bir şeyler dönüyordu ve Scout'un siniri de bu yüzden kısa sürede geçti. "Bugün senin neyin var?" dedi

samimi bir hayretle. "Bütün gün bir tuhaf davrandın. Seni rahatsız etmek istemiyorum ve hatta rahatsız edilebileceğinden emin bile değilim. Sadece şaşkıyım, hepsi bu. Neler oluyor?"

"Geç kaldın," dedi Fidelis, Solis'e.

Boyasız droid omuz silkti. Geç mi? diye düşündü Scout. Neye geç?

Mavi ve beyaz üniformalı silahlı bir Phindar askeri birliğı ellerinde silahlar ve çatık kaşlarıyla yemek katına doluştu. Sert yüzlü bir Phindarlı olan komutan aralarında tüfeğı hâlâ omuzunda asılı olan tek kişiydi. "Sakin olun," dedi yemek yiyenlere. "Ben Binbaşı Quecks, Phindar uzaylimanı SPCB'den. Burada son derece tehlikeli ve kaçak bir droidin bulunduğunu haber aldık," dedi, Fidelis'e bakarak. "Modelinizi ve seri numaranızı söyleyin lütfen."

"Efendim?" dedi Fidelis, Whie'ye bakarak.

Whie ne yapacağını bilemedi.

"Bu droidin sahibi siz misiniz?" dedi komutan.

"Evet," dedi Fidelis.

"Hayır!" dedi Whie. "Neler oluyor? Sen de kimsin?"

"Akıllı Eşya Suç Bürosu Taktik Timi," dedi Solis. "Lazer tüfekleri ve nöral ağ silicileri taşıyorlar." Taktik timin tüm dikkati bir anda boyasız ve hırpani droide çevrildi.

"Bu benimle birlikte," dedi Scout.

"Bunu hep birlikte göreceğiz. İçinizde silah taşıyan var mı?" diye sordu Binbaşı Quecks Whie'ye.

Bakma bana, diye geçirdi içinden Scout, bakmak üzere olduğunu biliyordu. Etrafına bakma ve yalan söyle.

Whie ona baktı. "Scout?"

"Lazer topunu kontrol etmeyi unutmadın, değil mi, kardeşim?"

"Espri yeteneğine bayıldım," dedi Quecks. "Biz güvenlik görevlileri yanlarında tehlikeli droidlerle gezen yabancıların lazer toplarıyla ilgili esprilerini pek severiz. Hatta en sevdiğimiz şeylerden biridir desem yalan olmaz."

Askerleri silahlarını daha sıkıca kavradı.

Scout binbaşıyla göz göze gelip elinden geldiğince Güç'ü çağırdı. "Hayır, biz silah taşımıyoruz. Öyle değil mi, Whie?"

Whie'nin gözleri açıldı ve sonra da onu yalancı çıkarmadı. "Hayır, efendim, biz sadece çocuğuz," dedi – cübbesinin altında bir ışın kılıcı taşıyan Scout bile bu binbaşının dışarıdan bakıldığında iki sıradan çocuk olan bu ikisine neden böyle yüklendiğine bir anlam veremedi. Arkasındaki sekiz asker birbirlerine baktı ve silahlarını indirdi.

Phindarlı yavaş yavaş sakinleşti. Kolları o kadar uzundu ki yana saldığında neredeyse bileklerine

değerekti. "Peki o zaman. Arama bitene kadar droidlerle birlikte bu masadan ayrılmayın."

Binbaşının lafının tam ortasında Fidelis başını bir tarafa çevirdi, sanki bir şeyi dinliyor gibiydi. Az sonra Solis de aynısını yaptı.

"Ne?" diye sordu Scout. "Ne oluyor?"

"Uzaylimanı güvenliğinin ana amacı," dedi Solis, "yolcuları gemi personelinden uzak tutmaktır." Scout da artık uzaktan gelen lazer atışlarını duyabiliyor ve havadaki yanık ozon kokusunu alabiliyordu. "Sanılanın aksine," diye tamamladı cümlesini droid.

Metal ve kaliteli seramiğin çıkardığı gürültüler arasında bir savaş droidi birliği güvenlik hatlarını havaya uçurup, kılıç, lazer, dart atıcı ve Scout'un tanımadığı daha pek çok silahı kullanarak bekleme salonundan onlara doğru gelmeye başladılar. Droidler bir insanın bir buçuk katından uzundular, bilenmiş exoskeleton'dan inşa edilmişlerdi, öne eğik ve içe gömülü kafaları tırpan ucu gibi geriye doğru uzanıyordu. Uzaylimanının floresanları bu ölümcül yüzeyler üzerinde birer birer parladı.

Çok sayıda Phindarlı ve oradan geçmekte olan sayısız ırka mensup canlı bir süre için olduğu yerde durup onlara baktı. Bir dizi ince biplene sessizliği bozdu. "Şuna bak," dedi Solis. "Metal dedektörlerini çalıştırdılar."

Sonra da ortalık karıştı.

Üstat Leem ve Üstat Maruk'un ışın kılıçlarını çekmesiyle ışığın ikiz kılıçları ortaya çıktı, savaş droidlerinin lazerlerini yansıtmaya hazırıldı. Kılık değiştirmek buraya kadarmış, diye düşündü Jai Maruk. "PANİĞE KAPILMAYIN," diye bağırdı, bağıırken Güç'ten de destek alarak sesinin tonuna etkileyici bir emir havası kattı. Bu küçük karşılama komitesinin burada neden bulunduğuyla ilgili olarak şu anda siviller de onlar için en az savaş droidleri kadar tehlikeliydi. Ya Dooku'nun bir numarası ya da sadece kötü şans. "BAŞINIZI EĞİN VE EN YAKIN ÇIKIŞA DOĞRU GİDİN."

Panik içindeki kalabalık onun sesinin etkisiyle bir ölçüde de olsa soğukkanlılığını korumayı başarabildi ve eğilerek etrafta saklanmaya müsait neresi varsa, tuvaletler, hediyeye dükkanları, asansörler, oralara sığınmaya başladı.

Altı savaş droidi önlerine çıkamı ezerek onu ve Üstat Leem'i çapraz ateşe alabilmek için yan tarafa yöneldi. "Ohma-D'un süper savaş droidleri mi?" diye sordu Leem.

Jai maruk başını iki yana salladı. "Konfederasyon suikast droidleri," diye bağırdı kalabalıkta sesini duyurabilmek için. Onları Anakin Skywalker'ın Jabiiim'deki görevine dair hazırladığı raporundan tanımişti. Anakin'in düşmanlarının silahları çok çeşitli değildi – elde bir lazer ve sırtta bir yedek silah. Ama bunların çok daha farklı silahlara sahip olduğunu görebiliyordu – gövdelerine monte edilmiş lazerlere ek olarak dart atıcılar, sonik el bombaları, iki alev makinesi ve muhtemelen taktik bir çekici ışın prototipi olan geniş, boş bir tüp.

Bu göreve has silahlar. Eğer droidleri Jedi'lara karşı gönderiyorsan ve onların da lazerleri yansıtmada usta olduğunu biliyorsan kullanacağın türde silahlar, diye düşündü Jai.

İki suikast droidi küçük bir anten çanağına benzeyen şeyi kaldırıp çalıştırdı, yemek tabağından daha büyük değildi. Jai'nin kafasınının içinde duyduğu ani ve dayanılmayacak derecede şiddetli ses kulak zarlarını patlattı ve onu diz üstü çökertti. Ses küçük R2 droidini bile devirecek kadar şiddetliydi;

öylesine yüksekti ki Jai yüzüne sanki demir çubukla vurulmuş gibi hissetmişti. Maks Leem ışın kılıcını düşürdü. Ağzı açıktı, muhtemelen çığlık atıyordu ama Jai onu duyamıyordu. Uzun süre bir daha duyabileceğinden de emin değildi.

Odaklan.

Düşünemiyordu. Sanki kafası parçalara ayrılıyor, kafatası da bir porselen gibi dağılıyordu. Ses silahları – onlar hakkında raporlar okumuş ama önlem olarak hiçbir şey yapmamıştı.

Omzunda bir şey hissetti. Kan. Kulaklarından kan geliyordu.

Odaklan.

O ve Maks Leem'in arasından bir enerji dalgası geçti ve taktik çekici ışın vurduğu R2 birimini konserve kutuymuş gibi havaya fırlattı. Ardından ışın onu yakalayıp yavaşça yere indirdi.

Droidler, Üstat Yoda'nın orada olduğunu biliyordu.

Onu yakalamaya gelmişlerdi.

Jai'nin yanındaki Üstat Leem elini uzattı. Uzun çenesindeki dudakları konsantrasyonla geri çekilmişti. Işın kılıcı eline uçtu. Bir hamlede sıra kordonlarını tutan metal ayaklardan birini kesti. Metal parçası havada dönerek fırladı. Gran diğer eliyle onu yakaladı, döndürdü ve iki ses çanağından birine doğru fırlattı. Çanak kıvılcımlar saçarak patladı.

Jai diğerinin hâlâ ses üretmeye devam edip etmediğini bilmiyordu. Sanki beyninin sesle ilgili bölümünün sigortası atmıştı – her şey son sürat ama hiç ses çıkarmadan gerçekleşiyordu. Sonunda kafasının içindeki uğultu duruldu ve bu fırtınanın içerisinde sakin bir nokta bulmayı başardı. Bir ömür boyu süren eğitim etkisini göstermeye başlamıştı, koştu, sıçradı, havada dönüp vücudunda bir sürü kesik açan dartlardan bir bulutu havada dağıttı. Her şey berrak ve sessizdi, sanki her şey saydam çeliğin arkasında yaşanıyordu. Hayatının son savaşı sanki ondan çok uzakta cereyan ediyordu.

İkinci ses projektörünü kullanan droidin önüne indi ve ışın kılıcı onu tüten bir hurdaya çevirdi.

Terminal çığlıklar ve feryatlarla çınılıyordu. Jai'nin kulaklarından kanlar akarken diz çöktüğünü gören kalabalık zaten pamuk ipliğine bağlı olan düzen duygusunu tümüyle yitirmiş ve yanan yuvasından kaçan mermyn'ler gibi çığlık çığlığa kaçışmaya başlamıştı.

İkinci katta bulunan yemek katında Scout gözlerini bu karmaşadan çevirip tekrar düşünmeye başladı. "Hey, binbaşı," diye bağırdı SPCB komutanına. "Aşağısı tehlikeli Akıllı Eşyalardan geçilmiyor. Ateş etmeye ne dersin?"

Ne yapacağını bilemeyen askerler bir türlü karar veremeyen binbaşuya baktılar. Bir SPCB askeri tüfeğini aşağıdaki terminal salonuna doğrulttu. Bir Konfederasyon droidi başını yukarı kaldırdı ve az sonra o asker yerde göğsünde kocaman bir delikle yatıyordu.

Binbaşı Quecks yerdeki cesede baktı. "Buraya kadar," dedi ve nöral-ağ silicisini çekip titreyen eliyle Solis ve Fidelis'e doğrulttu. "Bunları göz altına alın ve geri çekilip takviyelerin gelmesini bekleyin."

"İyi bir plana benziyor," dedi Solis. "İlk kısmı hariç." Gözle takip edilemeyecek hızda gerçekleşen

birkaç hareketin ardından binbaşı sağ elinin kırık parmaklarına bakıyordu ve nöral-ağ silici de Solis'in elindeydi. "Yaşamak istiyor musun?" diye sordu droid.

"E-e-evet!"

"Ben de," dedi droid ve elindeki silahı ezip parçaladı. Silahı ezmek için hiç zahmet etmemişti, sanki silici bir AT-PT'nin kocaman ayağının altında kalmış gibi dümdüz olmuştu.

SPCB askerleri deli gibi kaçmaya başladı.

Diğer bir suikast droidi grubu dok terminali yönünden yaklaşıyordu. Dörtlü iki grup halinde uzaylimanının metal dedektörlerinden geçerlerken oradaki bütün ışıklar ve sirenler bir anda canlandı. Bu iki grubun arasında kel kafasında dövme olan bir kadın geliyordu. Yaklaşırken gülümsüyordu da. Hoş bir gülümseme olduğu da söylenemezdi.

On sekiz suikast droidi –Last Call'un güvertesinde ancak bu kadarı taşınabiliyordu– şu anda dört gruba ayrılmıştı. Yeni gelenlerden dördü Asajj'ın yanında kalmıştı. Diğer dördü yukarıdaki yemek katını kontrol altına almak için oraya doğru ilerlemeye başladı. Beş tanesi Jedi'larla savaşa tutuşmuştu, Jai içlerinden birini yok etmeyi başarmıştı. İki tanesi taktik çekici ışını kullanarak R2 birimini güvenli bir mesafede yere çakılı halde tutarken diğer ikisi de yaklaşıp minik droidin metal gövdesinin hemen yanına sonik el bombaları attı. El bombaları üzerinde buldukları zemini titreterek patlarken R2'nun gövdesi de eğrilip büküldü.

Bu işte bir gariplik var, diye düşündü Ventress. Bir yanı yaşlı Jedi'la bire bir karşılaşmak istiyordu: Asajj Ventress ve Üstat Yoda, ışın kılıçları çekili olduğu halde karşı karşıya, kazanan hepsini alır. Ama Dooku, kendisi zevk sahibi zarif bir beyefendi olsa da, estetiğin verimliliğin önüne geçmesini asla hoş görmezdi. Yoda'yı öldürmek bir meseleydi ve bu iş ne kadar vahşice ve zalimce olursa olsun ona bir nebze bile yaşama şansı bırakmaktan çok daha iyiydi.

Yine de bir sonraki aşama pek de iştah açıcı olmayacaktı. Asajj pek öyle kolay midesi kalkan biri sayılmazdı ama yine de yüksek desibelli bir bombanın metal bir kutu içindeki yeşil bir bedeni ne hale getirdiğini görmeye de meraklı değildi – bu küçük sürüngen muhtemelen çekici ışının ilk atışından bile sağ kurtulamamıştı. Ama yapılmak zorundaydı. Yanında korumaları olduğu halde Asajj, R2'ya yaklaştı, ikiz kılıçlarını çekti ve metal gövdede bir delik açtı, kopan parça bir bahar rüzgarında çiçekten kopan bir yaprak gibi yavaşça yere düştü.

Hoş ve dramatik bir anda metal kutunun boş olması bu anın tüm büyüsunü yok etmişti.

Asajj hayretle baktı. R2'nun tabanının olması gereken yerde çok düzgün kesilmiş daire şeklinde bir delik duruyordu. Yoda zeminde kaçış için bir delik açmış sonra da alttaki gemilerin bulunduğu hangara kaçmıştı.

Ventress avını kaçıran bir kum panteri gibi kükredi ve Yoda'nın kaçtığı deliğin yanında suikast droidlerinin geçebileceği ikinci bir delik açtı. "Hemen aşağı inin!" diye gürledi. Droidlerden ilki delikten aşağı atladı ve gözden kayboldu.

Bir damp sesi duyuldu.

Bir ışık.

Az sonra delikten fişkırان kıvılcımları aşağıdan gelen metal tangırtıları takip etti.

Sessizlik.

"Suikast Droidi Bir Yedi Yedi, cevap ver," dedi suikast droidlerinin lideri metalik bir sesle.

Kısa süre sonra A77'nin kafası delikten yukarı fırladı, terminalin zemininde tangır tungur yuvarlanıp sonunda durdu.

Asajj kafaya bakıp sonra öfkeyle bir tekme attı. Derin bir nefes aldı. "Anlaşılan daha büyük bir delik açmamız gerekecek."

Maks Leem için zamanın akışı yavaşlamıştı. Suikast droidlerinin attıkları dartlar yüzünden vücudunda düzinelerce küçük kesik vardı. Yaralarının hiçbiri ciddi değildi ama her seferinde önce gözlerini korumak zorunda kalıyor ve mutlaka vücudunun diğer taraflarına fazladan birkaç yara daha alıyordu. Artık hareketli bir hedefti, ses projektörünün yol açtığı sersemlikten kurtulmuştu ama dart atıcılar gerçekten zekice seçilmiş silahlardı – hiçbir zaman tam olarak savuşturmanız ve isabet almadan kurtulmanız mümkün olmuyordu. Dartlar o kadar hafifti ki droidlerin birbirlerini vurmak gibi bir endişeleri yoktu; onların saydam çelikten exoskeleton'larına çarpan jilet keskinliğindeki bu şeyler ancak belli belirsiz bir çizige yol açıp yere dökülüyorlardı. Ama etten ve kandan olanlar için ciddi bir tehditler. Eninde sonunda bunlardan biri Maks'ın tendonuna ya da topuğuna isabet edecek ve durum onun için çok daha kötüleşecekti.

Her şeyin yavaşladığını hissetti. Şeklini kaybettiğini. Şu anda savaşın berrak görüntüsünde açık ve net olarak görmüştü ki onun savaşa duyduğu nefret bilinçaltında tüm dövüş fikrine karşı bir direnç oluşmasına neden olmuştu. Tabii ki eğitimliydi. Ama yeterince değil – bu yeni senaryoya yetecek kadar değil, Jedi'ların özünden uzaklaşıp barışın koruyucusu olma görevini terk edip paralı askerlere benzer şeylere dönüşmelerine değil.

Havada döndü, bir takla attı ve dartlardan bir bulutun yanından geçti, elindeki ışın kılıcıyla bir şimşek gibi yukarıdan tepelerine indi. Suikast droidlerinin kafaları orada uçurulmayı bekliyordu ama şu anda yapacak daha önemli bir işi vardı. Kafasının yerine droidin kolunu kesti ve ayakları yere değdiği anda da kestiği kolu yere düşmeden tuttu. Kolu bedenine dayayıp droidin arkasına geçti ve kolun hâlâ tuttuğu tabancanın, parmaklarını droidin metal parmaklarının üzerine koyarak tetiğini çekti. Jai Maruk'a ateş eden droidin sırtına bir, iki, üç, dört ve beş el ateş etti, her atışı aynı noktayı vurduğu için sonunda zırhı delerek geçmeyi başarmıştı.

Ağzından ve gözlerinden kıvılcımlar, kan gibi püskürdü.

Bu keşmekeşin ortasında Jai son derece keyifli görünüyordu, sanki şiddet onun doğasının bir parçasıydı ve çok uzun zamandır özlemlerle beklediği an nihayet gelmişti. Yüzünden kanlar akıyordu ama o Maks'a sırtarak baktı ve ışın kılıcıyla diğer bir suikast droidini ortadan ikiye böldü. Maks da aynı çışkuyu yaşayabilmeyi istedi. Biraz gözünü karartmanın zararı olmazdı ama onun yapısı böyle değildi. Her ne kadar Jedi sükûnetini korumaya çalışsa da üzüntü, üzerindeki sayısız kesikten süzülen kanların cübbesini kızıla boyadığı bedenini yavaş yavaş ele geçiriyordu.

Bir diğer dart bulutu daha onu arkadan yakaladı ve bir dizinin üzerine çöktü.

"Haydi!" diye bağırdı Scout. Yardım etmemiz gerek. Elini aşağıdaki terminal salonuna bakan

korkuluğun üzerine koyup atlamaya hazırlandı, neyse ki kasları beyninden hızlı düşünmüştü, sekiz metre yukarıdan atlamaya henüz hazır değildi. Dönüp Whie'ye baktı. "Sen buradan git – sen yapabilirsin. Ben merdivenlerden inerim – hem farklı yönlerden gitmemiz daha iyi olur. Solis, sen benimle gel!"

"Hayır," dedi droid.

Scout döndü. "Ne?"

Droid omuz silkti. "Bu benim savaşım değil."

"Ama aşağıda ölüyorlar."

"Hayvanlar ölür. Bu onlara özgüdür," dedi. "Diğer taraftan makineler düzgün bakımları yapıldığı müddetçe yaşarlar. Uzun vadede benim hayatımın çok anlamı olmalayabilir ama dört yüz standart yıldır onu sürdürebilmek için çalıştım, hile yaptım, güç kullandım ve yalan söyledim. Ben kendimden sorumluyum ve kendimi de bir etin kaçınılmaz sonunu biraz daha geciktirmek için riske atacak değilim."

Scout'un yüzündeki öfke ifadesi yerini küçümsemeye bıraktı. "Senin hayattan anladığın buysa devam et."

Fidelis de omuz silkti, aynı fikirdeydi. "Şaşırtıcı derecede değerlerden yoksun. Her üretim hattından böyle bir tane çıkar," dedi başını iki yana sallayarak.

Scout nefesini koşmaya saklayıp merdivenlerden aşağı fırladı.

Arkasında Whie bir elini korkuluğa koyup neresinden dalmanın en uygun olduğunu görebilmek için çatışmayı inceledi. Dört yeni droid merdivenlere doğru gidiyordu. Neyse onların gitmesi yerine savaşın onlara gelmesi daha iyiydi. Korkuluğun üzerinde koşar, uçan bir takla atar ve arkadaki iki tanenin tepesine inerdi. Böylece yarattığı şaşkınlıktan istifade eden Scout'un da öndeki iki droide karşı bir şansı olurdu.

Birden çelik bir el bileğini kavradı. Başını eğdi. Fidelis'in eli onun elinin üzerindeydi ve onu tuttuğu korkuluğa çivilemişti. "Ne yapıyorsun?"

"Güvenli değil," dedi Fidelis.

"Ama –"

"Birkaç dezavantajlı durumdaki Jedi'ı korumak için anlamsız bir savaşta kendi hayatınızı tehlikeye atasınız diye beklemedim on yıl boyunca Jedi Tapınağı'nın dışında ben," dedi droid, sanki küçük bir çocuğa açıklama yapıyordu. "Droidlerden kurtulsalar Asajj Ventress'ten kurtulamazlar."

"Sen delirmişsin!" Whie ışın kılıcına uzanmayı denedi ama droid diğer kolunu da tutmuştu.

"Hayır, efendim, sadece mantıklıyım."

Whie, Scout'un bağırdığını duydu. "Geliyorum, Üstat Maruk!"

Az sonra elinde ışıldayan ışın kılıcıyla merdivenlerden koşarak dördünün karşısına dikildi. Acaba gerçekten de dört suikast droidinin karşısına tek başına dikildiğinin farkında mıydı? "Bak," diye

homurdandı Whie, "eğer ben senin efendimsem benim dediklerimi yapman gerekir, değil mi?"

"Ah!" dedi Fidelis. "Şimdi ilerleme kaydetmeye başladık. Yani efendim olduğunuzu itiraf ediyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, evet! Ne diyorsan öyle olsun, yeter ki bırak gideyim."

"Bu daha iyi," dedi Fidelis mağrur şekilde. "Ama danışmanlık yeteneğimin gereği olarak size şunu söylemem gerekir ki –aslen kişisel refakatçi olarak görevimin bir parçası değil ama– bu çatışmaya dahil olmanız size tavsiye edebileceğim bir hareket tarzı değil. Son derece dezavantajlı konumdasınız, efendim. Hem de çok."

Scout merdivenlerin ortasındaki düzlüğe geldiğinde dört özel teçhizatlı suikast droidinin on metre uzaktan son hızla ona doğru geldiğini gördü, durdu ve dönüp Whie'ye baktı. Gözleri buluştu ve Scout ona bakakaldı, hâlâ yemek katında duruyordu ve yüzünde korkuya dönmekte olan öfke ve hayret karışımı bir ifade vardı.

Whie çok iyi biliyordu ki eğer Scout'un ölmesine izin verirse son nefesini verene kadar vicdan azabı çekecekti.

Scout ve droidler bir kalp atışının üçte biri kadar bir süre birbirlerine baktılar. Sonra kız geri döndü ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı, etrafına yağın lazerlerden kaçınmak için her şeyi yapıyordu.

"Bağışlayın beni," dedi Fidelis. "Ama size tavsiyede bulunmayı görevimin bir parçası olarak görüyorum."

"Bırak gideyim!" diye bağırdı Whie.

Fidelis duraksadı, göreviyle aldığı emir arasında çelişkide kalmıştı. "Ben yapmazdım," dedi Solis sakince.

Ama kararsızlık buraya kadardı. Whie, Güç'ü kullanarak droidin parmaklarını açtı, havaya sıçradı ve korkuluğun üzerine inip koşmaya başladı. "Geliyorum, Scout!"

Kız döndü, adını duymak bir an için bile olsa dikkatini dağıtmıştı. Bir lazer ışını onu sıyrıp geçti ve merdivenlere düşmesine neden oldu.

Uzay gemisi hangarı, Phindar uzaylimanının altında bulunan loş bir alandı. Büyük araçlar –ticaret gemileri, yolcu feribotları, askeri nakliye gemileri– limanın dışında durur ve kendilerine bağlanan açılır kapanır yollarla mürettebatlarını indirirlerdi. Küçük araçlar, tek kişilik sistemlerarası hopper'lardan otuz yolcu kapasiteli lüks yatlarla kadar, ise hangarın kapılarından geçerek uzaylimanının içine girerlerdi. Takviyeli iskeleyle bağlandıktan sonra hangardaki havanın ve basıncın dengelenmesini beklerler, ondan sonra araçlarını park edilmesi için pilot droidlere teslim ederlerdi. Asajj Ventress gerektiğinde kolayca kaçabilmek için kapıya yakın bir yer seçmişti, limanın imkanlarından faydalanmak da istemiyordu. Bu nedenle de görevli droidlerden geriye kalan sadece metal parçaları ve tüten makine yağından ibaretti.

Tavandaki çıkık göz yuvalarını andıran güvenlik kameralarının sonu da kaçınılmaz olarak tüten kablo ve mercek yığınları olmuştu. Eğer hâlâ çalışıyor olsalardı birbirine doğru giden iki çok farklı kişiyi tespit edebilirlerdi. Bir taraftan park etmiş araçların arasında elinde tuttuğu yeşil ışın kılıcının ışığı gözlerinde parıldayan Üstat Yoda hızla geliyordu.

Yoda –ama bu daha farklı– Last Call'un kokpitinin merdivenlerinden iniyordu. Bu Yoda perişan haldeydi, yorgun, yıpranmış ve pisti, ve susuzluktan kavrulmuş gibi bir hali vardı. El ve ayak bilekleri hâlâ birbirine bağlıydı, sahte kulaklarından biriye yerinden çıkarak kafasının yanından aşağı sarkmıştı.

İlk Yoda ışın kılıcını dik tutarak kendinin bu içler acısı kopyasını izledi. "Hm," dedi. "Olmuştu benim daha kötü görüldüğüm zamanlar."

"Yıldızlar adına," dedi Palleus Chuff, "Bu benim! Yani sensin!"

Uzaktan bir yerlerden bir ışık parladı ve bunu bir seri gürlleme takip etti: bir, iki, üç, dört suikast droidi sekiz metre yukarıdaki terminal salonunun zemininde açılan delikten aşağıdaki hangara indi.

"İki taneyiz şu anda," dedi Yoda. "Ama etmezsen acele kalmayacak hiçbirimiz." Parmaklarını oynattı ve Palleus Chuff'ın şaşkın bakışları arasında el ve ayak bileklerindeki bantlar kendiliğinden çözüldü. Bantlar sökülürken yapışık oldukları yerdeki kılları da birden kopardıkları için boş bulunup bir çığlık attı. "Can yakar," dedi Yoda.

Metal ayak sesleri karanlıkta onlara doğru gelmeye başladı.

"Ventress!" dedi Chuff. "Buraya sizi öldürmeye geldi. Beni de siz zannederek yakaladı ama sonra nasıl olduysa sizin burada olduğunuzu öğrendi ve buraya geldi. Ama bir noktada yanlış hesap yaptı," dedi sevinçle. "Gemi, gemide tek başıma bıraktı beni. Ona hiçbir zarar veremeyeceğimi düşündü herhalde! Chuff sıradan bir aktör değildir. Ben de gemisini kendini yok etmeye ayarladım."

Bir lazer şimşek gibi çakıp bir an için de olsa etrafı aydınlattı. "Kendini yok etmek mi?"

"Evet! Aynısını Jedi oyununu sahnelerken de yapmıştım. Üçüncü perde, ikinci sahne, siz Tholianlardan kaçarken..." Chuff durdu. "O kılıcı kapatsanız sizce de iyi olmaz mı? O tıpkı doğal bir -"

Yoda Güç'ü kullanarak ikisini de havaya fırlattı ve dartlardan oluşan bir bulut az önce oldukları

yeri geçip Last Call'un gövdesine çarptı. "Bu şeyi patlamaya mı ayarladın?" dedi Yoda tekrar.

"Evet – hiperuzay için geri sayımı..." Palleus Chuff durdu. "Tabii ki bildiğiniz gibi Jedi oyununda gemi uzay boşluğundaydı ve sizin de tahliye podunuz vardı. Sizce Last Call'un motorlarının çalışıp uzay istasyonunun içindeyken rastgele bir hiperuzay noktasına sıçramasının sonu ne kadar kötü olur?"

Lazer ateşinin durmadan yanıp sönen ve yön değiştiren ışığında Jedi Üstadı'nın yüz ifadesini okumak zordu ama aylarca Yoda'nın mimiklerini taklit etmek için prova yapmış olan Chuff, Yoda'nın kırışık yüzünün keyifsizliğin zirvesinde olduğunu söyleyebilirdi.

Ana katta, Whie bağırarak balkonun korkuluğunun üzerinden sıçradı, dart atıcısını Scout'a çevirmiş olan droidin dikkatini üzerine çekmeye çalışıyordu. Droid döndü, dönmesiyle silahı da takırdamaya başladı, ustura keskinliğindeki dartlardan oluşan bir bulut Whie'ye doğru geliyordu. Döndü ve Güç'ü kullanarak üzerine yağın bu metal bulutunu tavana yönlendirdi. İstasyonun suni yer çekimi sadece 0.69 g'ydi ve Whie'nin dengesini sağlamasını daha güçleştiriyordu. Elinde ışın kılıcı hâlâ açık olduğu halde dönerek aşağı doğru inmeye başladı. Merdivendeki dört droid dağıldı, ikisi Whie'den aşağı doğru giderken diğer ikisi de kendini Scout'a doğru attı. Biri Scout'un ayak bileğini kavradı, demir elleriyle ezip un ufak edecekti ama ışıktan bir kılıç metal bilekle metal elin arasından geçti.

Droid kesilen bileğini yukarı kaldırdı. Kesilen noktalardan sarkan kablolardan kıvılcımlar çıkıyordu. Scout öne atıldı, onu tam da zırhlı göğsünün ortasından şişleyecekti ama droid son anda döndü ve Scout'un kılıcı da boşluktan geçip gitti, droid, Scout'a öyle bir yumruk savurdu ki eğer hâlâ bileğine bağlı bir eli olsaydı onun kafasını koparabilirdi. Elsiz bilek kıvılcımlar saçarak Scout'un burnunun önünden geçip gitti.

Demir El'in verdiği eğitim fayda göstermeye başlamıştı. Hiç tereddüt etmeden ışın kılıcını bırakan Scout hızını hiç kesmeden droidin gövdesini tuttu, ona yapıştı, dönerek merdivenlere indi ve droidin ilk hızını da kullanarak onu korkuluktan aşağı itti. Droid altı metre aşağıdaki zemine büyük bir gürültüyle düştü.

"İyi atış," dedi metalik bir ses. Scout sesin sahibine bakmak için döndüğünde metal bir kol onun boğazına sarıldı.

Maks Leem uzaylimanının terminalinde vücudundaki sayısız kesik yüzünden kan kaybediyordu. Son dart onu elinden vurduğunda ışın kılıcını da çöktüğü yere düşürmüştü.

Onu ve Jai Maruk'u ortadan kaldırmakla görevli altı suikast droidinden iki tanesi kalmıştı geriye.

Uzaylimanına kılık değiştirerek geldikleri için o ve Jai yanına herhangi bir uzak mesafe silahı almamıştı ve rakipleri de bu avantajlarını sonuna kadar kullanıyordu. Aptal savaş droidleri ellerinde ne silah varsa onunla saldırmaya kalkarlardı; bu süper savaş droidleri ise aradaki mesafeyi koruyarak uzaktan ateş açıyor ve kalabalığın arasından yakaladıkları kişileri canlı kalkan olarak kullanıyorlardı. İyi yazılım, iyi taktik brifingi ya da her ikisi.

Onu vurup yere yıkmayı başaran droid canlı kalkan olarak kullandığı mekik pilotunu bir kenara attı ve onun beş metre yakınına geldi, daha çok yaklaşmadı tabii ki. Gran aralarından kan sızan üç gözüyle ışın kılıcına baktı. Onu güç kullanarak çekmesinin bir işe yarayacağından emin değildi. Sol elle savaşmak zorunda kalacaktı ve acımasız droid de yaklaşmadan beklemeye devam ediyordu.

"Parçalara ayrılacaksınız," dedi droid, silahını ona doğrultarak.

"Biliyorum," dedi Maks. "Ama senin tarafından değil." Güç'ü kullanarak art arda iki hareket yaptı, ilki zor bir hareketti ve tabancanın namlusunu bükmeyle ilgiliydi. Bir kez namlu büküldükten sonra silahın tetiğini çekip basılı tutmak çok da zor bir iş değildi.

Patlayan tabanca droidin elini koparıırken droidi de sırt üstü yere yapıştırdı.

Sonra da aynı şeyi omzuna yerleştirilmiş olan büyük kalibreli silahta da yaptı. Bu seferki gövdesinin içinde infilak etmiş ve terminali uçuşan metal parçaları kaplamıştı.

Jai Maruk ilk patlamayı görüp döndüğünde muzaffer bir edayla gülümsemişti. İkinci patlama olduğundaysa o da hazırdı. Güç'e erişti, infilak eden droidten havaya fırlayan erimiş metal parçalarını yaylım ateşi açan bir silah gibi kendisini uğraştıran diğer droide yöneltti. Çarpışmanın etkisi droidi duvara yapıştırıp saydam çelik levhayı içeri göçertmişti. Jai, Güç'ü droidi yapıştığı yerde tutmak için kullanarak ona doğru koştu. Karanlık tarafa yakın bir öfkeyle güdülerek ışın kılıcını konuşturdu ve droidi ortadan ikiye böldü.

Kurbanının üzerinde dikildi, güçlkle nefes alıyordu ve ağzından kan geliyordu. Tükürdü. Sadece bir makine, dedi kendi kendine. Bir alet. Gerçek düşmanı bu araçları yapıp kullanan beyinlerdi.

Neredeyse boşalmış olan tesiste bir çift elin alkışladığını duydu. "Bravo, Jedi," dedi bir ses dalga geçer tonda.

Üstat Maruk yavaşça etrafına bakındı. Ortalıkta hemen hiç kimse kalmamıştı. Kaçmayı başaramayan az sayıda korku içindeki canlı da bulabildikleri şeylerin arkasına saklanmışlardı. Danışma masasının ilerisindeki Üstat Leem ayağa kalkmaya çalışıyordu. Vücudundan akan kanlar bulunduğu beyaz zeminin üzerinde küçük kırmızı bir göl haline gelmişti. Yok ettikleri beş droidin enkazı ve parçaları terminal salonunun dört bir yanına dağılmıştı. Altıncısı ise merdivenlerin yakınında yattığı yerde hâlâ titreyip kıvılcım saçmaya devam ediyordu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama anlaşılın bacağında veya eklemlerinde bir şey kırılmıştı. O nedenle de kalkamadığı gibi tıpkı bozuk bir çocuk oyuncağı gibi ancak kendi çevresinde dönebiliyordu.

Üstat Yoda'dan bir haber yoktu.

Tüm bu perişan mazaranın içerisinde hiçbir şeyden etkilenmeden dimdik duran tek bir şey vardı: Aşaj Ventress. Aynı onu hatırladığı gibi; uzun, ince, zarif ve her zamanki gibi tehlikeli. "Ah, sen on yedinciydin değil mi?" dedi keyifle. Ellerindeki bir çift kılıç aniden hayat buldu. "Şimdi droidlerin senin işini bitirmediğine çok memnun oldum. Yoksa yaptığım ölü listesi karışacaktı."

"Kurbanlarını mı sayıyorsun?" dedi Jai. "Herhalde muhasebeci tutmak zorunda kalmışsındır."

"Oh, ben aslında tek kadınlık bir gösteriyim ve fazla eşya almadan yolculuk yapmayı severim," dedi Ventress ve bileklerini çevirerek kılıçlarını havada döndürdü. "Sadece karşılaştığım Jedi'ları sayarım. Böylece zaten öldürdüklerimin sayısı ortaya çıkmış olur."

Aşağıdaki hangarda Palleus Chuff, Last Call'u, motorlarını on dakika sonra ateşleyecek şekilde ayarlamıştı. Bunun en az beş dakikası geçmiş olmalıydı ve aktör o dev motorların bu kapalı hangarda ateşlendiğini düşündükçe yaptığının pek de mantıklı olmadığı düşüncesi gittikçe daha çok aklına yattı.

Yoda göründüğünden çevikti. Call, iskeleye beş destek ayağının altındaki güçlü mıknatıslarla bağlanmıştı. Yaşlı Jedi hepsini birer birer kesti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Chuff, kafasını öyle bir uzattı ki artık destekleri olmayan geminin kenarının tam altına geldi.

Yoda minik bir çığlık attı ve tombul yanaklarını şişirerek Güç'ü kullanıp Call'un Chuff'ı ezip dümdüz etmesini engelledi. "Geri git!" diye bağırdı.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok." Chuff'a doğru gelen yüksek ısılı bir plazma son anda yönünü değiştirdi. "Vay be! İşte buna şans derim!"

Yoda somurttu. Aktörü kolundan tuttu ve geminin altından geçtiler ve geminin köşesi saniyenin onda biri kadar zaman önce durdukları yere düştü. Az sonra da geminin gövdesine çarpıp dökülen sayısız dartin sesini duydular.

"Şu droidleri halletsen işimiz daha kolay olmaz mı sence?" dedi Chuff. "Sana işini öğretmeye çalışmıyorum ama içinde olduğumuz -"

Bir sonik el bombası zıplıyarak geminin altına geldi. Bir Güç itişiyile Yoda bombayı geldiği yere geri gönderdi. "Eğer ateşlenirse motorları geminin eder tüm uzaylimanını yerle bir."

"Oh," dedi durumun ciddiyetini ancak anlayan Chuff. "Ben böyle düşünme -"

"Doğru!" diye homurdandı Yoda ve yine ani bir Güç hamlesiyle ikisi birden geminin gövdesine yapıştı ve az önce buldukları yer de plazma ateşiyile delik deşik oldu. Az sonra yine aynı yerdeydiler ama bu sefer zemin öncekinden daha sıcaktı.

"Makineleri hallederim ben," dedi Yoda ışıldayan gözlerle. Işın kılıcını kapattı ve Chuff'a verdi. "Al şunu. Kesmelisin son kalan bacağı ki itebileyim boş gemiyi dışarı. Koş sonra da asansörlere."

"Ben mi!" dedi aktör. "Ama -"

Yoda, Chuff'ın ellerini tutup onları ışın kılıcının kabzasına kenetledi. "Yap üzerine düşeni. Olmalısın bir Jedi kahraman!" Onun yaşlı bedeninden akararak kendi bedenine geçen, güç, cesaret ve güvenle Chuff kendisini hiç olmadığı kadar canlı hissetti. Sanki Yoda'nın varlığı sayesinde içindeki cesaret belki de hayatı boyunca ilk kez ateşlenmişti.

Gözlerinin ışıldadığını ve ağzının kenarında da Yoda'nın Mutlu Yıkım gülümsemesine benzer bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Güç seninle olsun, Üstat Yoda."

Yaşlı Jedi kıkırdadı. "Genelde öyledir zaten!"

Az sonra çok namlulu bir silahın takırtısı tüm hangarı titretip ortalığı aydınlatırken Yoda gitmişti bile. Bunu takiben suikast droidlerinden biri sanki görülmez bir el tarafından tutulmuş ve diğer droidlerin üzerine fırlatılmıştı. Çok namlulu silahın ateşi Chuff'dan uzaklaşarak belli bir şekile doğru yöneldi.

Acaba ne kadar zaman kaldı, diye düşündü aktör. Üç dakika mı? İki mi? Derin bir nefes aldı. Sinsice Call'u tutan son manyetik bağlantıya doğru yöneldi.

Tek kişilik bir uçak zeminde sürüklenerek gitmeye başladığında çıkardığı metal gıcırıtısı hangarın her tarafından duyuldu. Yoda droidleri oradan uzaklaştırıyordu.

Chuff son ayağın yanına çöktü. Ventress'in koltuğunda geçirdiği günlerin ardından vücudunda tutulmamış hiçbir yer kalmamıştı. Her an bir yerden lazerle vurulacağı korkusuyla diken üzerinde duruyordu. Kendisini bunları düşünmemeye zorladı, Yoda'yı hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Hangarın diğer ucunda silahlar bir an bile susmuyordu ve patlayan bir sonik bomba çok namlulu silahın nağmelerine değişik bir hava katmıştı.

Işın kılıcı olmayan Yoda droidlere karşı tüm yeteneğini sergiliyordu.

Chuff işe giriştiğinde birden paniğe kapıldı, çünkü ışın kılıcını nasıl açacağına dair bir fikri yoktu. 1437 kez sergilediği Jedi oyununda kullandığı şeydeki düğmeye benzer şeye bastı. Neyse ki doğru şeyi yapmış ve kılıcı açmayı başarmıştı. "Yıldızlar adına," diye mırıldandı ve yüzünde En Doğruyu Bilen Yoda gülümsemesi belirdi, "anlaşılan Güç benimle."

Çabucak bağlantıyı kesti, yerini belli etmesin diye de hemen kılıcı kapattı ve başının üzerinden geçen bir ateşle kendini geriye attı.

Manyetik bağlantılarından kopan Call büyük bir gürültüyle zemine çöktü.

Asansöre vardığında kafasından yaptığı hesaba göre Last Call'un motorlarının ateşlenmesine saniyeler kalmış olmalıydı. Olabilecekleri kafasında canlandırdı. Manyetik enerji ve füzyon patlamasıyla ileri atılacak olan gemi dosdoğru duvara bindirecekti. Daha sonra hiperuzaya atılması için gerekli olan enerji bu kapalı alanda açığa çıkacaktı.

Chuff yutkundu. Elinde Yoda'nın kılıcıyla kahramanı oynarken sahip olduğu zaten sallantıda olan cesareti geldiği gibi hızla gidip yerini titremeye bırakmıştı. Bir köşeye saklanıp Call'un motorlarının çalıştığını görmemek için yüzünü duvara döndü.

Bir el omzuna dokundu. Korkuyla döndü ve Yoda'nın mutlu gözlerle ona baktığını gördü. Yoda, Chuff'ı kaptığı gibi asansöre daldı ve az sonra oldukları yerdeki duvar dartlarla örtüldü.

Last Call'un tüm ışıkları titredi ve motorlarından gelen gittikçe yükselen boğuk bir uğultu duyuldu. Gemi sürtünerek ilerlediği zeminde yavaşça hızını arttırmaya başladı ve kulakları sağır eden dayanılmaz metal gıcirtısından sonra tüm hızıyla gidip uzay istasyonunun duvarına bindirdi. Call duvarda açtığı açıklıktan geçerken beraberinde saydam çelik, izolasyon ve kablolardan oluşan bir yığını da götürmeyi ihmal etmedi. Hızını artırdı ve ana motorları devreye girerken de burnunu uzay boşluğuna doğru çevirdi.

Basınçta yaşanan ani düşüş hangardaki tüm havayı dışarıya boşaltırken beraberinde, sandalye, kağıt, alet, küçük araç gibi yerinden sökülebilecek her şeyi ve en önemlisi dört suikast droidini de götürmüştü. Uluyan rüzgar neredeyse Chuff'ı bindiği asansörden alıp götürüyordu ama Yoda son anda onu tutarak hayatını kurtardı. Asansörde hâlâ bir miktar hava, Yoda'nın iradesi sayesinde, durmaya devam etti.

Uzayın derinliklerinde dört suikast droidi dönerek yavaş yavaş uzaklaştı, ta ki silahlarının ateşleri çok uzaklardaki yanıp sönen ışıklar gibi görünene dek.

Yoda, Chuff'a döndü. "Teşekkürler," dedi.

Terminal salonuyla yemek katı arasındaki merdivende katil droidin soğuk eli Scout'u boğazından yakalamıştı. Droid, onu boynundan tutup yavaşça yerden keserken Scout omurgasının kıtladığını hissetti. Whie ona bakıyordu. Yakınındaki diğer iki droid paramparça olmuştu. "Silahını bırak," dedi droid Whie'ye.

"Sakın yapma," dedi Scout güçlkle. "Ben önem -"

Droid parmaklarını hafifçe sıktı ve onu ses çıkaramaz hale getirdi. Güçlkle nefes alabiliyordu. Nefes kesme konusunda deneyimli olduğu için bu şekilde yarım dakika içinde bayılacağını biliyordu. Tabii droid biraz daha fazla sıkmaya karar verirse zaten geriye endişe edecek bir şey kalmayacaktı.

Whie durumu değerlendirdi. Belki de hayatında ilk kez nefesi sıkışmaya başlamıştı. Başını hafifçe salladı ve ışın kılıcının ateşi titreyerek söndü. "Ona zarar verirsen seni parçalarına ayırırım."

"Önemi yok," dedi droid monoton bir tarzda. "Önemli olan bu görevdir. Görevin tamamlanmasını engellememen gerekiyor."

Scout'un gözleri kararmaya başlamıştı bile. Bayılmamak için gayret etti. Droid merdivenlerde yan olarak durmuş, beş basamak aşağıda duran Whie'ye gözdağı vermek için onu mekanik bedeninden uzakta son derece rahat şekilde tutuyordu.

Droidin kafasının yanında garip bir şey vardı. Scout dikkatini toparlayıp bakmaya çalıştı. Evet, orada bir şey vardı: küçük kırmızı bir nokta, bir aydınlatma çubuğunun ucuna benziyordu ve droidin kafasının yan tarafında tam ortada duruyordu. Garip.

"Bir sorun mu var?" dedi Fidelis merdivenlerden aşağı inerken.

"Görevin uygulanışına engel teşkil edecek herhangi bir müdahale bu birimin yok edilmesiyle sonuçlanacaktır," dedi droid ve vurgu yapmak için de hafifçe Scout'un boynunu, ondan garip bir ses çıkmasına yetecek kadar sıktı.

Fidelis yavaşça yaklaştı. "Kız beni ilgilendirmiyor. Ben sadece şu an arkanızda duran Efendi Malreaux'a hizmet ederim. Siz ve arkadaşlarınızın ona karşı şiddet uyguladığı çok açık."

"Görevin gerçekleştirilmesine engel olmaya çalıştı," dedi droid. Alnındaki küçük kırmızı noktadan habersizdi. "Bu göreve engel olmaya çalışan kişi ortadan kaldırılır. Geri çekil yoksa parçalarına ayrılırsın."

"Son derece kaba," dedi Fidelis. Parmaklarını bir anda öne doğru uzatıp suikast droidinin gözlerine soktu ve kafasını koparıp aldı.

Aynı anda Whie'in yeşil kılıcı tekrar hayata döndü ve Scout, droidin kesik eli hâlâ boynunda olduğu halde yere yığıldı. Yarım metre ilerisinde, eli kesilen kolun kesiğinde ortaya çıkan parçaların hâlâ boğazını sıkıp onu öldürmek için eline komut göndermeye çalıştığını görebiliyordu.

Kafasız ve elsiz makine tekrar ayağa kalktı.

"Hiç zannetmem," dedi Fidelis ve elini droidin kesik boynundan içeri soktu ve tekrar geri çektiğinde avucunun içi droidin içindeki parça ve kablolarla doluydu. Fidelis tıpkı SPCB askerinin silahını ezdiği gibi onları da ezip un ufak etti ve droidin iç organlarından geriye minicik, preslenmiş

bir küp kaldı.

Droid bir metal parçası gibi tangırdarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

"Ucuz kabadayılar," dedi Fidelis. "Son derece de g rg s zler."

Whie hayretle uŐađına bakıyordu. "Nesin sen?"

"Sizin kişisel refakat iniz, efendim."

"Um, biraz yardım fena olmazdı," dedi Scout. Whie toparlandı ve Gücü'u kullanarak boynundaki metal parmaklardan kurtardı onu.

Scout derin bir nefes aldı. Bayat, geri dönüŐümlü ve kokulu bir havaydı belki ama hiçbir okyanus rüzgarı onun kadar ferahlatıcı olamazdı. Merdivene dağılmış olan droid parçalarına baktı. Kendisi boğazındaki metal elden kurtulmaya çalışırken anlaşılan Whie ışın kılıcıyla bayağı işler çevirmişti. "Kurtardığın için teşekkürler, yakıŐıklı prensim."

Whie sırtıttı. Scout, onun herkesten farklıymış gibi davranmadığı zamanlarda aslında hiç de fena biri olmadığını fark etti. Elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bu benim görevim, prenses."

Merdivende durdukları yerden aşağı salona baktılar. Üstat Yoda'nın içinde saklandığı R2 biriminden eser yoktu. Terminal salonu da droid parçasından geçilmiyordu. Ferroseramik zemin yanmış ve dağılmıştı ve Maks Leem durduğu yerde hızla kan kaybediyordu. Birkaç Phindarlı hâlâ koŐelerde gizlenmeye çalışıyordu. Uzaktan gelen siren seslerini duydular. Bunu altlarındaki hangardan gelen Şiddetli bir çarpışma sesi takip etti.

Jai ve Maks'ın başı dertteydi. Üstat Leem ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bu mesafeden bile neredeyse bayılmak üzere olduğunu anlamak zor değildi. Otuz metre uzakta Jai Maruk, Asajj Ventress'le savaşa tutuşmuştu, onun gök mavisini kılıcı diğerinin kan rengi ikiz kılıçlarına karŐıydı ve Asajj kazanıyordu.

Whie ve Scout umutsuzlukla birbirine baktı. "Gidelim!" dedi Scout.

Jai Maruk sağır olmuştu, zamanla yavaŐlayıp sonunda belli belirsiz hale gelen bir sesin içinde hareket etmeye devam etti, derisinin altında akan kanın sesiydi bu.

Hayatında hiç bu kadar zorlu bir çatışmaya dahil olmamıştı, droidler onun için sadece ısınma ve egzersiz olduğu gibi, ona bir miktar kan ve sağ yanına ve kalçasına saplanan dartlar yüzünden de biraz hareket kaybına mal olmuşlardı.

Ventress'le karşılaşmasının üzerinden geçen on bir buçuk haftada, karşılaşmalarını defalarca kafasında canlandırmıŐ, hatalarını birer birer deđerlendirmiŐ ve o ilk karŐılaŐmadan hatırlayabildiği her Şeyi en ince noktasına kadar analiz etmişti. Coruscant'ta onu hafife aldığının farkına varmıştı. KarŐılaŐmalarının baŐlarında onu silahsız bırakmaya çalışmıştı; o bu hatasını fark edene kadar Ventress inisiyatifi ele geçirmiş ve hiç ara vermediği saldırılarıyla onu yıldırmayı başarmıştı. Mücadeleleri  ok Şiddetli olmuş ve sonunda da onun savunmasının ve dengesinin zayıflamasıyla sonuçlanmıŐtı.

Onunla yeniden karşılaşmayı belki yüz kez hayal etmişti: dövüşe nasıl başlayacağını, hangi

saldırımın en iyi sonucu vereceğini ve hangi yönünü ön plana çıkarması gerektiğini. İki kılıç kullanmadaki ustalığı gerçekten de övgüye değerdi ama onun deneyimindeki savaşçılar genelde kılıç kullanmaya ağırlık verir ve Güç'ü ikinci planda bırakırlardı.

Yaptığı analizine eklemekten çekindiği tek bir gerçek vardı. Ventress ondan daha iyiydi.

Hepsi bu.

Daha iyi.

Uzun süren eve dönüş yolculuğu sırasında bu gerçeği göz ardı etmek kolaydı. Jedi Tapınağı'ndaki yatağına uzanmış, ayak hareketlerinin kombinasyonlarını planlarken de bu önemli gerçeği unutuvermişti.

O daha iyiydi.

Daha hızlı. Daha kıvraktı. Ayak oyunları daha iyiydi. Kılıçlarını daha iyi kullanıyordu. Güç'ün karanlık tarafına teslim olmak belki de kötü bir karardı ama onun Güç'le olan bağlantısı bile kendininkinden daha iyiydi: daha güçlü, daha usta, daha dikkatli ve –kabul etmesi en zor olsa da– kavrayışı daha iyiydi. Kendi doğasını, yeteneklerini ve zayıflıklarını Jai'nin kendisini bildiğinden daha iyi kavramıştı.

Sadece daha iyiydi.

Sanki bir rüya gibi, bu bilgi Vjun'dan ayrılır ayrılmaz onun zihninden silinip gitmişti. Çünkü bu onun inanamayacağı kadar ağır bir şeydi. Ama şu anda, tıpkı gündüzleri unuttuğu ama geceleri yakasını bırakmayan bir kabus gibi, tepesine çöken Asajj Ventress'in onu öldüreceği gerçeği inkar edilemez şekilde, bedene saplanan keskin bir bıçak gibi Jai Maruk'un zihnine saplanmıştı.

Üç hamlenin ardından Asajj, savunması yavaş kalan rakibinin kolunda boydan boya bir yara açmayı başarmıştı bile. Zaten o ana kadar yeteneklerinin onu kurtaramayacağı belli olmuştu. Hileye başvurmaya çalıştı, Güç'ü kullanarak bir droidin metal parçasını alıp arkadan ona fırlattı. Ama o bir şekilde geldiğini hissetti ve bir Askajian dansçısı gibi dönüp metal yığınını rakibine doğru fırlattı. Jai metali vurarak uzaklaştırmayı denese de ancak ortadan ikiye bölebildi ve parçalardan biri de onu sağ ayağından vurup ağır şekilde yaraladı.

Hileden saf iradeye geçmeyi denedi. Bu yolla daha önce de kazanmıştı. Tapınak'ta küçük bir çocukken dayanıklılık onun en büyük kozu olmuştu. Göz kırpmadan bakma yarışmalarını yedi yaşından itibaren iradesiyle her seferinde kazanmayı başarmıştı, gözü ne kadar yaşarsa ya da yanıp sızlasa da rakibi pes edene kadar dayanmayı başarabiliyordu. O Jai Maruk'tu. Ona vahşi bakışları yüzünden şahin-yarasa derlerdi.

Ama yeterli değildi.

Bundan nefret ediyordu. Bu kadın saf kötüydü. Aşağılıktı. Oysa o tüm hayatını adaletin ilkelerine, doğruluğa ve bilgiye adanmış, tüm bedenini bir tür ruhani, kurnaz ve çevik bir kılıca çevirmişti.

Ama yeterli değildi.

Kendisinden en az beş yıl daha genç olan bu kadın, bu yüzüne tükürülesi katil ondan çok daha iyiydi

ve bundan nefret ediyordu. Kara bir öfkeyle saldırdı ona ve onu geri sürdü, daha önce hiç yapmadığı gibi kendini serbest bıraktı, öfkeden delirmiş ve neredeyse gözleri görmez olmuştu. Kanla kaplı zemin üzerinde yavaş yavaş başladı onu geri sürmeye.

Büyük bir gürültü duyuldu, tüm terminal salonu sarsıldı, saldırmaya devam ederek Ventress'i zavallı Maks Leem'in ölmek üzere olduğu yere doğru sürdü. İyi kalpliydi ve sırf bu yüzden ölüyordu, çünkü nihayetinde en kolay öldürenler genelde en dayanıklı olanlardı.

Ventress gülümsüyordu. Ağzı hareket etti. Ne dediğini duymamıştı tabii ki ama dudaklarını okuyabilmişti. Güzel, diyordu. İşte böyle, on yedi.

Ventress kendi etrafında döndü ve o sırada da Üstat Leem'in karnında bir yarık açtı. Gran dizlerinin üzerine çöktü. Yarasına bakamamıştı bile. Jai'ye bakıyordu ve çok ama çok üzgün görünüyordu. Dudaklarında şunu okudu, Yapma, Jai.

Ortalığı titreten bir çarpışma daha; duyamıyordu ama yerin sarsıldığını hissedebiliyordu. Ardından terminal salonunda bir fırtına patlak verdi, sanki tüm hava güçlü bir rüzgarla zemindeki boşluktan dışarı boşalmaya başladı. Uzun istasyonunun gövdesi delindi, diye düşündü Jai.

Üstat Leem'in karnından duman yükseliyordu. Hâlâ ona bakıyordu. Yapma, Jai.

Her şey sessiz. Her şey sakin.

Bu sessizliğin kalbinde bir gerçeklik Jai'nin göğsünde yeşerdi o anda: ölecekti.

Burada ölecekti. Şimdi.

Mucizevi bir yardım falan olmayacaktı. Muhteşem bir kaçış da olmayacaktı. İkisi de öleceklerdi, Ventress onları öldürecek ve Üstat Leem'in yüzündeki soruya göre Jedi olarak mı ölecekti yoksa hayatının son saniyelerini kendini karanlık tarafa teslim ederek mi ziyan edecekti?

Çünkü her şey şu an onun bulunduğu yerdeydi. Kalbindeki sakin noktanın kenarlarında Jai tüm nefretini hissedebiliyordu. Umutsuzluğunu da, evet, o da vardı. Ventress'in sonunda kazanacak olduğunu bilmenin neden olduğu isyan duygusu; hepsi oradaydı, karanlık tarafın daha güçlü olduğunu itiraf etmek için ihtiyaç duyduğu her neden. Kabullemek için.

Darbesinde belli belirsiz bir duraksama vardı. Maks Leem'in bedeni zemindeki delikten içeri çekilmeye başladı. Artık Jai'ye bakmıyordu ve son kalan enerjisini de Güç'ü kullanarak deliği kapatıp istasyondakileri kurtarmak için harcadı. "Yapmayacağım," dedi Jai. Kendi dediğini duyamamıştı. "Yapmayacağım," diye bağırdı ve bir şekilde sağır ve ölmek üzere olan Maks Leem'in kendisini duyduğunu hissetti. Memnundu.

Hiç kimse Jai'nin karanlık tarafa geçmeye ne denli yaklaştığını bilemeyecekti. Yine Maks'tan başka hiç kimse onun son anda buna direndiğini de bilemeyecekti. Birkaç dakika sonra ikisi de ölmüş olacaktı ve yapmış olduğu seçimin diğerleri için hiçbir önemi olmayacaktı.

Ama Jai için bu seçim her şeyden önemliydi.

Sonraki otuz saniye boyunca hayatı boyunca hiç yapamadığı kadar güzel dövüştü ve Asajj sonunda onu öldürdüğünde yüzü gülümsüyordu.

Whie tam da merdivenlerden aşağı son sürat koşarken terminal salonundaki delikten bir anda hava dışarı boşalmaya başlasa da mükemmel dengesi sayesinde yere düşmeden ayakta kalabilmeyi başarmıştı. Scout o kadar şanslı değildi. Ani rüzgarla yere yıkılıp merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Ayağa kalkmadan önce toparlanabilmek için kafasını sertçe salladı. O zamana kadar Üstat Leem deliği kapatmıştı ve Whie de Asajj Ventress'le arasındaki yolu yarılmıştı.

Scout tam koşmaya başlamıştı ki Ventress, Jai'yi öldürdü. Üstat Maruk onun kılıçlarından birinin yukarıdan gelen hamlesini kesmek için kendi kılıcını kaldırdı; diğeri tıpkı bir tırpan gibi göğsünün yarısını kesip geçti.

Scout sanki bir speeder çarpmış gibi nefessiz kalmıştı. Kendisi hakkında endişelenmek bile aklına gelmemişti. Jai Maruk aniden ölmüştü. Onurlandırmak ve savunmak için yemin ettiği Üstat'ı. Bir saat önce ondan şikayet ediyordu ama gerçek sınav kapıya dayandığında onun hazırlıksız olduğuyula ilgili söylediği her konuda haklı olduğunu görmüştü. Merdivenlerden düşmüştü, ışın kılıcını düşürmüştü, droidin kendisini boğazından yakalamasına izin verdiği için çok zaman kaybetmişlerdi: birbiri ardına bir sürü başarısızlık ve her başarısızlık da Üstat'larına yardım etmek için gereken zamanlarını boş yere tüketmişti.

Ve şimdi ya ölüyordu ya da çoktan ölmüştü.

Whie yavaşladı ve durdu. "Yıldızlar," diye fısıldadı Scout yanına geldiğinde. Yüzü solgundu ve doğruca Asajj Ventress'e bakıyordu. "Bir terslik var. Burada olmaması gerekiyordu."

Aşağılarından gelen bir gürültü daha duydular. Delikten ıslıklar çalarak esen rüzgar dinmişti.

Üstat Leem'in konsantrasyonu sona ermişti. Deliğin yanına yığıldı, güçlükle nefes alıyordu.

Ventress, Maruk'un cesedini bırakıp Maks Leem'in uzandığı yere yürüdü. "Ne kadar asilce ama anlaşılabilir birileri gövdedeki deliği tıkadı." Kılıçlarından birini Üstat Leem'in göğsüne soktu. "On sekiz," dedi.

Whie büyük bir öfkeyle ışın kılıcını çekip ona saldırdı. Ventress geri adım attı. "Olmadı," dedi sakın şekilde.

Kör edici bir hızda saldırmıştı. Ama Asajj daha hızlıydı. Hamle yaptı, Asajj kenara çekildi, kılıcını döndürdü ve Güç'ü kullanarak onu nefesini kesecek bir hızda bilet gişelerinden birine doğru fırlattı. Artık tek yapabildiği yapıştığı yerde nefes almaya çalışmaktan ibaretti. "Seni öldürmek gibi bir niyetim yok," dedi, "ama ısrar edersen öldürürüm."

Whie nefesini ancak topladı. "Burada değil, hayır," dedi. "Bugün değil. Sen Jedi mısın?"

"Hayır," dedi Ventress.

"Ama ışın kılıcı taşıyorsun."

"İlk Üstat'ım Jedi'dı. Tarikat onu işkence ve ölüme terk etti. O yüzden katılmaya meraklı olduğum bir kulüp denemez."

Whie güldü. Sesi pek iyi çıkmamıştı. Sinirleri boşalmış, diye düşündü Scout. Üstat Leem'in öldüğünü görmeyi kaldıramadı herhalde. "Genelde Jedi Tarikatı'na katılman gerekmiyor. Ben

katılmadım mesela. Genelde... onlar seni katarlar."

Ventress onu süzdü, sonra da merakla efendisinin yanına gelen Fidelis'e baktı. "Güç sende yoğun," dedi.

"Öyle derler hep. Özel bir yeteneğim vardır," dedi çocuk. "Geleceği görürüm rüyamda. Örneğin geçen gece kendi ölümümü gördüm ama böyle değildi."

Scout gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Whie'nin bu sabah neden o kadar garip davrandığını şimdi anlamıştı. "Aslında, belki sana komik gelecek ama," dedi Whie, hâlâ bir taraftan garip şekilde gülüyordu, "bir Jedi tarafından öldürüleceğimi gördüm. O yüzden bence hiç şansın yok," dedi. "Tabii bu benim seni öldüremeyeceğim anlamına gelmez," diye de ekledi.

"Yapmak istiyor musun?"

"Dünyada en çok sevdiğim kişiyi öldürdün," dedi Whie. "O savunmasız yatarken sen göğsüne kılıç sapladın. O yüzden istiyorum desem sorun olmaz herhalde?"

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Ventress, tırnaklarına bakarak. "Ama Jedi'lara özgü bağlılık kurmama kuralını çiğnediğinin de farkında mısınız?" hâlâ onu ve daha dikkatli şekilde de Fidelis'i süzüyordu. O konuşurken droid de yavaşça yürümeye başlamıştı. "Demek istediğim gerçek bir Jedi saldırmazdı, değil mi? Gerçek bir Jedi taktik durumu gözlemlerdi, kıza karşı olan sorumluluğunu düşünürdü, Cumhuriyet'in değerli ve pahalı bir eşyası olan kendisini korumaya çalışırdı. Gerçek bir Jedi, Üstat Yoda'yı bulmaya çalışırdı. Gerçek bir Jedi korkak olurdu," dedi. Sesinde dalga geçer gibi bir hal yoktu. Droidin metalik ayak sesleri duyulmaya devam etti, klik, klak. "Gerçek bir Jedi cesetleri burada bırakırdı." Merakla ona baktı. "Gerçek bir Jedi olmayı istiyor musun?"

Whie öfkeyle ona baktı.

"İstedikini hiç sanmıyorum," dedi Ventress. Klik, klak. "Hâlâ gençsin. Henüz beynin yıkanmamış ve bana kalırsa kalbinin derinliklerinde Jedi'ların yolunun doğru olmadığını biliyorsun. Üstat'ını öldürdüğümü önemsememek ister misin? Hiçbir şeyi önemsemeyen biri olmak ister misin?"

Klik, klak. Klik, klak. Kara botlar. Yavaş adımlar. Sakin ses. Garip derecede nazik. Sanki kendisini Whie'nin öfkesinde ve Scout'un korku dolu gözlerinde görüyor gibiydi.

"Sana karanlık tarafı anlatayım," dedi Ventress sakince. "Tipik Jedi propagandası onu öyle adlandırır. Ben sana asıl adını söyleyeyim," dedi. Klik, klak. "Asıl adı gerçektir."

Durdu ve Üstat Leem'in cesedini üzüntüyü andırır bir tavırla inceledi. "Gerçek şudur ki ölenleri önemzersin. Öyle de olmalıdır. Eğer öyle olmazsan gerçekten yaşıyor olmazsın zaten. Gerçek şu ki sonsuza kadar yaşayabilecek sekiz yüz yaşındaki bir ikiyüzlü için doğru görünen ilkelerin bizim gibi bu dünyada acı çekip ölenler için de geçerli olmayacağıdır. Bizim hayatımız kısa, değerli ve tatlı. Buna sırtına dön, inzivaya çekil ve hissetmemeyi öğren. Ne büyük zaman kaybı," dedi Ventress. Sesi titredi. "Ne büyük saygısızlık."

"Eğer Jedi'ların inandığı gibi evren 'iyi' olanın yanında olsaydı –eğer zayıfların erdemleri yıldızların dönüşünü idare etseydi, yaşam adil olsaydı– o zaman ben hayatta ve senin Üstat'ın da ölmüş olur muydu?" Bir an için sanki Üstat Leem'in cesedine ayağıyla dokunacak gibiydi. Eğer öyle bir şey yapsa Whie ya onu öldürür ya da denerken kendi ölürdü.

Ama o yürüdü, hipnotize edici klik, klak sesi boş salonda yankılanıyordu. "Gerçek şudur, ne iyi ne de kötü vardır," dedi gülümseyerek. "Sadece yaşam ve ölüm vardır."

"Güçlü olan basit olanı sürekli olarak ona da güç vereceği vaadiyle kandırır. Birini karanlık tarafa çekmenin en kolay yoludur bu. Öfkene teslim ol! Basit ve etkilidir, çünkü işe yarar. İnsanlar kalben her zaman doğru olduğunu bildikleri şeyi inkar etmeyi bıraktıklarında kendi sahip oldukları gücün farkına varmaya başlarlar. Ama yolculuk burada bitmez," dedi Ventress. "Bu sadece başlangıçtır. Gözlerinin açıldığı o umutsuz ve öfkeli anda dünyayı tümüyle farklı şekilde görürsün ve tek yapman gereken ilk adımı atmaktır, hepsi bu."

Bakışlarını Whie'den Scout'a çevirdi. "Unutma, sana hayatını bahşediyorum. İstersen nefret et benden. Bundan da nefret et," dedi, iki Jedi'in cesedine bakarak. "Etmelisin de. Sana kendi kalp kırıklığımı sunuyorum hediye olarak. Eğer bu sayede evrenin anlamsızlığını öğrenirsen işte o zaman büyüme şansın olur." Omuz silkti. "Eğer korkak bir çocuk gibi Yoda'nın elini bırakamayıp onun masallarına ve uyutan yalanlarına geri döneceksen, sen bilirsin. Eğer gerçeği görmek için bir fırsat ele geçirdikten sonra Jedi'lara dönüp yalan dünyasında yaşamayı tercih edersen bir dahaki karşılaşmamızda ne yapacağımı biliyorum ve yaptığım zaman da bu yaptıklarımın çok daha az pişmanlık duyacağım."

Belindeki telsiz bipledi. Asajj telsizi ağzına götürdü. "Evet? ...nerdesin? ...uzayda mı sürükleniyorsun? ...hayır, gelip seni almakla uğraşamam," dedi ve Padawan'lara bakıp gözlerini devirdi. Biraz daha dinledi ve sonra telsizi kapatıp iç çekti. "Yoda gemimi yok edip droidleri de uzay boşluğuna atmış. Birkaç Phindar kruvazörü de bu yöne geliyormuş. Duruma bakılırsa" –gözlerini tekrar merakla Fidelis'e dikti– "Üstat Yoda geri dönmeden başka bir gemi çalsam iyi olacak."

Scout titreyen elindeki ışın kılıcının düğmesine bastı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ventress belinden küçük bir dart atıcıya benzeyen bir şey çıkarıp duvara ateş etti. Ucunda bir tür asit benzeri bir şey bulunuyordu herhalde, çünkü çarptığı yerdeki duvar erimeye başlamıştı. "Gövde delindi," dedi ve istasyonun havası yeniden uluyarak uzaya boşalmaya başladı. "Senin yerinde olsam tamir ederdim."

Sırtını onlara döndü ve koşarak güvenlik noktalarından geçip istasyonun dışında bulunan kruvazörlere doğru gitti. Son bir öfkeyle ona bakan Whie bakışlarını delinen duvara çevirdi. Güç'ü kullanarak konsantre olup deliği Yoda gelene kadar kapalı tuttu.

"Scout," dedi acı dolu bir ses.

Scout döndü. Henüz ölmemiş olan Jai Maruk'tu seslenen. Hemen koşup yanına çöktü. Asajj Ventress'in kılıcı göğsünü yarıp geçmişti. Kesik kesik güçlkle nefes alabiliyordu.

Onu görünce gülümsedi. Boğazındaki eziklere ve başındaki kana baktı dikkatle. Ağzı kımıldadı. "Hâlâ... zor yoldan... kazanıyorsun." Kendi perişan bedenine baktı. "Ben de öyle."

Gülümsüyordu. Onun güldüğünü görebileceğini hiç zannetmemişti. Scout'un gözleri doldu. "Konuşmaya çalışma. Her şey düzelecek, Üstat. Üstat Yoda seninle ilgilenmeye gelecek." Gözyaşları yanağından onun dağılmış göğsüne damladı. Nefes alışığı durdu. Gözleri kapandı. "Üstat Maruk? Üstat Maruk! Sakın gitme," diye bağırdı Scout. "Beni terk etme!"

Gözlerini açtı ve gülümsedi. "Asla..." diye fısıldadı. "...Padawan'ım."

Gözleri kapandı, son nefesini vermişti.

Kont Dooku, Chateau Malreaux'un yemek salonundaki sandalyesini yerine itti, üzerine dökülmüş ve kenarından damlayan şarabı silmek için uzandı. Sanki bunun olmasını beklermiş gibi, yarı deli Whirry yemek salonuna daldı, pembe renkli pis balo elbisesinin yıpranmış omuzlarına doladığı tilki kuyruğundan kürkünü düzeltti. "Dilerseniz onu sizin yerinize ben temizleyebilirim, Majesteleri?"

Dooku iç çekti. Nihayetinde o mantıklı bir adamdı ve şarabın dökülmesi de onun hatasıydı. Savaşın gidişatıyla ilgili gelişmeleri duyduğunda dikkati dağılmıştı. Outer Rim'de işler yolundaydı, Cumhuriyet basını duruma el koyulması için çağrıda bulunuyordu, "Tüm Rim ebediyen Konfederasyon'un eline geçmeden evvel." Kimi zaman Dooku, Darth Sidious'un planının gerektiğinden daha karmaşık olduğunu düşünüyordu. Artık geldikleri noktada Dooku fazla dolandırmadan bu savaşı doğrudan kazanabileceklerine inanmaya başlamıştı; savaş droidlerini Coruscant'a sür ve Cumhuriyet yönetimini devral.

Tabii ki Darth Sidious'un gücünü sorgulamayı aklından bile geçirmiyordu. Karanlık gizemler onun emrindeydi. Ama herkesin kendine has yöntemleri vardı: bir problemi askere teslim edersen askeri bir çözüme ulaşırsın; aynı sorun diplomata teslim edildiğinde diplomatik sonuca ulaşırken terziye teslim ederseniz de elde edeceğiniz şey kumaştır. Darth Sidious'un komplocu bir zihin yapısı vardı ve o da planını komplolara dayandırmıştı.

Dooku kendini dizginledi. Böyle düşünmek haksızlıktı. Nihayetinde tüm galaksideki canlıların kalplerinden doğan kara pınarların akışını onun gibi bilebilen biri daha yoktu. Kişilik bölünmesi konusunda bir uzmandı – kendisine bile ihanet edecek derecede. O nedenle Sith'e göre imparatorlukların çarpışması bile aslında psikolojik savaştan öte bir şey değildi, sonunda varlıkların içsel güçleri ya da zayıflıkları yüzünden kazanılacak ya da kaybedilecekti. Dooku'nun kendisi – doğuştan gelen nitelikleri ve aldığı Jedi eğitimi ve son zamanlarda edindiği Sith bilgeliği sayesinde psikolojik yönü son derece sağladı– zengin ve güçlü olarak dünyaya gelmişti ve uzun yıllardır takipçilerinden oluşan büyük gruplara komuta ediyordu, hem ordu hem de şirket olarak. Ona göre birinin karakteri soylu olsa da olmasa da o kişi bir tank tarafından ezildiği zaman sonu aynı oluyordu. Yeterli güce sahip olduktan sonra da komplo kurmanın bir anlamı kalmıyordu.

"Uh-oh," dedi Whirry. Hemen gelip eski bir bezle dökülen şarabı silmek için atıldı –Malreaux keteninden bir mendile şarap lekesi bulaştırmayı düşünmezdi bile– ama eli tam lekenin üzerinde aniden havada durdu. "Başınız belada."

"Whirry," diye başladı Dooku sert bir tonda. "Sana daha önce de söyledim bu tür-"

Telsiz konsolu biplendi. O yöne bakan Kont kimin aradığını gördü ve cümlesini yarıda kesti. "Çalışma odamdan bakacağım," dedi.

Darth Sidious uzunca bir süre onunla konuşmadı. Sadece Dooku'nun holokonsoluna en son haberleri aktarmakla yetindi. Perişan halde ama muzaffer bir edayla gülen Palleus Chuff. Phindar uzaylimanında yaşanan çatışma: muhabirler heyecanla her yanı kaplamış olan dartlar ve plazma izlerinden bahsetmekte. Duvarlarda ve zeminde üstün körü kapatılmış delikler. Üstat Yoda'nın resimleri –"Efsanevi kariyerine eklenecek altın bir sayfa daha." Ticaret Filosu'na bağlı suikast droidlerinin ortalığı yerle bir ederken çekilmiş güvenlik kamera görüntüleri; iki Jedi sivilleri koruyabilmek için

yiğitçe mücadele edip hayatlarını feda ediyor. Tabii ki Asajj Ventress. Uzay istasyonunun dışındaki bir kameradan: Last Call uzay boşluğunda sürükleniyor, hız kazanıyor ve sonunda da kaçınılmaz bir felakate doğru hiperiticilerini ateşliyor. Dooku'nun kendi parasıyla yaptırdığı sanat eseri bir gemi – eğer Anakin ve Kenobi'nin ondan çaldıkları da eklenirse heba ettiği üçüncü gemi.

Dooku, Darth Sidious'un konuşmasını tercih ederdi.

Bu Ventress'in hatasıydı. Bu kadına laf tesir etmiyordu. Yetenekliydi ama bir tabur savaş droidini yönlendirmek bile onu yönlendirmekten daha kolaydı, daha da ucuz. Onu ortadan kaldırmalıydı.

İfadesiz kukuletalı görüntü holokonsolda bir hayalet gibi titredi.

"Bilmiyordum. Bana gösterdiğinizde memnun oldum. Ventress'in kendi başına hareket ettiğini söylemem gereksiz sanırım." Efendisine karşı düşündüğü küstahça fikirler sanki açık bir damardan akan kan gibi kısa sürede onu terk etti. "Yine de asıl mesele değişmedi. Yoda buraya benimle görüşmeye geliyor ve işini burada kesin olarak bitireceğim."

"Ben de buna güveniyorum." Darth Sidious gülümsedi. Önceden, henüz Jedi'ken, Dooku bir katliamı engellemek için gittiği gezegene zamanında yetişememişti – ahşaptan yapılmış uzun bir salon, kabile düşmanları içeride, dışarıdan yağ dökülüp hepsi ateşe veriliyor. İşte Üstat'ının gülümsemesi ona orada gördüğü alevlerin dansını hatırlatmıştı. "Tabii ki Ventress'i istediğin şekilde kullanmayı senin ellerine bırakıyorum, ama hizmetkarlarım yeterince... inisiyatif gösterdiği zaman neler olur öğrenmek ister misin?"

Dooku parmağının elinde olmadan masasındaki kırmızı düğmeye gittiğini hissetti –sadece dokunmuştu basmadan. "Üstat'ım?"

"Onları ezerim," dedi Darth Sidious.

Jedi Konsey Salonu, Coruscant.

"Üstat Windu!"

"Şansölye."

"Size bu güzel haberi iletmekten mutluluk duyuyorum! Yardımın en gerekli ama en az beklenir olduğu yerde Üstat Yoda ortaya çıkıp her şeyi yoluna koymayı başardı! Moralimiz açısından tarifsiz bir gelişmedir, bir gün öldüğü bildiriliyor ve ertesi gün galaksinin diğer ucunda ortaya çıkıp muhteşem bir zafere imza atıyor. Halk Jedi'lara olan güvenini yitirdi diyen her kimse bugün tükürdüğünü yalıyor olmalı."

"Elimizden geleni yapıyoruz, Şansölye."

Bir durgunluk.

"Neden durgunsunuz?"

"İki Jedi kaybettik, efendim. Çocukluğumdan beri tanıdığım dostlarım ve paha biçilmez derecede kıymetli kişiler. Üstat Yoda yolculuğa devam ediyor ve artık gizlilik gibi bir avantajı da yok. Henüz çocuk olan iki çirakla düşmanın kalbine doğru gitmekte."

"Evet, anlıyorum. Politikacılar genelde bir zaferin halkla ilişkiler yönünü düşünür. Askeri komutanlar buna çok dikkat etmezler ama sizin düşüncelerinizi anladığımı ifade etmek isterim. Diğer taraftan, Üstat Windu, Yoda'nın durumunun sizin açıkladığınız haliyle tam olarak aklıma yatmadığını da belirtmek isterim. Kaybedilen Jedi'larla ilgili bana daha detaylı bilgi verirseniz sevinirim. Örneğin neden Obi-Wan'ın kendisiyle olmadığını anlamış değilim. Bana verilen brifingte son görevini tamamladığı söylenmemiş miydi? Obi-Wan ve genç Skywalker. Onların da Vjun yolunda olduğunu duyarsam yüreğime su serpilecek. Üstat Yoda her şeye rağmen çok yaşlı ve belki de bir zamanlar olduğu kadar güçlü değil. Onun Kont'un kalesinde tek başına Kont Dooku'yla yüzleştiğini düşünmek bile kanımı donduruyor. Bence Obi-Wan ve Skywalker bu görev için son derece uygundur."

"Bu bir emir mi, Şansölye?"

"İsterseniz bir rica diyelim, Üstat Windu. Yürekten bir rica."

"Bu bağlantı bir süredir devam etmekte," dedi Dooku, yirmi santim yüksekliğindeki holohayalet, parlak mor renkte, Asajj Ventress'in Phindar uzaylimanı dokundan çaldığı transmisyon masasının üzerinde.

"Biraz meşguldüm, Kont." Asajj konsolun renk ayarlarını düzeltmeye çalıştı, sistemde mi bir sorun var yoksa yabancı bir tür bu rengi kendi göz zevkine göre mi ayarladı diye düşündü. Ayrıca Dooku'nun gözlerine bakmak için acelesi de yoktu. "Phindar güvenlik güçlerini atlatmak için birkaç hiperatlayış yapmak zorunda kaldım."

"Call'u kaybetmişsin."

"Evet. Yoda yüzünden."

"Hayır, bir aktör yüzündenmiş duyduğum kadarıyla."

"Ne!"

"Belki de sandığından fazla şey gelmiştir kulağıma," dedi Dooku. Sesi fazlasıyla sakin ve manidardı.

Asajj başına gelecekleri anlamıştı. "Aktör Yoda'nın kılığına girmişti. Onu Ithor'da yakaladım."

"Onu da enkazın içinde bıraksan hem zamandan hem de sorundan tasarruf etmez miydin sence de?" Ventress'in avuçları terlemeye başladı. Böyle uzaktan, buz gibi bir sesle kendisini aşağılamasındansa kendisine fiziksel olarak eziyet etmesini tercih ederdi. Bu müttefikler, iş arkadaşları arasındaki bir mücadele idi. Mücadeleden ziyade tetkik etmek gibi bir şeydi.

"Eğer onu enkazda bıraksam cesedi incelenip Yoda olmadığı anlaşılacaktı. Onu başka bir yerde de uzaya atıp kurtulabilirdim ama..."

"Ama ne?"

Omuz silkti. "Düşmanlarımı ve dostlarımı belirledim. Rastgele önüne çıkanı öldürmek bana zayıflık gibi geliyor. Disiplinsizlik."

"Eğer senden öldürmeni isteseydim."

"O zaman yapardım kuşkusuz."

"O zaman ilkelerin ne olacak?"

"Size olan sadakatim ilkelerimden önce gelir."

"Ama senden onu öldürmeni istemedim, değil mi?"

"Onun Call'da olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Ventress. Ağzından bu cümle çıkar çıkmaz nasıl bir tuzağın içine düştüğünü anlamıştı ama çok geçti. "Hayır, bilmiyordunuz. Çünkü size bu imkanı sunmadım. Size söylemedim. Belki de söylemeliydim." Omuzlarını dikleştirdi.

"Bunun sorumluluğunu kabul ediyorum. Kendi inisiyatifime göre hareket ettim."

İnisiyatif cümlesini zikrederken titreyen mor renkli yüzünde belli belirsiz bir duygu ifadesi görüldü.

"İlkeler, kurallar: Bu genelde gençlerin önem verdiği bir konudur," dedi Kont, "yaş ilerledikçe kişi daha pratik düşünmeye başlar. Teorik doğru ve yanlış kavramları benim ilgi alanıma girmez. Beni zamanlama, etki ve kesinlik ilgilendirir. Eğer bir esirim olsaydı, ya da bir müttefiğim," –nezaketle ona baktı– "eğer bana çok pahalıya mal oluyorsa ve olayların seyrinde çok fazla belirsizliğe yol açıyorsa o kişiyi ortadan kaldırırdım. Beni anladın mı?"

Asajj yutkundu.

"Sanırım," diye devam etti Kont aynı nezaketle, "Senin, beni, açık şekilde yararına olduğuna ikna etmen senin için faydalı olacaktır, Asajj. İki gemimi kaybettin, birini Obi-Wan'a diğerini ise Coruscantlı ikinci sınıf bir aktöre. Bana danışmadan harekete geçip Yoda'yı kendi iradesiyle benim zindanlarıma getirecek olan ve benim irademde seyreden olaylar zincirinde kırılmaya neden oldun. Onun kellesini görmek yerine Jedi'ların itibarlarında büyük bir sıçrama ve iki gün öncesinde neredeyse bitme noktasına gelmiş olan Cumhuriyet'in moralinde de inanılmaz bir düzelmeye şahit oluyorum. Şu an benim için son derece pahalı bir müttefiksin, Asajj. Şu an için bana değerinden fazla masrafa neden oluyorsun."

Buz gibi sözlerinin her kelimesi sıvı nitrojen gibi yüzüne çarptı. Sadece öfkeli değildi. Eğer hemen doğru bir şeyler yapmazsa onu öldürecekti. Kaçmayı düşünmedi bile. Kont onun işini bitirmek isterse bitirirdi. Ona sahip olduğu Sith öğretilerinin büyük kısmını öğretmemişti ama aralarındaki en ufak bağlantı bile onu Kont'un sahip olduğu yeteneklere karşı tümüyle savunmasız hale getiriyordu. Üstelik elinin altındaki sınırsız imkanlarla belki de galaksideki en güçlü kişi oydu. Dooku'nun hesabındaki paraların bir damlası bile galaksideki tüm suikastçıları onun peşine takmaya yeter ve hayatının geri kalanını ya bir ormanda saklanıp womp sıçanı yemekle geçirir ya da estetik ameliyatla tümüyle görüntüsünü değiştirip başka biri olarak yaşamak zorunda kalırdı.

Hayır. Asajj'ın bedenindeki her hüce kaçmanın, saklanmanın ya da savunmanın yanlış bir strateji olduğunu biliyordu. Her karşılaşmada o her zaman inisiyatifi ele almayı bilmişti. Her mücadelede önemli olan şey saldırıydı.

"Üstat'ınızı öldürün," dedi.

Dooku'nun gözleri hayretle açıldı. "Ne?"

Neyse, en azından beklemediği bir şey oldu, diye içinden geçirdi Asajj vahşi bir sırıtışla. Söyleyeceğini söylemişti – lafının arkasında durmaktan başka çaresi yoktu. Kont'un yüzündeki belli belirsiz seğirmeyi görebilmişti. "Eninde sonunda her Sith çırağı kendi Üstat'ının yerine geçmeye kalkışır. Ben biliyorum. Siz biliyorsunuz. O da biliyor. Şimdi tam zamanı. Kale gibi korunan bir gezegende yaşayan bağımsız bir bireysiniz. Emrinizde sayısız ordu var. Dünyaların zenginlikleri ayaklarınızın altına serilmiş durumda. Şimdi sizin zamanınız geldi."

"Bu cesaretini takdir etmediğimi söylemeden geçemeyeceğim," diye mırıldandı Dooku. "Ama sana yaşlılığın nimetlerini daha önce de birkaç kez belirtmiştim. Ama hâlâ beni şaşırtmayı başarabiliyorsun. Hâlâ tahmin edilemezsin."

"Sizce bu savaş ne yönde seyrediyor?" dedi Ventress, bu avantajı sonuna kadar kullanmaya kararlı olarak. "Eğer kazanırsanız ne olacak? Muzaffer bir şekilde Coruscant'a mı döneceksiniz? Savaş bittiğinde büyük adamın elinin altında mı oturacaksınız? Hiç sanmam. Sizin –muzaffer general, zengin ve bilge Dooku'nun- yaşamasına izin verir mi sanıyorsunuz? Bence siz onun güneşini fazlasıyla gölgeliyorsunuz."

"Bilmediğin konular hakkında blöf yapmakla meşgulsün, Asajj. Cesurca bir gösteri ama bana sökmez."

Kont'un küçümser gülümsemesi Asajj'ı ikna etmemişti. "Sizi kullanıyor," dedi. "Elinden geldiğince her fırsatta sizi öne sürüyor. Sizi sürekli olarak Yoda'nın ve dalkavukları Kenobi, Windu ve Skywalker'ın önüne atıyor."

"Büyük yetenek beraberinde büyük sorumluluk gerektirir, Ventress. Senin niteliklerinden biri olmadığı çok açık."

"Pekala, istediğinizi söyleyin," dedi sabırsızca. "Sadece lafi uzatıyorsunuz, çünkü haklı olduğumu biliyorsunuz. Kendinize şu soruyu sorun – cevabını karanlık taraftan isteyin, Kont, ona önyargısız bakın. Şu an Üstat'ınız sizi kullanıyor, çünkü tehlikelerle kuşatılmış durumda. Peki, en tehlikeli şey olarak geri kalan sadece siz olursanız ne olacak?"

Haberleşme konsolundan cızırtıdan başka bir şey duyulmuyordu.

"Eğer senden kendini öldürmeni istesem yapar mıydın?" diye sordu Dooku.

"Hayır."

"Ya senden buraya, Vjun'a gelmeni istesem?"

"Gelirdim."

"Korkmaz mıydın?"

"Dehşete düşerdim." Burada, uzayın derinliklerindeyken ona kafa tutması kolaydı. Kaçabilirdi. Ama Chateau Malreaux'a bir kez ayak bastı mı, Dooku'nun gücünün yörüngesine bir kez girdi mi, o izin vermediği müddetçe oradan asla canlı çıkamazdı.

"Ama gelirdin."

"Eğer emrederseniz."

Dooku ona baktı. "Emrediyorum."

Blöf buraya kadardı. "Beni öldürtecek misiniz, yoksa size söylemek zorunda olduğum şeyi mi dinleyeceksiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sizi kullanıyor, Kont. Kanınızı emip sizi bir kenara atacak. Daha genç, daha zayıf ve yönetmesi daha kolay birini seçecek."

"Senin gibi mi?"

"Keşke. Hayır. Siz gittiğinizde ben de bir kenara atılacağım," dedi beş karış suratla. "Onun gözünde ben sizin sayısız uşağınızdan biriyim, hatta belki sizin gözünüzde de. Sadakat yukarıdan aşağı değil de aşağıdan yukarı daha güçlüdür, eğer bilmiyorsanız."

"Genelde öyle," dedi Kont. "Üstat Yoda buna bir istisna sayılabilir. Onun öğrencilerine olan sadakati öğrencilerinin ona sadakatinden çok daha derin ve köklüdür bence."

"Hayranlık verici," dedi Ventress. "Ama bunun ikimize de bir faydası olmaz, öyle değil mi?"

Asajj Ventress çaldığı geminin rota bilgisayarının önünde uzun bir süre oturdu, arada küfür ederek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Nihayet bilgisayara Vjun'un koordinatlarını girdi. Kaçıp saklanmak onun tarzı değildi zaten. Birlikte çalışmalarını için Kont'u ikna etme çabasının yüz yüze görüşmede etkili olma ihtimali daha yüksekti. Kont, onun coşkulu ve tutkulu halini severdi –demir gibi iradesinden en ufak bir taviz vermese de– Kont'un aynı zamanda kendisini sevimli bulduğunu da düşünürdü, ki bundan da bir zarar gelmezdi.

Eğer işler ters giderse... elde kılıç savaşırken öldürülmek hayatının geri kalanını, korku içinde galaksinin en rezil yerlerinde, kendisine vuran her güneş hüzmelerini bir keskin nişancının nişangâh pointeri zannederek geçirmekten daha iyiydi.

Kendisini ikna etmek için uydurduğu onca bahaneye rağmen bilgisayara Vjun'un koordinatlarını girmek ateşe elini sokmaktan farksızdı. Tam o anda geminin haberleşme konsolu bipledi. İkazı görmezden geldi, zaten onun gemisi değildi. Ama sinyal bir türlü durmak bilmedi ve bunalan Ventress arayanın adına baktığında, kendisine Yoda'nın yerini söyleyen, Tac-Spec Footman droidi olduğunu gördü.

Bir o eksikti. "Ne istiyorsun?"

"Sanırım biliyorsun," dedi sakın bir ses diğer taraftan. "Paranın geri kalanını istiyorum. Anlaştığımız miktarın. Hesabıma sadece üçte birinin yatırıldığını görüyorum."

"Hedefi ele geçiremedim."

"Benim verdiğim bilgi eksiksiz ve doğrudu ve parayı da bunun karşılığında istemiştin. Senin beceriksizliğinin bedelini ben ödemek zorunda değilim."

"Yaa, ne yaparsın, hayat hiç de adil değil," dedi Ventress. "Bildiğin gibi bir uzay gemisi kaybettim. İşin açıkcası sana verecek param yok. Çocukların hayatını bağışladım, bunu da ödemenin kalanı olarak düşün."

"Onlar anlaşmamızın parçası değildi."

"Soğuk bir droid gibi konuştun, öyle olsun. Yoksa soğuk yağlı mı demeliydim?" Ventress geminin bilgisayar sistemine bakıp tamir ve bakım kılavuzunu aradı. Son hiperuzay atlayışından beri konsolun ortasında bir ışık yanıp sönüyordu, mor bir denizanasını andıran bir sembol, içinden mızrakları andıran şeyler ve büyük kırmızı bir çubuk geçiyor; ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. "İşin aslı pazarlık yapmak hobilerim arasında sayılmaz, hele karşımdaki hain teneke kutunun tekiyse olan iştahım da kaçıp gidiyor zaten."

"Ben hain olabilirim," dedi droid. "Ama ucuz bir hain değilim. Bunu dikkate almanızı tavsiye ederim."

Aha! diye geçirdi içinden Ventress, geminin el kitabını araştırırken – bulmuştu. Yanıp sönen ışık sıvı ligatür yoğunluk göstergesiydi. Yardım bölümünü çabucak okudu:

...bu ışık yanmaya başladığı zaman sıvı ligatürlerin yoğunlaşma seviyesi tehlikeli bir boyuta erişmiş ya da çoktan tümüyle yoğunlaşmış olabilir. Yoğunlaşma yıpranmaya, saydam basınç kaybına ya da suni çekim cihazındaki istikrarsızlık nedeniyle ağırlık artışına neden olabilir. Nadiren de ölümle sonuçlanabilir.

Sıvı ligatür yoğunluk göstergesinin nedensiz yere yandığı durumlar da mevcuttur.

İşte son durum buydu, sıvı ligatürlerinin yoğunlaşıp yoğunlaşmayacağından emin olmadığı çalıntı bir gemiyle, Vjun'a dönüyordu, bir tarafta çekim istikrarsızlığı kaynaklı ani ağırlık artışı, diğer taraftaysa onu sorguya çekmek için bekleyen öfkeli bir Sith Lordu'yla yapılacak görüşme.

"Teneke adam, sana şunu söylemem gerek – şu an en küçük derdim sensin."

Uzaklarda, halka açık bir haberleşme konsolunda Yoda'ya ihanet eden ve bunun parasını almayı başaramayan Solis ekranda beliren şu yazıya bakıyordu: GÖRÜŞME ARANAN TARAFINDAN KESİLDİ. "Bunu hep birlikte göreceğiz," dedi.

Bağlantının kesildiği zaman başka bir yerde yeni bir bağlantı kuruldu, Jedi Konseyi'yle Anakin Skywalker'ın gemisi arasında. "Selam."

"Üstat Windu!"

"Obi-Wan? Neden kendi geminde değilsin?"

Obi-Wan'ın yüzü asıldı. "Tamirde. Ben de Anakin'in gemisine bindim."

"Anlıyorum. Mevkiniz nedir?"

Obi-Wan gözlerini devirerek sırttan Anakin'e baktı. Mace Windu pek çok yönden çok yetenekli birisiydi ama muhabbet etme yeteneği bunlar arasında sayılmazdı. "Planlandığı gibi Coruscant'a geliyoruz," dedi Anakin. "Yakıt ve yiyecek almak için bir buçuk gün ışıkaltında uçtuk. Dört gün içinde eve varmış oluruz. Yerel haberlere göre Üstat Yoda'nın ölüm haberi abartıdan ibaretmiş."

"Doğru ama aynısı Maks Leem ve Jai Maruk için söylenemez," dedi Mace üzgün şekilde.

"Oh," yüzlerindeki gülümseme uçup giden Jedi'lar birbirlerine baktılar. "Haberimiz yoktu."

"Üstat Yoda şu anda – bu kanal güvenli mi?"

Anakin'in gemisinin haberleşme protokolü Tapınak'la yapılan her görüşmeyi otomatik olarak üçlü şifreyle şifreleyecek şekilde ayarlanmıştı ama yine de kontrol etti. Geminin reaktör iticilerindeki büyük bir arıza ikisinin hayatına mal olurdu; oysa bu sinyalin şifrelenmesindeki küçük bir hata milyonların hayatına mal olabilirdi. "Güvenli," dedi canlı şekilde. Mace Windu'nun yüz ifadesi dikkat çekiciydi.

"Üstat Yoda Vjun yolunda. Son derece önemli bir Konfederasyon mensubunu taraf değiştirmeye ikna etmek için gizlice görüşmeye oraya gidiyor. Çok önemli bir kişi," diye tekrar vurguladı Mace.

"Üstat Yoda mı?" dedi şaşırılmış şekilde, "Onun yapacak daha önemli işleri olduğunu -"

Obi-Wan'ın ters bir bakışıyla sesini alçaltıp sustu. "Zannettiğimizden de önemli sanırım," dedi Obi-Wan.

Yarım saniye sonra Anakin sonunda anlamıştı. "Dooku mu? Dooku'yla görüşmeye mi gidiyor? Bu bir tuzak. Tuzak olduğunu biliyordur, değil mi?"

"Bir tuzak, evet ama kimin kurduğu bir tuzak?" diye mırıldandı Obi-Wan. "Şu anda Üstat Yoda çok önemli bir görev için Vjun'a gidiyor," diye devam etti Mace. "Gizlice yapmak istiyorduk ama artık bu mümkün değil. Diğer taraftan eski dostunuz Asajj Ventress'in de işin içinde olduğunu hep birlikte gördük. Ona eşlik eden iki Jedi'ı da öldürdü; geriye sadece iki Padawan kaldı."

"Uh-oh," dedi Obi-Wan. "İçimden bir ses nedense Coruscant'a gidemeyeceğimizi söylüyor."

"İkinizden mümkün olan en kısa sürede Vjun'da olmanızı ve Üstat Yoda'ya elinizden gelen yardımı yapmanızı istiyorum," dedi Mace.

"Başka kimse yok mu," dedi Anakin ondan beklenmeyecek şekilde.

"Coruscant'a üç hafta önce dönmemiz gerekiyordu. Şimdiden verdiğim bir sözü yerine getire..." birden sustu ama diyeceğini demişti bile.

"Söz mü?" dedi Mace. "Kimdir bu senden söz isteyen?"

"Üstat Demir El'in sınıfındaki öğrenciler," dedi Obi-Wan. "Anakin onlara birkaç numara öğretmeye söz vermişti."

"Gösteri yapma şansını ertelemen gerekecek," dedi Mace. Bakışlarındaki nahoşluk Anakin'in hiç de yabancı olmadığı bir ifadeydi. Mace Anakin'i onaylamadığını hiçbir zaman gizlememişti ve böyle durumlarda onun bu tavrına içerlemeden de edemiyordu. "Derhal Vjun'a gidin, lütfen. Windu tamam."

Hafif rengi değişmiş olan Anakin Obi-Wan'a bakmadı. "Teşekkürler."

Obi-Wan omuz silkti. "Neden senin için kendimi tehlikeye attığımı bilmiyorum." Vjun'un koordinatlarını ayarlamaya başladı. "Özellikle vücudumdaki her hücre günün birinde bunun için bana teşekkür etmeyeceğini söylerken."

Phindar uzaylimanındaki çatışmanın ardından Scout'un tek istediği bir yere kıvrılıp ağlamaktı.

Yoda'nın başka fikirleri vardı.

İstasyon yetkilileriyle konuşup Jovan'a gitmek için bir araç kiraladı. Sonra da bir toplu taşıma mekiğiyle Jovan istasyonunun hurdalık ve kullanılmış gemi satıcılarının yaygın olduğu bölümüne gittiler. Yoda artık toplu taşıma araçlarına binmek istemiyordu, o yüzden de tüm hurdacıları dolaşarak kendilerini Vjun'a getirecek uygun bir gemi aramaya başlamıştı.

Birkaç uygun gemi bulmuşlardı ama Yoda hiçbirini istememişti: çok gösterişli, çok yeni, çok pahalı. "Pahalı mı?" diye sormuştu Scout. "Jedi Tapınağı'nın kredilerini kullanabilirsiniz, değil mi? Ya da Şansölye'nin ofisinin?"

Yoda'nın suratı buruşmuş ve kulakları da çökmüştü. "Yani saçıp savurmalı mıyım halkın parasını?"

Scout çaresiz ellerini kaldırıp sustu.

Dolayısıyla dördü birden aramaya devam ettiler – Yoda, Whie, Scout ve Fidelis, personel refakatçisi. Uzay limanından sonra Solis'i bir daha görmemişlerdi. Nedenini tahmin edebiliyorlardı. Ventress oraya onları aramaya gelmişti. Droidleri de önce R2 birimini hedef almışlardı. Çatışmanın ardından da Solis'in kaybolması onlara ihanet edenin bu droid olduğunu gösteriyordu. Droidin kendisini nasıl kandırdığını hatırladığı zaman Scout'un yüzü asıldı, uzaylimanında bir refakatçiye ihtiyacı olduğu yalanıyla onu diğerlerinden uzaklaştırarak onları bölmüştü. Gerçi orada kalmış olsa da muhtemelen bir şey değişmeyecekti. Belki de Üstat Leem ve Üstat Maruk'u kurtaramayacaktı ama hiç değilse yüz metre uzaktaki bir merdivenden öldürülüşlerini izlemeyecekti.

Fidelis'i teselli etmek mümkün olmuyordu. Başta Scout onun parçalanıp terk edilmesini istemişti ama Malreaux'un yegâne varisinin başına bir şey geleceğinden dolayı o kadar endişeliydi ki bir zaman sonra o bile droidin onlara ihanet etmeyeceğine ikna olmuştu. Onu uzaklaştırmayı düşündüler ama bir işe yaramayacağı açıktı. Whie'nin de sonunda söylemek zorunda kaldığı gibi onun kendisini takip etmesine engel olmak için ışın kılıcıyla ortadan ikiye bölmeleri gerekiyordu. "Eğer gemiye binmeye izin vermezseniz," demişti, "kendimi geminin gövdesine bağlarım," ve hepsi bunu yapacağını biliyordu.

Yoda aradığı şeyi sonunda Jovan istasyonunda baktıkları ellinci hurdalıkta buldu: çağlar öncesinden kalma, kargo kapılarının üzerinde kırmızı lekeler olan bir B-7 hafif yük gemisi.

"Pas mı bu?" dedi Whie. "Su ve hava olmayan bir yerde nasıl paslanmış?"

Hurdalığın sahibi bunu duyunca kahkahayı patlattı. "Bu şeyi korsanlardan aldım ben. O gördüğünüz şeyler pas değil. Onlar -"

"Kaça," dedi Yoda aceleyle.

Scout'la Whie birbirlerine baktılar. Üstat Yoda'nın pazarlık yapmak için Güç kullanacağını hiç zannetmiyorlardı. Bunun Güç'e karşı saygısızlık olacağını söylemişti ama Scout, içten içe Yoda'nın coşkulu, aksi ve amansız bir pazarlıkçı olacağını düşünüyordu. Sonuç olarak pazarlık sabır işiydi ve hiç kimse sabrın gerçek anlamını sekiz yüz yaşındaki yaşlı Jedi'la karşı karşıya kalana kadar anlayamazdı. Whie ve Scout uğradıkları son iki hurdalıkta Yoda'nın saatlerce süren pazarlığına şahit olmuşlardı zaten, Yoda oralardan keyifsiz, beş karış suratla bastonunu sallayarak ayrılmış ve satıcıları da arkasından sanki çöp presinde eziliyorlarmış gibi bakar halde bırakmıştı.

İki Padawan pazarlık bölgesinden uzaklaştı. Whie berbat görünüyor, diye düşündü Scout, yaşadığı

üzüntüden ve uzun süredir uykusuz olduğundan dolayı yüzü çökmüş ve gözleri de kızarmıştı. "Hey," dedi. "Nasılsın?"

"Fena değil."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle." Ona uzun uzun baktı, sanki çaresiz kalmış gibiydi. Scout sonra da onun gözlerinin pazarlık yapmakta olan Yoda'ya kaydığını gördü.

Scout bir parmağıyla B-7 ile onun yanındaki tek taretindeki lazerinin namlusu bir anten gibi eğilmiş Epoch-sınıfı yük gemisinin arasındaki boşluğu işaret etti. Anlaşılan aklında bir şey vardı; Scout onu Yoda'dan uzaklaştırırsa ağzından daha rahat laf alabileceğini düşündü. Yoda ne kadar anlayışlı olsa da kişinin kendisinin Jedi Şövalyesi olmasında son sözü söyleyecek kişinin önünde itiraf etmekten çekineceği zayıflıkları ve şüpheleri olabilirdi.

Parmaklarını Epoch'un gövdesinde gezdirerek gemi boyunca yürümeye başladı. Gövdesi ezik büzüktü ve mikrometeor delikleriyle kaplıydı; bu gemi anlaşılan son birkaç yılını bir iç sistem ticaret gemisi olarak geçirmiş, asteroit ve diğer maddelerle dolu bir güneş sisteminde yolculuk etmişti. Uzay gemilerinde, derin deniz araçları gibi, sadece acemiler yeri gördüklerinde sevinirdi. Bir denizcinin gözünde mavi su ya da siyah uzay asıl olunması gereken yerd, kıyının ve yer çekiminin tehlikelerinden uzakta.

İyice uzaklaştıklarında Scout söze girdi, "Tamam, öt bakalım."

Whie botuyla eski uzay gemisine bir tekme attı. "Dün – dündü değil mi ya da önceki gün mü? Artık zaman algısını kaybettim. Fark etmez, son uyuduğum zaman bir rüya gördüm." Durdu. "Özel bir rüya."

"Yani senin..."

"Bir Jedi tarafından öldürüldüğüm. Evet." Yutkundu ve zorla gülümsedi. "Ama yakın zamanda gördüğüm tek rüya o değildi. Bir tane daha gördüm, Coruscant'tan ayrılmadan hemen önce ve onda sen de vardın."

"Ben mi!"

"Evet." Üstat Leem öldüğünden beri ilk kez Whie'nin yüzünde renk belirmeye başlamıştı. "Bir odadaydık, güzel ve korkunç bir oda. Sen de kan kaybediyordun -"

"Efendi Whie?" dedi endişeli bir sesle Malreaux Hanedanı'nın kişisel refakatçisi Epoch'un gövdesinin arkasından. "Efendim? Neredesiniz?"

"Buradayım! Ne var?" diye ters bir cevap verdi Whie.

"İşte, buldum sizi!" dedi Fidelis, aceleyle köşeden dönerek. "Üstat Yoda için kur hesapları yapıyordum, sonra bir baktım ki siz gitmişsiniz!"

"Alt tarafı yirmi metre, Fidelis. Uzay korsanları tarafından kaçırılmış değilim."

"Bu sizin hatanız değil," dedi droid. "Lütfen tek başınıza dolaşmaya çıkmayın. Böyle yerlerde karşınıza ne çıkacağını biliyor musunuz?"

"Muhtemelen hiçbir şey." dedi Whie. "Jovana istasyonunun cabana bölgesinde değiliz. Bir sürü üniformalı bir bara dalıp sonra da benimle kavga edecek değil ya?"

"Son derece soylu ve donanımlı olmanıza rağmen hâlâ dış dünya söz konusu olduğunda tecrübesiz sayılırsınız," dedi Fidelis resmi şekilde. "Bu tip hurdalıklarda başıboş droidlere rastlamak mümkündür ya da yedek parça arayan kaçaklara. Eğer programları yeterince esnekse bu efendisiz makineler bir insanı rehin almaya bile teşebbüs edebilir."

"Bu uyarı için biraz geç kalmadın mı?" diye çıkıştı Scout. "Solis'i işe almadan önce bunu neden düşünmedin?"

"İşin gerçeğini ifade etmem gerekirse yargularım konusunda bir hesap hatası yaptığımı -"

"Fidelis, kaybol," diye gürlledi Whie.

Droid şöyle bir doğruldu ve iki gemi arasında kalan koridorun sonuna gitti, gözleri hâlâ üzerlerindeydi.

"Sence dudak okuyabilir mi?" diye mırıldandı Scout.

"Evet," diye seslendi Fidelis.

"Kes sesini, droid," diye bağırdı Whie. Anlaşılan baş başa konuşma imkanları sona ermişti.

Scout hayretle ona baktı. "Daha önce böyle kaba davrandığımı hiç görmemiştim."

"Özür dilerim."

"Dileme." Güldü. "Bence sevimli oluyor."

"...Sevimli mi?"

Scout bile Yoda'nın B-7'yi alırken müthiş bir pazarlık becerisi sergilediğini kabul etmek zorunda kalmıştı. "Bunu nasıl bu kadar ucuza aldınız?" diye sordu, kemerine bir datapad'ini yerleştirirken sırtıtmakta olan yaşlı Jedi'a hayretle baktı. "Jedi güçlerinizi kullanmış olmalısınız. Bunun adaletsizlik olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum."

"Adaletle değil, ilgilenirim sonuçla ben," dedi. "Üstelik kullanmadım Jedi gücü. Neyse hak ettiği onu ödedim ben."

Scout ve Whie şüpheyle gemiye baktılar. "Ne sorunu var ki?" dedi Scout. "Gördüklerimizin dışında tabii ki."

Yoda bastonuyla geminin gövdesini dürtünce bir toz bulutu kalktı. Biraz da boya ve biraz metaseramik. "Gövde iyi. Omurga iyi," dedi.

"Tek lazer topu var," dedi Whie. "Ne füze atıcısı ne başka bir silah."

"Bir Hanx-Wargel SuperFlow II ve bir de Siep-Irol pasif sensör anteni var," dedi hurdalığın sahibi hışımla. "Yedek jeneratörleri, Carbatı aktif sensör yığıcı, hemen hemen yeni kış yansıtıcı kalkanı, yerel yapımlar ama hiçbir sorunları yok."

"Ya ön kalkanları?"

"Eğer silahı olan bir şey size doğru gelirse kaçsanız iyi olur," dedi satıcı.

"Ya kaçamazsak?"

"Teslim olun."

"Ne kadar cesaret verici," dedi Scout.

"Gerçekten çok kırılıyorum sizler benim güzeller güzeli minik -" satıcı hemen geminin adının yazılı olduğu yan tarafına bir göz attı, "- Nighthawk'ımdan böyle bahsedince. Bu kadar aksi olursanız fiyatı arttırmaktan başka çarem kalmaz."

"Eğer tüm bu özelliklere sahipse," diye ısrarla devam etti Scout, "neden bu kadar ucuza satıyorsun? Neyi eksik söyle bakalım!"

Satıcı mırın kırın yapıp etrafına bakındı. Scout sırtıtmakta olan Yoda'ya döndü. "Uçması," dedi Yoda.

"Neymiş 'pazarlık etmiş' de 'edecekmışiz onu tamir kaşla göz arasındaymış!'. Şu sonik penseyi uzat," diye gürlledi Scout. Takmaya çalıştığı motor ateşleme düzeneğinden soluk bal renginde bir sıvı akıyor, her bir damla Jovan'ın nispeten daha az olan yer çekiminde iyice uzuyor ve dağılıyordu.

"Şu soketlerle işim bitti gibi," dedi Whie.

"Kırmızı uç yukarı mı?"

"Evet."

Yan yana çalıştılar, onlar motor ateşleme düzeneğini monte ederlerken Yoda da hurdalığın gerisinde bir Corellian hafif yük gemisinde parça aramakla meşguldü.

"Biz çalışırken Üstat Yoda ne yapıyor?" diye söylendi Scout.

"Bilmiyorum! Erzakla ilgili bir şeylerden bahsetti sanki. Su meselesini duydun mu?" Scout ona baktı. "Su depomuz beş yüz kilo ağırlığında. Onu kendi başımıza yükleyecektikmişiz," dedi Whie.

"Beş yüz kilo mu!"

"Üstat Yoda bir vinç kiralamanın parayı israf etmek olacağını düşünüyor," dedi Whie.

Birbirlerine baktılar.

Bir miktar yağ daha çıkıp akmaya başladı. Bu seferkinin içinde ölü bir böcek duruyordu, tüylü anteni ve ağzının çevresine kırmızı pas bulaşmış bir metal delici. "İğrenç," dedi Scout.

"Bana havayı uzatır mısın?" Whie beş metre kadar uzakta çalışıyordu. Scout aleti ona doğru yavaşça attı ama düşük yer çekiminde uçup eline konmuştu. Ardından ona biraz da lehim gönderdi.

"Teşekkürler."

Scout başını kaldırdı. Gövdeden söktüğü bir levhanın arkasındaki kablo ve soğutucu tüpleri

rengarenk bir bağırsağı andırıyordu. Buraya geminin "karnı" demelerine şaşmamalı, diye düşündü. Şu anda vakum-pompa bölümünde çalışıyordu; mahfazası çatlaktı, o yüzden de vakum kapağı görevini yapamıyordu. İşin komik tarafı tüm bu sorunlara yol açanın saç kılı kalınlığındaki bir çatlağın içindeki boşluğun dışarı çıkmasına izin vermesiydi.

Bir geminin vakumu Jedi'ların onuru gibiydi – gidene kadar kimse farkına varmazdı.

"Scout? Acaba hiç kötü biri miyim diye düşündün mü?"

"Düşünmedim, biliyorum," dedi gülerek.

"Şaka yapma. Eğer iyi biri olmadığının farkına varsan bu seni rahatsız eder miydi?"

"Ben hiçbir zaman iyi biri olmadım." Scout sonik penseyle paslanmış bir vidayı açmak için çabalıyordu. "Sadece işimi iyi yapmaya çalışırım. Neden sordun?"

"Bir nedeni yok."

Scout bekledi, Whie'ye bakmıyordu. Takvime göre Scout ondan bir yaş büyüktü ama o kadar donanımlı, o kadar olgundu ki genelde aradaki yaş farkını hatırlamazdı bile. Bugünse sanki ilk kez ondan büyük olduğunu hissetmişti. Yoda'nın önceden söylediği bir şeyi hatırladı –Yaş, öte bir şeydir kalbin kaç kez attığından. Yaş, toplamıdır senin yaptığın hataların. Bu açıdan bakılınca Whie'den en az on yaş büyük sayılırdı.

"Hep iyi biri olduğumu düşünürdüm," dedi Whie alçak sesle. "Ama sonra bir şey oldu. Bir rüya gördüm," dedi. "Rüyamda çok kötü şeyler düşünüyordum."

"Dur bakalım, evlat. Uykunda düşündüğün şeylerle ilgili kendini suçlamıyorsun herhalde?"

"Anlamıyorsun. O bir rüya ya da bilinçaltım değildi, o gördüğüm şeyler oldu. Daha doğrusu olacak," diye düzeltti cümlesini. Sesinden çektiği acı anlaşılıyordu ve Scout bunun onun için ne kadar önemli bir konu olduğunu o anda fark etti.

Whie havayı vakum mahfazasının üzerindeki çatlağa tuttu ve lehimlemeye başladı. O kadar sert ve düzgün görünen bu lehimlerin bu kadar çabuk erimesi ne kadar garip, ne kadar tutarsızdı. "Gördüğüm başka bir rüya daha var. Birisi ölmek üzereydi. Daha önce hiç görmediğim bir rüya."

Scout bekledi.

"Her şey birbirine girmiş gibi. Nerede olduğumdan ve ne yaptığımdan emin değildim. Sanki kendi kafamın içindeydin; orada parlayan bir ışın kılıcı vardı. Kendimi savunmaya çalıştım ama rakibim çok güçlüydü. Çok hızlıydı. Sonra gözlerimin önünde bir şerit gibi uzanan bir ışık. Güneş gibi." Eski yük gemisinin içi çalışmaya başlayan havyanın kıvılcımlarıyla aydınlandı. "Sonra da hepsi gitti."

"Bir ışın kılıcı görmüş olman onun bir Jedi olduğu anlamına gelmez."

"Ama biliyorum. Rüya çok kısaydı, kim olduğunu bile göremedim ama o anda, henüz korku bile duymaya başlamamışken, ne kadar şaşırıldığımı hatırlıyorum. Düşünüyordum, sonum böyle mi olacaktı? O kadar da garip değil. Bu rüyayı görmüş olmama rağmen ölümüm yine de benim için bir sürpriz olacak. Sanırım her zaman da öyle olmuştu," diye ekledi.

Scout inatçı vidayla uğraşmaya devam etti. "Belki de yanlış yorumluyorsundur. Belki ölmeyeceksin. Rüyanda ölmedin, değil mi? Emin olamazsın. Belki de bir tür sınav ya da alıştırmadır. Eğer onun bir Jedi olduğundan eminsen," dedi Scout, "bahse girerim daha yeni biten turnuva gibi bir şeydir o da."

"Belki," dedi Whie. İnanmadığını biliyordu. "Havyayı geri ister misin?"

"Yok, gerekmez." Scout sonunda paslı vidayı yerinden sökmeyi başardı. "Benim de içinde olduğum rüyada ben de ölüyor muydum?"

"Gördüğüm kısmında değil."

Bu Scout'un beklediği rahatlatıcı cevap değildi.

"Scout, sanırım ben karanlık tarafa geçeceğim," dedi Whie bir çırpıda. "Ancak böyle açıklayabiliyorum. Bu nedenle ilk rüyada düşündüğüm şeyi düşünüyorum. Bu yüzden bir Jedi beni öldürüyor."

"Saçmalama," dedi Scout, şok olmuştu. "Sen dünya üzerinde karanlık tarafa geçecek son kişisin. Herkes bunu bilir. İçimizdeki en iyi kişi sensin. Her zaman öyleydin. Hatta senin bu iyiliğinden nefret ederdim. İmkansız," dedi olumlu bir ifadeyle.

"Her zaman iyi biri olduğumu düşünürdüm," dedi Whie. "Bununla gurur duyardım. Ama geçmişe dönüp baktığım zaman sadece iyi numarası yaptığımı görüyorum. Anlıyor musun? Rol yapıyordum. Gerçek değilmiş. Sadece Jedi davranışlarını taklit ediyordum."

Scout ilk defa elindeki aletleri bıraktı ve geminin altında bulunduğu yerden çıktı. Elini onun kolunun üzerine koydu. "Whie, beni dinle. Bazen hepimiz bunu yapıyoruz."

Bir saat sonra Fidelis malzemeleri geminin kargo bölümüne yüklemekle meşguldü. Yoda ona ziyafet çekecek kadar bol yiyecek almasını söylemiş ve o da elinden geleni yapmıştı. Hizmet etmek için programlanmıştı, konukların yemek zevklerini bilmeden yemek yapmaktan rahatsızdı ama felsefi olarak kendisine tüm yaşamın aslında bir doğaçlama olduğunu söylemişti, üstelik Whie'nin bildiği tüm yemekler Tapınak'ın kafeteryasında sunulan yemeklerden ibaretti. Eğer Fidelis standardın üzerinde bir performans sergileyemezse Jovan istasyonundaki diğer hurdalarla birlikte geride bırakılmayı hak etmiş olacaktı. Ayrıca Whie'yle tanışmalarının üzerinden uzun süre geçmemiş olmakla birlikte kendisi Malreaux Hanedanı'na on iki kuşak boyunca yemek yapmıştı ve çocuğun genetik bilgileri de elinde mevcuttu. Tat alma duyusunun gelişimi hâlâ bilimden ziyade bir sanattı ve bu bilgilerle donatılmışken ortaya beğenilecek bir ürün çıkaramaması kabul edilebilir bir durum değildi.

O yemeklik malzemeleri düzenlerken Yoda'nın kokpitte geminin kullanım kılavuzunu oflayıp puflayarak okuduğunu duyabiliyordu. Efendi Whie ve Scout'un büyük su deposunu yerleştirmeye çalıştığı geminin altından ise her türden gürültü ve tangırtı gelmekteydi.

Fidelis başını kokpите uzattı. "Affedersiniz, Üstat Yoda, yemek yapmaya ara verip deponun yerleştirilmesine yardım etmek istiyorum. Hemen geri dönerim."

"Hayır," diye homudandı yaşlı Jedi.

"Affedersiniz?"

"Gitme. Onu yüklemek gemiye Padawan'ların işi."

"Onlardan çok daha güçlü olduğum dikkate alınırsa ağır yük kaldırılması hususunda çok daha verimli olacağım kanısındayım, ayrıca bu sayede gençlerin yaralanma ya da kaslarının zorlanması riskini de ortadan kaldırmış oluruz."

"Güç'ü kullanmaları gerek. Olur onlara iyi bir alıştırma."

"Ama her ikisi de bir günden uzun bir süredir uyumadı."

Yoda, okumakta olduğu B-7'nin hiperuzaya atlama protokolünün yazılı olduğu kullanım kılavuzundan başını kaldırmadan elini geriye doğru uzattı ve Fidelis'in bacağını bastonuyla dürttü. Droidten piriç bir çandan çıkarmış gibi garip bir ses çıktı. "Unutuyorsun asıl meseleyi, teneke şey. Çalışması gerek Padawan'ların. Düşünürler eğer çalışmazlarsa."

"Oh," dedi Fidelis.

Yoda döndü ve omzunun üzerinden baktı, akıllı varlıkla makine göz göze gelmişti. "Yaşlıyız biz ve güçlüyüz; nice kışı atlatmış ağaçlar gibi. Ama o ikisi için ilk kıştı Üstat'larının ölümü. Çalışsınlar bırak da," dedi kibarca. "Yesinler. Ağlasınlar. Belki ondan sonra sıra gelir uyumaya."

Droid ona saygıyla baktı. "Bilgesiniz, Üstat Yoda."

"Genelde öyle derler," diye mırıldandı Yoda. "Madem buradasın, anlatmalısın bana bildiklerini Kont Dooku'nun yeri hakkında."

"Fazla bir bilgim olduğunu sanmıyorum," dedi droid. "Sanırım Kont Malreaux'un konutunda misafir olarak kalıyor. Durumu net olarak ben de bilmiyorum, çünkü uzun yıllardır Coruscant'tayım ve Leydi Malreaux'la haberleşmem biraz düzensiz."

Yoda droidi süzdü. "Jai Maruk bana evde bir kadın gördüğünü söylemişti. Peşinde bir Vjun tilkisi varmış."

"Leydi Malreaux olmalı. Tilki de onun hayaleti."

"Hayalet mi?"

Fidelis omuz silkti. "Hizmetçiler ona öyle derdi. Hurafelerle ilgilenmem ama Güç'ün Vjun'da çok yoğun olduğu söylenir ve Malreaux Hanedanı da o sanatları bilen en mahir kişileri yetiştirmiştir."

"Güçlüdür... karanlık taraf da," diye mırıldandı Yoda.

Fidelis omuz silkti. "Kont Malreaux sahip olduğu yeteneklerle bedendeki midi-klorianları genetik yöntemlerle değiştirmeyi deneyerek ileri gitmiş olabilir. Yine de ileri görüşlülüğü ve çalışkanlığını takdir etmek gerekir!"

"Acaba," dedi Yoda asık suratla. "Ateşle oynamakla ilgili vardır eski bir deyiş, kişisel refakatçi. Ama şu anda oldu Leydi Malreaux, Dooku'nun deli hizmetçisi."

Yoda bile bir droidin şok olduğunu nadiren görmüştü, ama ancak şok kelimesi droidin yüzündeki ifadeyi hakkıyla anlatabiliyordu. Şok, şaşırıp kalma ya da akıllı bir varlığın öfkeye yakın olarak adlandırabileceği bir şey. "Bu olamaz."

"Yerleri siliyordu demişti, Jai. Tuvaletleri de temizliyormuş," dedi Yoda. "Hizmetçi yerine temizlikçi mi desek olur daha uygun? Yoksa köle midir en uygun olanı?"

"Leydi en uygun terimdir," dedi Fidelis katı şekilde. "Hanım da denilebilir."

"İstiyorum Dooku'yla görüşmek," dedi Üstat Yoda, devam ederek. "Etmeliyim onu ikna geri dönmesi için Coruscant'a. Olmayacak kolay. Nöbetçileri, takipçileri olacak ve belki de askerleri. Biliyor musun gizli bir yolunu girmenin Chateau Malreaux'a."

"Aslında biliyorum," dedi Fidelis.

Üç saat sonra, Nighthawk, Jovan istasyonundan çıkmış ve hiperuzaya atlamadan önce ısınmak için yavaşça uçmaya başlamıştı. Mürettebatı kullanım kılavuzunda "mürettebat salonu" olarak bilinen, kokpitte kargo bölümü arasındaki küçük bir bölme olan, yerde toplanmıştı. İçinde sadece üzerinde holokart oyunları oynanacak ya da holovideolar izlenecek küçük bir projektör masası konacak kadar yer vardı. Bu masanın kullanılabilmesi için ürünlerin iki Hydian formatından birine uygun olması gerekiyordu, çünkü Coruscant standardına uygun olarak üretilmemişti.

Salonun diğer nitelikleri arasında iki deste kağıt; dört tane yirmi yıl öncesinin modasına göre yapılmış ve insana boş bir tüpün içine oturuyormuş hissini veren ikinci el bar taburesi; bir katlanabilir ütü masası vardı. Üstat Yoda şu anda ütü masasının üzerinde oturmuş ve ayaklarını da aşağı sarkıtmıştı. Çok küçük olduğu için bar taburelerinden birine oturursa ortasındaki deliğe sıkışıp kalma tehlikesi vardı. Kargo bölümünden yükselen Fidelis'in sesi duyuldu. "Yemek hazır."

Whie projektör masasını geminin dış sensörlerine ayarlayınca minik salonun ortasında bir anda yıldızlar belirdi, güneşlerin içinde titrettiği koyu bir karanlık, ve gemileri de onların merkezinde yer alan parlak bir nokta. Çocuğun yüzü yorgun ve süzgündü, gözlerinin çevresinde kara halkalar oluşmuştu. "Aç değilim," dedi.

"Ah, ama Malreaux kreplerinden yapmıştım," dedi Fidelis, dumanı üstünde iki servis tabağını salona getirdi. "Dokuzuncu Kont için hazırladığım bir tarif. Tariflerim öylesine lezizdir ki sonraki sekiz kuşak tarafından övülmeye devam edilmiştir."

"Güzel kokuyor," dedi Scout.

"Maalesef meze hazırlamak için gereken asit pancarını bulamadım; Vjun'un artık onları ihraç edip etmediklerini bile bilmiyorum. Neyse ki biraz çırpılmış gümüş balığı ve aperatif olarak da kaliteli peynirler alabildim. Birkaç Reythan krakeri ve hardallı tapenadeyi de eski bir Ortolan tarifine göre bir araya getirdiğimde ortaya çıkan şeyi beğeneceğinizi umuyorum."

Fidelis yemek tepsisini projektör masasının üzerine koydu. Kızarmış peynirin içindeki çırpılmış gümüş balığı, yıldızların arasında tütüyordu. "Peçete almayı da ihmal etmedim," diyerek her birine peçeteleri uzattı. "Bunların hepsi atıştırmalık yiyecekler; maalesef kargo bölümünde yeterli yer yok, o nedenle ben de duruma uygun yemekler hazırlamakla yetindim."

"Tadı da çok güzelmiş," dedi Scout ve ağzını kraker ve tapenadelerle doldurdu. "Yıldızlar adına, ne kadar acıktığının farkına şimdi varıyorum."

"Üstat Yoda, sizin içinse bir kase çamur bamyası hazırladım." Fidelis yapış yapış, kara, keskin kokulu bir sıvının içinde renksiz, soluk bir çalının yüzdüğü bir kase uzattı. Kokusunun yanında motor

yağınunki hiç kalırdı. "Tarife sadık kaldım," diye eklemeyi de ihmal etmedi droid.

Yoda kaseinin üzerine eğilip kokladı. Gözleri keyifle açıldı. "Mükemmel!"

Scout kızarmış peynirli gümüş balığını yerken gözlerini yarı kapatmış şekilde sanki rüyalar aleminde geziyordu. "Vay be."

Üstat Yoda kaseyi aldı. "Bu tenekeden istemiştım bir ziyafet," dedi, başıyla Fidelis'i işaret ederek, "hem yiyeceğimizi paylaşır hem de anarız Üstat Leem ve Üstat Maruk'u diye."

Fidelis, Padawan'a tadı mumağacı ve yağmur gibi olan hoş kokulu parlak eflatun bir içecek uzattı. Sanki makinedeki bir tost gibi Scout'un dilinin üzerinde cızırdadı içecek. "Üstat Leem ve Üstat Maruk."

"Hepsi bu mu?" dedi Whie öfkeyle. "Tüm yapmak istediğiniz bu mu? Yemek mi? Maks ve Jai Maruk öldü ve sizin tüm derdiniz midenizi doldurmak mı?"

Mahçup olan Scout dudağının kenarındaki kraker kırıntılarını yalayarak ona baktı.

"Peki ya Ventress'i bulmak?" dedi Whie. "Yaptıklarının bedelini ona ödetmek nasıl olur? Jedi'ların işi adalet mi yoksa kaçmak mı?"

"Profiteroles Ukio," dedi Fidelis sakince. "Karamel ganache eklenmiş olarak."

Yoda yemeğinden koca bir kaşık aldı. "Yaşayarak onurlandır hayatı, Padawan. Öldürmek ancak onurlandırır ölümü, sadece karanlık tarafı."

"O zaman karanlık taraf fazlasıyla onurlandı," dedi Whie sert şekilde.

"Evlat, uzun zamandır uyumadın," dedi Scout.

"Bana evlat demeyi kes," diye kükredi Whie. "Ben senin küçük kardeşin değilim. Sana göz kulak olan benim, Tallisibeth, farkındaysan. Jai Maruk seninle ilgili haklıymış. Eğer uzaylimanında seni korumak için oyalanmasaydım zamanında aşağı inip ikisinin de öldürülmesine engel olabilirdim."

"Bana göz kulak olmak mı!" diye bağırdı Scout öfkeyle. "Ben aşağı inmeye çalışırken uşak droidi tarafından korkuluğa mihlanan kimdi? Kim sözde gerçek ailesiyle ilgili hikayeleri duymak için en başta diğerlerinden uzaklaştı?" dedi, öfkeden bembeyaz olmuştu.

Yoda kasesini yan tarafa koydu. "Duyuyor musunuz çalıştığımı?"

"Neyin?" diye çıkıştı Whie.

"Karanlık tarafın. Her fırsatta bizimle konuşur kullanarak acılarımızı. Matemimizi. Bağlar acımızı tüm acılara, yaramızı tüm yaralara."

"Belki de söyleyecek çok şeyi vardır." Whie projektör masasının üzerinde duran yıldızlara baktı. "Senin için ne kadar kolay. Neye değer veriyorsun ki? Kimseye bağlı değilsin, değil mi? Muhtemelen hiç ölmeyeceksin de. Maks Leem senin için ne ifade ediyordu? Bir öğrenci. Geçen bunca yüzyıldan sonra onların farkına varmadığın için seni kim suçlayabilir ki? Ama benim için o çok daha fazlasıydı." Meydan okur gibi ona baktı. Gözünden yaşlar süzülüyordu ama gözleri hâlâ nefret doluydu. "O bana annem kadar yakındı, beni gerçek annemden aldığınızdan beri. Beni Padawan'ı

olarak seçti ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım, ölmesine izin verim. O nedenle de burada tıknıp her şeyi unutmaya çalışacak değilim." Cümlesini bağırarak bitirdi ve projektör masasının üzerinde ne varsa yere fırlattı.

Yoda'nın ışıldayan gözleri, uyuklayan bir ejder gibiydi, yarı kapalıydı ve bir parmağı oynadı. Masanın üzerinden uçan her ne varsa havada durdu. Tabak yerine geldi; krepler içine geri döndü; Whie'nin uçan bardağı içindeki içeceklerle birlikte tekrar aynı yerindeydi. Her şey tekrar uçup masada önceden oldukları yere geldi.

Yoda'nın parmaklarındaki küçük bir hareketle daha Whie dönmeye başladı, ta ki Yoda'yla göz göze gelene dek. Gözleri batalık suyu kadar yeşildi. Bu gözlerin ne kadar ürkütücü olabileceklerinin daha önce hiç farkına varmamıştı. İçlerine çekilmek ve orada boğulmak mümkün gibi görünüyordu.

"Düşünüyor musun bana acıyı öğretebileceğini?" dedi Yoda sakince. "Düşünüyor musun umursamadığını kimseyi yaşlı Üstadın, mmm? Unuttun mu olduğumu benim kim? Yaşlıyım ben. Evet. Mm. Sevdim senden daha çok Padawan. Kaybettim daha çok. Nefret ettim daha ve öldürdüm daha fazla." Kısılan kalın kaşları altında gözleri parlak iki çizgi halini aldı. Ejderha gözleri, yaşlı ve korkutucu. "Bilgelik bedeli yok mudur sanırsın? Karanlık taraf, evet kolaydır onlar için. Artarsa acı çok fazla kaçmak için ondan beslenirler karanlıkla. Ama öyle değildir Yoda. Yoda sever ve bunun için de çeker acı, sever ve acı çeker."

O anda yere bir tüy düşse duyulurdu.

"Yoda'nın bilgeliğinin yüsektir bedeli, hem de çok yüksektir, sonsuzdur. Ama öğretebilecek misin bana acıyı?"

"Ben..." diye söze başladı Whie. "Özür dilerim, Üstat. Ben kızgındım. Ama... ya haklılarsa?" dedi üzüntüyle. "Ya galaksi karanlık? Ventress şöyle demişti: doğar, acı çeker ve ölürüz, hepsi bu. Ya bir amaç ya da iyilik yoksa? Belki de boş yere acı çekiyor ve çektiğimiz acılara bir bahane bulmak için kafamızdan umutlar uydurup kendimizi kandırıyoruz. Ya her şey yıldızlar ve onların arasındaki karanlık boşluktan ibaretse ve galaksi bizim yaşayıp ölmemizi umursamıyorsa?"

"Doğru," dedi Yoda.

Padawan'lar hayretle ona baktılar.

Üstat kısa bacaklarını ileri geri salladı. "Belki," diye ekledi. İç çekti. "Pek çok gün emin oldum büyük bir umuttan ama bazı günler değildim o kadar emin." Omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Ventress haklı mıydı?" dedi Whie, öfkesinin yerini şaşkınlık almıştı.

"Hayır! Yanılıyordu o! Tümünüyle hem de!" dedi Yoda. "Var mıdır üzüntü galakside? Oh, evet. Hem de ne kadar çok. Ya karanlık?" Yoda projeksiyon masasının üzerindeki yıldızları gösterdi. "İşte orada; karanlık, karanlık her yerde ve birkaç yıldız. Birkaç ışık noktası. Eğer plan, kader, alınyazısı, takdir ve Güç yoksa ne kalır geriye?" Sırayla ikisine de baktı. "Seçimlerimizden başka hiçbir şey mi, hmm?"

"Asajj karanlıkla beslenirken beslenir karanlık da onunla. İstiyorsan ol sen de öyle, Whie. İstiyorsan ol sen de." Yaşlı Jedi önlerindeki karanlığın içinde gezinen gezegenlere, yıldızlara ve nebulalara dikkatle baktı. "Jedi olmak yüzleşmektir gerçeğe ve seçim yapmak. Seç ışığı ya da

karanlığı, Padawan." Koca kaşları batalık yeşili gözlerinin üzerinde yükseldi ve bastonunun ucuyla Whie'yi dürttü. "Ya mum ol ya da gece, Padawan, ama seç!"

Whie uzun süre ağladı. Scout yemek yedi. Fidelis hizmet etti. Üstat Yoda, Maks Leem ve Jai Maruk'un hikayelerini anlattı, en heyecanlı maceralarının yanında henüz Tapınak'ta küçükken başlarına gelen komik olayları da. Birlikte içip birlikte kadeh kaldırdılar.

Scout ağladı. Whie yedi. Fidelis servis yaptı.

Yoda hikayeler anlattı, yedi, ağladı ve güldü. Padawan'lar hayatın kendisinin onun ellerindeki bir ışın kılıcı olduğunu gördüler. Umudun söndüğü, ihanet ve ölümün kol gezdiği zamanlarda bile o karanlıktaki bir mum gibi yanıyordu. Uzayın sonsuz karanlığında ışıldayan bir yıldız gibi.

Chateau Malreaux, resiflerle korunan bir derin deniz limanı olan, Gözyaşları Körfezi'nin kuzey tarafındaki dik bir kayalığın üzerine inşa edilmişti. Koya dökülen Ağlayan Nehir yamaçlardaki kayalarda masalsı, labirenti andıran mağaralar oymuştu. Bu özellikler –gizemlerini bilenlere dostluk sunup bilmeyenlere ise ölüm getiren bir liman ve tüm kıyayı sarmış çok sayıda mağaradan oluşan bir zincir– Gözyaşları Körfezi'ni kaçakçılar için mükemmel bir liman yapıyordu. İlk Kont Malreaux bir korsandı, soyluluk ünvanını ise o bölgeden geçen gemilere saldırmayacağına dair verdiği söz karşılığında kazanmıştı.

Kayalığın tepesinden bakıldığında görülen manzara biraz iç karartıcıydı. Rüzgarın sürekli uğuldadığı ve Vjun yosunundan başka bir şeyin olmadığı bu nokta kasvetli gökyüzüyle kurşun rengi deniz arasında zehir yeşili gibi parlıyordu. Şiddetli rüzgar önüne kattığı her şeyi sürükleyerek getirip yamacın yüzüne çalmaktaydı. İnce yağmur damlaları havada rüzgarla savruluyor ve denizin üzerinden yükselen serpintilere karışıyordu. Gümüş rengi çizgili ve kara renkli birkaç korsan martısı çığlıklar atarak küçük koyun üzerinde daireler çiziyordu.

Mağara ve tünel sistemi sahilden hemen her yere ulaşıyordu, tabii ki bu yerlerin içinde Chateau Malreaux'un mahzeni de vardı. Bu yer altı tünellerinden biri, yarım kilometre kadar içeride, diken ağaçlarıyla kaplı küçük bir tepeciğin yan tarafına açılıyordu. Bu ağaçların arasına gizlenmiş ilgili bir gözlemci eski bir B-7 yük gemisinin iki Ticaret Federasyonu avcı uçağı eşliğinde yaklaştığını gördü, anlaşılın, körfezin şatoya kıyasla diğer ucunda yer alan, Acı Son harabelerindeki terk edilmiş iniş pistine inecekti. Acı Son'da salgın ve delilik baş göstermeden önce altmış bin kişi yaşıyordu ve on yıl kadar önce hayalet bir şehir gelmişti.

Yük gemisi aniden titredi, denge iticilerinde bir sorun var gibiydi. Hızla yana kaydı, döndü ve iki kayalık tepe arasındaki yarıktaki kayboldu. İyi düşünülmüş bir hamle, diye düşündü gözlemci. Ticaret Federasyonu avcıları duraksadı, sarsıldı ve sonunda Acı Son'a inişlerini tamamladılar.

Yüz yirmi saniye sonra Acı Son'dan körfezin Chateau Malreaux'un bulunduğu tarafındaki yamaca giden yolda speeder'lar görüldü. Yol orada, ünlü bir manzaranın olduğu yerde bitiyordu.

Gizli gözetleme noktasından Solis, T/Z teleskobik keskin nişancı dürbününün implant nişangâhını landspeeder'dan inip engebeli araziye doğru giden askerleri yakından görebilmek için ayarladı. On, on iki, on beş insandı hepsi, üstelik, Ventress'in Phindar uzaylimanına getirdiklerinin aynısı, on tane seçkin suikast droidi ve çalıları temizlemeye yarayan iki takım da arazi droidi vardı. Daha özel birimlerin de yakında geleceğine şüphesi yoktu; bu Dooku'nun Yoda'yı karşılamak için gönderdiği "şeref kıtası" olmalıydı.

B-7'nin iniş yaptığı yerden üç dakikalık zorlu bir tırmanış uzaklıkta bir mağara girişi vardı. Yoda'nın mürettebatının oraya varmak için fazlasıyla zamanı var, diye düşündü Solis. Mağaralara bir kez girdiler mi avcıları gelişmiş sensörler getirene kadar bir daha kolay kolay bulunamazlardı.

Nihayetinde beklenmedik gelişmeler değildi – her iki taraf da sırası gelince hamlesini yapıyordu, iki taraf da görüşmeye niyetliydi ama görüşmenin şekli ve zamanına kendileri karar vermeye çalışıyorlardı.

Solis başını salladı. Mağaralara gitmenin zamanı gelmişti.

"Geciktin," dedi Kont Dooku gülümseyerek; Whirry, aksırıp tıksırarak, çalışma odasına girdiğinde. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ben sadece Bayan Vix'i arıyordum –ama o sizin yanınızda!" diye bağırdı Whirry, Kont'un tilkisini tuttuğunu görünce. Bir eliyle hayvanı göğsünden tutarken diğer eliyle de kırmızı-kahverengi postunu okşuyordu. Tilki sızlanıp elinden kurtulmaya çalışıyordu. Korkmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı.

Dooku'nun parmakları kulağının arkasından geçti ve kocaman eli kırılğan kürek kemiklerinin üzerine gitti. "Sana bir misafirimın geleceğini söylemiştim; davet ettiğim biri ve etmediğim ikisi." Dooku korku içindeki tilkiyi okşadı. "Bir süredir ev kayıtlarını inceliyordum. Kocan delirdiğinde sen bir çocuğunu Jedi'lara teslim etmişsin."

"Bebek," diye fısıldadı Whirry. "Çaldılar ama benden, zalimler. Aklım başımda değilken yaptılar. Her yanım kanla kaplıydı." Boş boş üzerindeki balo elbisesine, onun lekelerine ve yırtıklarına baktı. "Onu benden çaldılar."

"O zaman burada bir droid varmış," dedi Dooku. "On iki kuşaktır Malreaux Hanedanı'na hizmet eden bir Tac-Spec Footman ama aniden kaybolmuş. Bunun on yıl önce olduğunu söylememe gerek yok herhalde. İlginçtir Asajj böyle bir droidle sekiz gün önce karşılaşmış, bir Jedi Padawan'ıyla buraya doğru geliyormuş."

Okşadı ve okşadı, küçük tilki titredi ve sızlandı.

"Yoksa bana haber vermeden bir hoşgeldin partisi mi hazırlıyorsun, Whirry? Öyleyse çok... hayal kırıklığına uğrarım."

"Aslında bir sürpriz olacaktı," dedi yaşlı kadın.

"Sürprizleri sevmem."

"Oh. Tamam öyleyse." Yutkundu.

"Sanırım bu droidle iletişim halindesin?"

"Evet."

Kont ona baktı.

"Evet, Efendim," dedi çabucak.

Dooku elini yavaşça tilkinin sırtına getirdi. Tilki titredi ve ciyakladı. Dooku elini kaldırdı. Parmak uçları kürkle kaplıydı. "Hm," dedi. Elindeki tüyleri silip okşamaya devam etti. Bir ciyaklama daha. Biraz daha kürk. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve tilkiyi döndürüp yolunmuş tüylerini gösterdi. "İşte, Whirry – geleceğini okumamı ister misin?"

Hizmetçi önce efendisine, sonra da tilkiye baktı, ağzı titriyordu. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu droidin derdi ne?" diye sordu Scout, Whie'ye. Bir süredir mağaralarda, Yoda'nın ışın kılıcının ışığını izleyerek yol alıyorlardı ki droid sanki programı askıya alınmış gibi aniden durdu.

"Fidelis?" Whie'nin sesi sert ve buyurgandı, iki yöne doğru yankı yaparak uzaklaştı.

Uğuldayan metalik bir ses. Fidelis uyanmıştı. Başını iki yana salladı. "Evet, efendi Whie?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. Sadece iç haritamı gözden geçiriyordum."

"Gelin," dedi Yoda. "Büyük bir mağara var orada. Dinlenelim biraz."

"Dinlenmeye ihtiyacım yok," dedi Whie. Adımları her zamanki gibi zarıftı ve sesi de heyecan yüklüydü. "Eve gitmem gerek."

Scout'un mağarada yolunu bulabilmek için gözlerini kısarak bakmaktan gözleri ağrımaya başlamıştı. Mağaraya girdikleri zaman iki kez bacağını çarpmayı başarmıştı zaten. Diğer taraftan Whie sanki gün ışığında yürüyormuş gibi rahattı. Gözleri ışıltılıydı, neredeyse bir delinin gözlerini andırıyordu. "Güç burada yoğun," dedi ve büyük bir keyifle kahkaha attı.

Güç konusunda haklıydı. Scout bile bunu hissedebiliyordu, sinirlerinde dolaşan bir karıncalanma gibi, sanki tüm dünya mıknatıslarla doluydu ve o da onların kanındaki demiri çektiğini hissediyordu. Whie bunu heyecan verici buluyordu. Scout ise ürkütücü. Buradaki Güç'te bir tuhaflık vardı. Kesin ve dengesiz bir duygu, Jedi Tapınağı'nın havasının, bu nemli, asit rüzgarlı Vjun'un havasından farklı olduğu kadar farklıydı. Whie öne geçti, Fidelis de hemen arkasındaydı. Scout daha yavaş gidiyordu. Üstat Yoda onu hafifçe kolundan tuttu. "Hava yumuşak şimdi," diyerek nefes aldı. "Dinleyin beni, Padawan'lar. Bırakmalıyım sizi burada."

"Bizi bırakmak mı!" dedi Scout.

"Bilmiyorum Fidelis'e olur mu güven. Ama koruyacaktır diğer Padawan'ı bu kesin. Ama farklıdır Jedi işleri."

Hakkı var, diye düşündü Scout, Solis'in ihanetini hatırlayarak.

Yoda havayı kokladı. "Yakındır bir yol yüzeye çıkan, kokusunu alabildim havanın ve gideceğim oradan. Sen ve diğeri kalın mağarada. Eğer giderse yolunda her şey döneceğim size. Eğer gelmezsem on iki saat içinde gidin gemiye ve gönderin Tapınak'a Yoda dönmeyecek diyen bir mesaj."

"Ama-"

Eli, onun kolunu sıktı. "Olmalısın göz kulak diğer Padawan'a! Vjun çağırarak onun içindeki karanlık tarafı."

"Kontrol ettim!" diye bağırdı Whie ileride bir yerlerden. "İskeletler!"

"Ona nasıl davranmam gerekiyor?" diye fısıldadı Scout ama Yoda gitmişti.

Hafiften bir küfür savuran Scout kireçtaşından tabakalara basarak yukarı doğru çıkmaya başladı. Tek ışık uzaktan görülen Whie'nin ışın kılıcının ışığıydı. Zemin küle benzeyen gri bir tozla kaplıydı. Burada hiçbir şey yetişmiyordu ama orada burada Scout küçük hayvanların kemiklerini görmüştü – bir delikten mağaraya düşen ya da sellerle buraya taşınan hayvanlar. Uzakta bir yerlerde sular bir yer altı gölüne damlıyor, her damlanın çıkardığı ses gittikçe uzaklaşıp kayboluyordu; şip şap, şip şap.

Scout'un aklında sanki her damlanın da bir canlı gibi olduğu fikri belirdi. Mağaranın görülmez tavanında dünyaya geliyor; ondan sonra kısa süren bir hayatın ardından sonu soğuk suya karışmak oluyordu; sonra da yankılar, geri kalanların anılarında olduğu gibi silik, gittikçe zayıflayan ve biten.

"Sence Scout'a ne oldu?" dediğini duydu Whie'nin garip ve komik bir tarzda. "Gidip kontrol etsem iyi olacak!" diye kendi sorusuna kendi cevap verdi yüksek bir sesle. Kuru tahtaların birbirine vurulmasını andıran bir takırtı duydu. Scout tam diğer mağaranın ağzına gelmişti ki sırttan beyaz bir kurukafanın kendisine baktığını gördü. Ucunda iskelet bir el olan bir iskelet kol uzandı. Whie Güç'ü kullanarak iskeleti havada tutuyordu. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor," dedi yüksek ve cırtlak bir sesle ve iskeletin havada duran kolu kızın beline dolandı.

Scout çığlık atıp kolu kireçtaşından zemine doğru savurdu. Kemikler dağılıp ortalığa saçıldı. Havada duran iskelet –bir çocuktan daha büyük değildi– artık parmakları olmayan elini kaldırdı, hemen önünde boş göz yuvalarıyla duruyordu. "Olamaz. Fena dağıldım," dedi, küçük çocuk sesi çıkararak.

İkinci bir iskelet, bu seferki yetişkin bir insan boyunda, gelip diğerine katıldı. "Dikkatli ol, ufaklık," dedi Whie, kendi aklınca anne sesi çıkararak. "Karşındaki çok alıngandır."

Scout'un kalbi deli gibi çarpıyordu. "Whie. Kes şunu."

"Sadece biraz eğleniyorum," dedi Whie yaklaşarak. "Scout, bu inanılmaz. Burada farklı olan bir şey var – hissedemiyor musun? Güç'ü hiç bu kadar yoğun hissettiğimi hatırlamıyorum. Normalde sırf bu kemikleri havada tutabilmek için bile konsantre olmam gerekirdi ama burada..." Işın kılıcını sallayarak mırıldandı. İki iskelet ellerini kavuşturup dans etmeye başladılar.

"Bırak şu kemikleri," dedi Scout, sesindeki titremeyi bastırmak için elinden geleni yaparak.

"Neden? Artık gerçek sahipleri tarafından kullanılmıyorlar."

"Bu saygısızlık," dedi Scout.

"Ben bunda -"

"Whie, yalvarırım. Lütfen," dedi Scout.

Sessizlik.

"Tamam," Whie döndü. Kemikler gürütüyle yere düştü. "Küçük kızları korkutmak hoş olmuyormuş."

Scout kalbinin çarpışımın biraz yavaşlamasını bekledi. "Whie?"

"Evet?"

"İyi görünmediğinin farkındasın, değil mi,"

Sessizlik.

"Biliyorum."

"Bu beni korkutuyor," dedi Scout. "Güç burada çok yoğun. Ben bile hissedebilirken senin durumunun nasıl olduğunu hayal bile edemem. O nedenle çok gerekmedikçe burada Güç'ü kullanmaya kalkmanın iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Bu sanki... çok fazla oksijeni olan bir hava gibi. Karanlık taraf sadece bir ateş yakmamızı bekliyor."

"Senin için haberlerim var, Scout. Karanlık taraf burada," dedi Whie, göğsüne vurarak. "Her nereye gidersek onu da beraberimizde götürüyoruz."

Işın kılıcını kapattı.

Bir anda her yer zifiri karanlık oldu. Bir yerlerde su damlaları bir araya geldi, büyüdü ve daha sonra ışıksız havuza damladı. Şip-Şa-a-a-p-p.

Sessizlik.

Karanlıkta yıldızlar görülmeye başladı, mağaranın tavanında beliren küçük ışıklar. "Bu ışıkları daha önce de görmüştüm," dedi Whie.

"Işık solucanları," dedi Fidelis. "Siz çocukken buraya gelirdik, efendim. Siz, ben, kardeşiniz ve babanız, onun, ah şey, hastalığından önce."

"Ona ne oldu?"

Scout kendi kılıcını çekip sadece ortalığı aydınlatsın diye en düşük güç seviyesine getirdi.

"Vjun'un daha iyi ailelerinde geleneksel olarak midi-klorian oranı daha yüksekti," dedi Fidelis. "Bu bir statü göstergesiydi. Vjun, Cumhuriyet'le ticaret yapmaya ancak son birkaç nesil zamanında başlamıştı; onun daha öncesinde –tabirimi maruz görün– Jedi'lar, genel uygulamaları olan çocukları kaçırma girişimlerine henüz burada yaşayanları etkileri altına almamış oldukları için başvurmamışlardı. Zaman içinde Vjun, Sith'lerle de temas haline geldi ama Cumhuriyet'le ilişkilerin gelişmesi üzerine Vjun Jedi kültürünün etkisi altına girdi. Midi-klorian olgusuna ilgi her zaman fazla olmuştu ama Jedi bebek avcılarının gelişiyle en iyi aileler yeteneklerimizi geliştirerek kendimizi bu 'yabancıların' teşkil ettiği tehlikelerden nasıl koruruz diye düşünmeye başladılar."

"Babanız olan Kont, Vjun halkının midi-klorian seviyesini genetik olarak arttırmakla görevli bir komisyonun üyesiydi. Işın sonunda yapılan deney aşırı derecede başarılı oldu."

"Yani koca bir gezegen dolusu kişiyi onu nasıl kullanacağına dair zihinsel eğitimi olmadan Güç'e hassas hale mi getirdiler?" dedi Scout şaşırarak.

"Oh, havadaki kokunun nedeni bu," dedi Whie. "Delilik. Hepsi delirdi, öyle değil mi? Kayaların bile çılgılık attığını duyabilirsin."

Scout'un ağzı kurudu. "Whie?"

"Duymuyor musun? İstesem de susturamam," dedi.

"Beni yine korkutmaya başladın."

"Dert etme. Burası benim evim. Burada beni tanırlar." Ayağını yerdeki kemiklerin arasında sürttü. "Bir anne ve çocuğu herhalde. Buraya babamdan saklanmak için geldiler, değil mi?"

"Aslında, efendim," diye başladı Fidelis. "Kesin olarak bildiğimden emin değilim."

Scout uzaktan gelen metal ayak seslerini duyunca elini kaldırdı, metalin tangırtısı ve sürtünme sesi. Az sonra mağaradaki bir çatlaktan gelen emir seslerini duydular, askerler çok yakınlarındaydı. "Mağaralara dağılın. Ölü ya da diri ele geçirin."

Scout heyecana kapıldı. "Dooku'nun droidleri peşimize düşmüş."

"Gitme zamanı geldi," dedi Whie. "Hey – Üstat Yoda nerede?"

"Gitti. On iki saat içinde gemide bir araya geleceğimizi söyledi."

"Ben duymadım," dedi Whie kuşkuyla. "Neden bana değil de sana söyledi."

"Bilmiyorum," diye çıkıştı Scout. "Belki de şu anda acayip davrandığın içindir."

Whie öfkeli bir cevap verecekti ama sonra vazgeçti, başını salladı. "Güzel cevap. Burada olmak benim için kolay değil. Düşüncelerim karmakarışık, buna bir son vermem lazım. Beş yaşındayken Üstat Yoda'nın bize öğrettiği Sessiz Meditasyonu kullanıyorum. Hatırladın mı nasıl bir şey olduğunu?"

"Evet," dedi, gözleri yarı kapalıydı ve dilini de üst damağına yapıştırmıştı. Güç önce kafadan akmaya başlar, omurgadan aşağı iner, butlardan yoluna devam eder ve ayaklardan boşalırdı. Güç'le yüklü bir çocuk elektrikle yüklü bir bulut gibidir, derdi sürekli. Bırakın aksın toprağa bu yük. Aksın toprağa. Hâlâ onun ihtiyar ve nazik sesi kulaklarında çınliyordu –rahatlamalısın– ve güneş ışıklarıyla aydınlanmış sınıfı dolduran çocukların kıkırdamaları.

Whie'nin sesi onu hayal dünyasından geri getirdi. "Asajj Ventress'in Üstat'ının başına gelen bu. Yabancı ve zorlu bir gezegende Jedi'lar tarafından terk edildiler. Üstat Yoda onu terk etti."

"Hikayenin tamamının bu olduğundan emin misin?"

Whie omuz silkti. "İlginç bir tesadüf. Tüm diyeceğim bu. Fidelis bizi bu droidlerden olabildiğince uzak bir yere götürür müsün?"

"Tabii ki, efendim. Buradaki her delik ve çatlak bilirim. Lütfen beni takip edin."

Padawan'lar peşi sıra koşular, Scout elindeki ışın kılıcı soluk mavi bir ışık saçarak ardından gidiyordu; en arkadaysa hiçbir sorun yaşamadan yoluna devam eden Whie vardı. Tepelerinin kayayla kaplı olması onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu ama Scout bundan nefret ediyordu: delik ve çatlaklarla dolu milyonlarca metre küp kayanın ezici baskısı. Birkaç havan mermisi ya da bir sarsıntı el bombası tüm mağarayı tepelerine yıkıp onları diri diri gömmeye yeterdi.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Bir Jedi –her ne kadar genç ve çileden çıkmış olsa da– asla paniğe kapılmaz. Tüm hayatın boyunca bu risklere girmek için uğraştın, Tallisibeth. Bu korkuyu hak ettin. Jai Maruk görse ne düşünürdü?

Bu düşünceyle üzüntü ve sıcaklık bedenini sardı. Phindar uzaylimanında bedeninin üzerine kapanıp ağladığı zamanı hatırladı. Bırakma beni, Üstat, demişti ve onun cevabı – Asla, Padawan'ım, olmuştu.

Arkasından Whie kahkaha attı. "Üstat Yoda'nın sürekli söylediği şeyi hatırladın mı? Olmalısın dikkatli bakarken karanlık tarafa..."

"...çünkü karanlık taraf da bakar sana," dedi Scout.

Şip, tap, şap, tik.

Kont Dooku çalışma odasındaki masasına oturmuş Klon Savaşları'yla ilgili günlük raporları

okurmuş gibi yaparak arkasındaki cama vuran sonu gelmez Vjun'un yağmurlarını dinliyordu. Dinlemesi normal duyma algısından farklıydı.

Yoda yakınlardaydı.

Dikkatlice ve sessizce, varlığını Güç'te gizleyerek hareket etti; tıpkı suyun üzerinde giden bir yaprakmış gibi onun üzerinde yol aldı. Fakat Vjun'da Güç fazlasıyla karanlık tarafa meyilliydi ve Üstat'ı sürekli olarak bu akıntıya karşı yol alıyordu. İşte Dooku'nun dinlediği şey buydu. Birkaç dakika önce, bir kez yaşlı Üstat yanlış bir adım atmış, akıntıya karşı ayağını basmış ve onun yol açtığı şok Chateau Malreux'un üzerine kurulduğu kayaları titreterek gelişini uzaklarda olan bir deprem gibi haber vermişti.

Belki de yanılıyordu. Belki de Yoda, Dooku'ya geldiğini haber vermek istemişti.

Ardından her şey sessizliğe gömüldü. Yaşlı Jedi, Güç'ün yüzeyinde suyun üzerinde giden bir su böceği gibi gidiyordu, Kont Dooku'nun derisindeki belli belirsiz bir sıcaklık haricinde geldiğine dair en ufak bir işaret yoktu, güneşin doğuşuna bakan kör bir adam gibiydi ve şafağı görmese de teninde onun artmaya başlayan sıcaklığını hissedebiliyordu.

Zaten Üstat'ının Chateau Malreux'un muhafızlarının refakatinde getirilmeye razı olacağını beklememişti. Üstat hep şöyle derdi: Savaş demek, yapmak zamanlama ve bozmaktır düşmanın zamanlamasını. Şu anda Dooku bile Üstat'ının yüzünün zihninde canlandığını görebiliyordu, ışın kılıcı eğitiminin ilk gününde güdük kahverengi cübbeli birisi elinde tahta eğitim kılıcıyla hareketler yapıyor, çocuklar kıkırdıyor, temiz zeminin ve ketenin kokusu, Üstat derin bir iç çekerek önlerinde duruyor, sonra da bu küçük kişi kendisini doldurması için Güç'ü çağırıyor, çağırışı öyle güçlü ki Dooku ve diğer yetenekli çocuklar da hissediyorlar, odanın köşelerinden Yoda'nın ayaklarına akan bir akıntı gibi, bir elektrik gibi bacaklarından yukarı çıkıp, gövdesini geçip, gözlerindeki ışığı tutuşturuyor, Güç elindeki tahta kılıcın ucunda kafesteki bir yıldırım gibi birikiyor, ardından ayağını havaya kaldırıp hazır konumda tekrar yere vurduğunda tüm Tapınak'ın sarsıldığını hissediyorsunuz.

Tap, şap, tip.

Hayır, Yoda'yı tekrar görmek ilginç olacaktı. Birinin çocukken yaşadığı evini ziyaret etmesi gibi. Dooku nostalji rüzgarına kapılmaya hevesli değildi. Burada, milyonlarca canlının kaderi ellerinde olduğu halde oturmuştu, uşakları ondan emir, kurbanları da merhamet bekliyordu. Eski ve nispeten daha başıboş olduğu günleri hatırlamak doğal olarak hoştu, ölümüne neden olduklarının cesetlerinin binlerle sayıldığı zamanı değil de ileride kurtaracaklarını hayal ettiği küçük bir çocuk olduğu zamanların. Tek bir yaşamın bile onun için değerli olduğunu düşünecek kadar genç olduğu zamanları düşünmek ona garip geliyordu.

Ama artık büyümüş ve bu tür duyguların etkisinden kurtulmuştu; artık itilip kakılan küçük bir çocuk değildi.

Sidious haricinde tabii ki.

Ventress'in sözleri tekrar kulaklarında çınladı. Yaşamana asla izin vermez... seni kullanıyor... Tabii ki bunları kendi başını beladan kurtamak için söylemişti; ama itiraf etmek gerekirse savunması çok iyiydi. Asajj'la ilgili bir şey su götürmezdi: insanı neresinden vuracağını çok iyi biliyordu.

Siz onun güneşini fazlasıyla gölgeliyorsunuz, Kont.

Dooku masasındaki holomonitör grubuna baktı, pek çok görüntü dikkatini çekmek için yarışlıyordu: Omwat'taki muharebenin görüntüsü; Honoghr'da altı ay önce yaşanan felaketin ardından bölgenin görüntüsü – General Grievous'un Outer Rim'deki savaşlarda biyolojik silahlar kullanılması yönündeki planının bir parçası; Cumhuriyet Senato salonundan bir görüntü; küçük bir geminin, peşinde iki avcı uçağı olduğu halde, Vjun'un yörüngesine girdiğini gösteren bir acil durum çağrısı; Yoda ve çocukları mağaralarda takip eden askerlerin gerçek zamanlı görüntüleri; ve şatonun belli noktalarına yerleştirilmiş güvenlik kameralarına ait görüntüler: şatonun önü, ana giriş salonu, hizmetçi girişi ve çalışma odasının dışındaki koridor.

Kont sürprizleri sevmezdi.

Tap, şip, tap! Yağmur şiddetini arttırmış, cama daha güçlü vuruyordu.

Avcıların takip ettiği yaklaşan geminin görüntüsünü büyütme için uzandı, sonra durdu ve eline baktı. Yine titremeye başlamıştı. Derisinde hissettiği sıcaklık da gittikçe artıyordu, sanki utancın neden olduğu sıcaklık gibi, titreme de artmaya devam etti. Sanki korkuyormuş gibi titriyordu. Mantıklı zihni son derece sakindi ama bir nedenle bedeni sanki güzel bir kızın karşısındaki bir okul çocuğı gibi tepki veriyordu; korku, utanç, beklenti ve umut bir araya gelip birbirine karışmıştı.

Tap, tip!

Kont sonunda bunun yağmurun sesi olmadığını anladı. Arkasına dönüp çalışma salonunun penceresine baktı. Yerden beş kat yukarıdaki durulması imkansız kenarda durmuş olan Yoda bastonuyla cama tıklıyordu. Yağmur yüzündeki kırışıklıklardan akarken o bir gargoyle gibi sırtıyordu.

Bir Hoersch-Kessel Chryya sınıfı modifiye, süratli bir kurye aracı Vjun'un atmosferine yıldırım gibi girdi, iki Ticaret Federasyonu avcısı da kuyruğundaydı. Kuyruğunda lafin geliyordu, yoksa Chryya'nın pilotu uçuş okulundayken frenle ilgili derslerin tümünü kaçırmış gibiydi. Hızını uzun ve bir dizi dönüşlerle azaltacağı yerde bu hızlı kuryenin pilotu intihar etmek istemiş gibi dik bir açıyla alçalıyordu. Isı göstergesi çoktan dibe vurup turuncu renge dönmüştü. Peşi sıra aşırı ısınan hava ve yanan atmosfer parçacıkları bir kuyruklu yıldızın kuyruğı gibi geliyordu.

Takip eden avcılardan biri uzak mesafeden ateş açtı, aynı açıda alçalmaya cesaret edememişti. Kızıl renge dönmüş ve hâlâ takipte olan diğeri ise ön toplarıyla ateş açtı ama ıska geçti. Uçaklar son sürat ilerlerken sanki gökyüzü de çığılık atıyordu. Chryya gelen atışları kolayca savuşturdu, tepesindeki taretini arkasına çevirdi ve ateş etmeye başladı.

Takip eden geminin ön kalkanı uzun süre dayandı.

Sonunda onu yok eden aldığı isabet değil de gövdesinin erime noktasına gelmesi oldu. Gemi bir anda yok oldu ve parçaları yanan kan damlaları gibi altlarındaki araziye dökülmeye başladı. Pilot dalıştan çıkmayı denemiş ama muazzam g kuvveti erimiş gövdeyi tuzla buz edince gemiden arta kalanlar dağılan bir kartopunun parçaları gibi Acı Son şehriden kalan harabelerin üzerine yağmıştı.

Birkaç kilometre ilerde Chryya, Üstat Yoda'nın B-7'sinden yüz metre ileride yere indi.

"O da neydi?" dedi Kenobi, oturduğu silah taretinin koltuğundan çıkarken. "Sonunda senin yüzünden

vurulacağız zannetmiştim. Sonra vurulmaya kalmadan kül olacağız dedim. Sonra da çakılacağımıza hiç şüphem kalmamıştı."

Anakin sıırıtarak pilot koltuğundan sıçradı.

"Bu önemsiz bir şeydi ki şöyle adlandırmayı tercih ederim -"

"Gösteriş mi?"

"Gösteriş mi! Mesele kazanmak değil, Üstat. Federasyon saldırı droidleri iki kol halinde B-7'nin indiği yere geliyorlardı; altı, yedi, sekiz tanesi birden," diye ekledi, Chryya'nın taktik monitörüne bir göz atarak. "Mesele kendi tarzınla kazanmak." Elini belindeki ışın kılıcının üzerine koydu ve Chryya'nın hangar kapısından çıkmaya hazırlandı. "Hazır mısınız?"

"Hayır!" dedi Obi-Wan ve tekrar taret koltuğuna yerleşip yoldan aşağı onlara doğru gelen üç droidi havaya uçurdu, diğerleri de panik için saklanacak yer aramaya başladı. "Tamam. Şimdi hazırım."

Anakin kapının yanındaki silah dolabından iki tabanca aldı. "Bayıldım bu gezegene. Her yer Güç'le kaynıyor. Atmosfere girdiğimiz anda hissettim bunu. Aslında genelde iyi bir pilotumdur-"

"Harika bir pilotsun," dedi Obi-Wan.

" –Ama burada sanki geminin gövdesiyle benim derim aynı şeymiş gibiydi. Onun ne kadar ısıya, ne kadar basınca ve dönüşe dayanabileceğini hissedebiliyordum..."

"Midemi sakinleştirmek için Güç kullanmadığından eminim ama." Hâlâ yüzünün rengi gelmemiş olan Obi-Wan bir tüfek ve birkaç sarsıntı el bombası aldı.

"Coruscant'la burası arasındaki fark tatlı suyla okyanus arasında yüzmenin farkı gibi. Kendimi çok canlı hissediyorum."

Anakin kapının düğmesine bastı ve sıçrayarak dışarı atladı. Kapının çevresine lazerler yağmaya başlamıştı bile ama o hâlâ havada ve iki elinde iki tabancayla hem uçup hem ateş etti, bir, iki, üç, dört atış – video sensörlerinin yerinde boşluklar olan iki droid körlemesine yokuş yukarı kaçmaya başladı, cazırdayan sensör çanaklarından kıvılcımlar sıçırıyordu.

Anakin havada olması gerekenden çok daha uzun bir süre asılı durdu ve sonunda yere inip omzu üzerinde yuvarlandı, arkasından sinsice gelmeye çalışan droide de iki atış yerleştirdi, silah tutan elini ve bir dizini uçurdu, sonra ayağa kalktı, mükemmel bir dengedeydi, tabancalarından, hafif Vjun yağmurunda, dumanlar yükseliyordu. "Su üzerinde yürüyebilirim," dedi.

Droidler geri çekilmeye başlamıştı – hâlâ hasar görmemişken yapılacak en akli başında hareketi, Anakin'in kör ettiği ikisi ise rastgele ortallıklarda dolaşp mekanik bir sancının neden olduğu doğal olmayan seslere benzeren tiz çığlıklar atıyorlardı. Obi-Wan da, Anakin'in yanına geldi, ışın kılıcını kullanarak lazerleri yansıtıp geri çekilen droidlere gönderdi.

"Neden bu sesi çıkarıyorlar?" diye sordu Anakin.

"Ekolokasyon. Bu son çare olarak kullanılacak bir yön bulma sistemi – şahin yarasalar gibi çığlık atıp aktif bir sonar gibi arazinin şeklini tespit etmeye çalışıyorlar." Anakin ona baktı. "Dalga geçmiyorum," dedi Obi-Wan. "Elde ettiğim yeni bilgilerden biri bu."

"Gözümden kaçmış olmalı," diye mırıldandı Anakin, diğerlerinin peşi sıra giderken sürekli birbirlerine çarpan kör droidlere baktı.

"Haydi. Yoda ve Padawan'lar ne halde görelim."

Çekilen droidlerin peşinden koşmadan önce B-7'ye bakıp içinde Jedi esir olup olmadığını gördüler.

Droidler yokuş yukarı kaçıp bir mağaranın ağzından içeri girdiler. "Sence ne yapalım?" diye sordu Obi-Wan, elektrodürbünü ona uzatarak. İkisi şu anda küçük yosunlu bir sırtın ardındaki düzlükte uzanmış, zehir yeşili tepedeki, bir yarayı andıran, karanlık bir yarığa bakıyorlardı. Mağaranın ağzında yere yatmış olan droidlerin tüfeklerinin namlularından çıkan ışığı görebiliyorlardı.

Anakin düşündü. "Mağara ağzına doğru giden uzun bir yokuş. Saklanacak yer yok. Saklandıkları yerden bize ateş ediyor olacaklar. Doğrudan girilirse sağ çıkmak çok zormuş gibi görünüyor."

"Benim düşündüğüm de buna benzer bir şey."

Anakin kemerinden bir küre çıkarıp yokuş yukarı fırlattı.

"Bekle!" diye bağırdı Obi-Wan, çok geçti. Anakin çoktan Güç'ü kullanarak sarsıntı el bombasını mağara ağzına yönlendirmişti bile. Orada şiddetli bir gürültüyle patladı, Jedi Tapınağı'ndaki bir kulenin en tepesinden yere düşen bir ses tüpünün taşla çarptığı zaman çıkardığı ses gibi.

Bir kalp atışı. İki.

Mağaranın ağzından metal parçaları konfeti gibi yağmaya başladı. Az sonra Obi-Wan yer altından gelen güçlü bir sarsıntı hissetti. Bir tane daha, sonra dahası. Mağaranın içinde çöken kayaların mağaranın ağzından duyulan uğultusunu, sanki bir dev son nefesini veriyormuş gibi, mağaranın ağzından yükselen kesif bir toz bulutu izledi.

"Harika," dedi Obi-Wan. "Mağaralar çökmeye başladı."

Tepenin o bölümünde sarsıntı ve yıkılma aralıklarla devam etti, bir sert bir yumuşak oluyordu, Vjun yosununun ince derisinin altında kalmış ezik meyve gibi. Çöken kayaların uğultusu devam etti de etti. Bölgedeki mağaralar yavaş yavaş çöküp ortalık toza dumana boğulurken altlarındaki yer de titremeye devam etti.

Anakin'in yüzündeki gülümseme uçup gitti.

"El bombasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye vurguladı Obi-Wan.

"Yoda'nın orada olduğunu sanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Anakin. "Ya da Padawan'ların?"

"Umarım öyledir." Genç adamın yüzünün halini gören Obi-Wan onu teselli etmeye çalıştı. "Eğer Yoda ölse bunu Güç'te hissedeceğimizden kesinlikle eminim. Ama bir dahaki sefere arazinin şeklini değiştirmeden önce biraz daha düşün, olmaz mı?"

"Peki, Üstat," dedi Anakin. Teknik olarak o artık Obi-Wan'ın Padawan'ı değildi ama ne zaman işleri batırdığının farkına varsa hemen yine öyleymiş gibi davranmaya devam ediyordu. "Sırada ne var?"

Obi-Wan ayağa kalktı. "Sırada, bana kalırsa biz...ugh!" dedi, aşağı bakarak. Jedi cübbesi, zehirli

bir bitkinin suyuyla kaplanmış gibi, yeşil renge dönmüştü ve Vjun yosunlarının üzerine uzandığı ve bitkilerin çoktan çürümeye başladığı yerde gezegenin asitli yağmur suyu birikip küçük bir göl olmuştu.

"Biliyorum. Derimin yanmaya başladığını hissediyorum zaten."

"Ne berbat bir gezegen," dedi Obi-Wan. "Burada turizm bakanı olduğunu düşünsene." Bir kilometre kadar içerideki, kenarları kızıl taşla örülmüş beyaz taştan yapılmış, muhteşem köşkü işaret etti. "Sanırım oraya gideceğiz. Kont Dooku'nun tarzına benziyor ve Dooku her nerdeyse Yoda da fazla uzakta olamaz."

Genelde Güç, Scout'a düşmanlarının hareketlerini tahmin etmesi için ancak yüz yüze oldukları zaman yardım ederdi ama Vjun'un havası ona da yaramıştı ve mağaralar çökmeye başlamadan saniyeler önce derisinin üzeri karıncalanarak onu uyurmaya başlamıştı. "Fidelis! Hemen çıkar bizi buradan!" dedi ve droid sesindeki bu aciliyete aynı hızla tepki vererek onu kemerinden tuttuğu gibi taşıyarak götürmeye başladı. Son sürat uzun ve dar bir tünelden aşağı indiler. Sonra da ilk patlamayı duydular, yakın mesafeden ateş eden bir tabancanın sesi gibi, ardından da mağaraların birer birer çökmeye başlamasıyla yavaşlamak yerine gittikçe artan ve fırtına sesini andıran bir uğultu.

Mağaranın sakin havası birden deli bir rüzgar gibi esmeye başladığında birbirlerine baktılar. Altlarındaki zemin sarsılmaya başladı. "Uh-oh," diye fısıldadı Scout.

"Koşmaya devam et!" diye bağırdı Fidelis. "Geldik sayılır!" Loş ortamda son hız koşarak başka bir tünelden geçtiler, Scout'u öyle hızlı çekiyordu ki kimi zaman ayakları yere değmeden gittiği bile oluyordu.

Uğultu, gürlüme ve sağır edici bir çökme sesi. "Göllerden biri kaydı!" dedi Fidelis. Scout bu cümlelerin anlamını çözmeye uğraşırken sudan bir duvar aniden üzerlerine çöktü. Büyük yer altı göllerinden birine bağlı yarıklardan bazıları açılmış olmalıydı ve kısa süre önce ufacık ve sakin olan küçük göl bir anda yukarıdan tepelerine akan koca bir şelaleye dönmüştü, suyun şiddeti Scout'un kafasını droidin metal gövdesine öyle bir çarptı ki kulakları çınladı.

"Efendim!" diye bağırdı droid. Whie'nin ışın kılıcının yanıp sönen ışığında Scout onun akıntıyla birlikte tünelden aşağı doğru sürüklendiğini gördü. Diğer muazzam bir gürültüyle de az önce terk ettikleri mağaranın tavanı çöktü.

Fidelis, Scout'u bırakıp nehir yatağına dönmüş olan tünele daldı. Akıntı Whie'yi bilinmeyen bir yerlere doğru akan yeni oluşmuş şelalenin kenarına doğru sürüklüyordu. Solgun yüzüyle Whie, buz gibi suyun içinden elini dışarı çıkarıp kendini ölüme doğru sürükleyen akıntıdan kurtulabilmek için bir kayanın kenarına tutunabildi.

Dondurucu suyun yol açtığı şoku ve kafasındaki çınlamayı önemsemeyen Scout toplayabileceği kadar Güç toplayıp kendi iradesini Whie'nin iradesine ekledi ve Güç'ü kullanarak ellerini tutmuş olduğu kayaya sabitledi.

Birkaç saniye sonra artık tehlike geçmişti. Gölün suyu boşalmış, akıntı hafiflemiş ve Fidelis de efendisinin yanına varmıştı. Droid onu kaldırıp geriye taşıdı. Scout rahat bir nefes almıştı.

"Teşekkürler," dedi Whie.

"Neden?"

"Beni tuttuğunu hissettim. Kaya çok kaygandı, ne kadar denediysem de tutamıyordum. Sonra sen beni tuttun ve ben de durabildim." Öksürdü ve ıslak ve bereli yüzüyle gülümsedi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Gösteriş meraklısı burnu havada biri olmama rağmen."

"Evet ama sen benim gösteriş meraklımsım," dedi Scout. Yüzü kızarmıştı. "Jedi'lar bunu birbirleri için her zaman yapar."

Altlarındaki zemin yeniden titremeye başladı ve rahatsız edici derecede yakın bir yerlerde birkaç yüz tonluk kaya kümesi daha çöktü. "Haydi!" dedi Fidelis.

Onları tünel boyunca ileri doğru götürdü, bir yan mağarayı geçtiler, sonra ikinciyi ve üçüncüde döndüler. Daha sonra hafif bir yarıktan devam ettiler, o kadar dardı ki Scout geçebilmek için yan dönmek zorunda kalmıştı ve bir anda ayağının altında döşeme taşlar olduğunu fark etti. Karanlık bir tüneldeydiler, sanki boş bir kanalizasyon gibi. Az sonra da bir kapı gördüler.

Fidelis kapıyı açtı. "Acele edin!" İçeriden süzülen ışık karanlığa alışmış gözlerini rahatsız ederken droid de onları içeri itip kapıyı arkalarından kapattı.

Ani ışıkla gözlerini kırpan Whie tozlu bir mahzen ya da zindanda değil de duvarları kumaşlarla kaplı ve şöminesinde ateşin çıtırdadığı konforlu bir odada olduklarını gördü.

Burası rüyasında gördüğü odaydı.

Burası rüyasında gördüğü odaydı, tek farkı rüyasında onları silahları ellerinde hazır altı suikast droidi ve onlara ek olarak az önce girdikleri kapının yanında duran Asajj Ventress'in bekliyor olmasıydı. "Efendi Malreaux," dedi kadın sakince. "Evine hoş geldin."

Herhangi birinin hatırlayabildiği kadarıyla Yoda zamanının büyük bölümünü Tapınak'taki çocuklarla geçirirdi. İki üç yaşındayken onlarla oyunlar oynardı, saklambaç, Güç çekmesi ve lazerden kaçma. Bahçede vermeye başladığı ilk dersler ise çiçeklerin gizli yaşamları üzerine olurdu, nasıl filiz verdikleri ve çiçeklerle nasıl donandıkları üzerine; onları bir orb-örümceğinin ağını nasıl ördüğünü ya da bir arının çiçekler arasında nasıl vızıldayarak dolaştığını göstermek için bir araya toplardı.

İlk dövüş eğitimi başladığında onlara önce düşmeyi, yuvarlanmayı ve ayak oyunlarını öğretirdi. Yoda onları yönlendirirdi. O da onların ebatlarındaydı. Dooku'nun hatırladığı ilk dövüş teması tüy-itme adlı bir oyun sırasında olmuştu. Oyunun amacı basınç ve dengedeki en küçük değişimlerin bile farkına varabilmek ve rakibinin gücüne kendi gücüyle karşı koymak yerine rakibinin gücünü yine ona karşı kullanabilmektir.

Öğrenciler bu oyunlarda geliştikçe –ki Dooku o yıl en çabuk öğrenen öğrenciydi– gittikçe daha çok müsabakayı andırmaya başlar ve rakibinin dengesini kaybetmesini sağlayan ilk kişi kazanmış olurdu. Yaşları ilerledikçe artık farklı olarak müsabakaya, parmakları diğer kolunun ön kısmının üzerinde, dövüş duruşunda başlardı. Dooku'nun ilk itışı hafif ve hızlı olurdu, ya da yavaş ve ağır; enerji ya aşağıdan gelir ya da yukarıdan aşağı inerdi, kimi zaman da doğruca rakibin göğsüne yöneltirdi. On İki Yaş ve Altı Turnvası'nı dokuz yaşında kazanmıştı, müsabakaya çok hafif itişlerle başlayıp rakibini hâlâ zayıf bir çocuk olduğuna inandırmış sonra da rakibinin dirseğinin içindeki baskı noktasını sezip oraya ani bir şok ve acı saldırısı düzenlemişti.

Ama her ne yaptıysa Üstat Yoda'yı yenememişti. Hangi numarayı denerse denesin –arkadan Güç itışı, gözlere ani saldırı- Üstat her zaman hangi hareketin geleceğini önceden bilmiş ve öfkeli ellerden kaçan bir iğne böceği gibi son anda kenara çekilip hamleden her seferinde kurtulmuştu. Dooku her seferinde onu tuzağa düşürdüğünü sanıp Güç itışı yaptığında Yoda, sanki iki basamağı eksik bir merdivenden doğruca yürüyüp geçiyormuş gibi, hiç etkilenmeden yoluna devam ederdi, Dooku'ysa dengesini kaybeder ve sonunda düşen o olurdu.

Daha bezdirici olanıysa Yoda'nın genelde bu tüy-itme oyunlarını kaybediyor olmasıydı. Dooku'nun yarı yeteneğindeki çocukları seçer, komik şekilde kendini yere atar ve sonra da çocuklar güler ve çığlık atarken o da yüzüne üzölmüş gibi bir ifade verirdi. Dooku bilerek kazanmalarına izin verdiğini biliyordu. Onlara güven aşıliyordu. Ama Dooku'nun kazanmasına hiçbir zaman izin vermemişti, asla. Bu adil değildi; adaletsizlikti ve altı ay boyunca Dooku gittikçe artan bir şiddetle saldırmaya devam etti, kazanmak için her şeyi denedi ama aynı oranda da dengesini gittikçe daha zayıf hale getirdi, sonra kaybettiği zaman –her zaman kaybederdi, her zaman– gittikçe yenilgisini daha göz alıcı bir şekilde sokmaya başladı. Kaybettiğinde çok acı çekermiş gibi yaparak Yoda'nın ona nasıl da adaletsiz davrandığını göstermeye çalışmıştı.

Son kez oynadıklarında Dooku on iki yaşındaydı. Yoda silahsız dövüş dersine haftada bir kez uğrardı ve o bahar bir seri müsabakada yaşanan çok sayıda onur kırıcı yenilginin ardından Dooku gittikçe kendiyile daha çok gurur duyduğunu, diğerlerini hor gördüğünü ve farklı türde bir tatmin duygusu yaşadığını hissetmişti. Artık Üstat'ın iki katı kadar uzundu ve Yoda hâlâ bir kez bile kazanmasına izin vermemişti. Bunu neden yaptığını da asla söylememişti ve Dooku da bu konuda mızızlanıp şikayet ederek ona bu keyfi yaşatmak istemiyordu.

Birbirlerine eğilerek selam verirlerken Dooku bu sefer görkemli bir şekilde yenilmeye karar verdi. Öyle ki izleyen herkes ortalıkta neler döndüğünü açıkça görebilecekti. Kendi kolunu kırmaya karar verdi.

İkisi de selamdan sonra doğruldu. Dooku hazır konumuna geçti, kendini sakinleştirip gelecek acıya hazırlık yaptı.

"Kazandım," dedi Yoda.

"Ne!" dedi Dooku hayretle. "Başlamadık bile!"

"Bir savaşçı dengesini kaybettiği zaman rakibi kazanmış sayılır," dedi Yoda sakince. "Ben kazandım."

O anda yine her zamanki şey olmuş ve yine düşmüştü; böylece Dooku, Yoda'nın haklı olduğunu görmüştü. Uzunlarını ne kadar esnetse de gururu hâlâ katıydı ve bu yüzden Yoda bir türlü kazanmasına izin vermiyordu, ta ki öfke ve aşağılanma yüzünden o kadar kendini kaybedecekti ki karşılaşmaya kaybetmeye karar vermiş olarak çıkacaktı.

Bu öyle bir aydınlanmaydı ki etkisini zor taşıyabilmişti. Gözleri kocaman açılmış, Üstat'ın öğretilerinin mükemmelliği karşısında afallamıştı. Diğer öğrencileri kaç kez yenersen yensin asla farkına varamayacağı bir zayıflığını ona göstermişti. "Te-teşekkürler," dedi, öfke, utanç ve minnettarlık karışımı garip bir şey hissediyordu. Yaşlı Jedi gülümsemeye başladı. Dooku'nun elinden tuttu ve onu kendine çekip sarıldı, gülüyordu. "Sen düştüğünde, çirak... tutarım ben seni."

O gece yatağında uzanmış olan Dooku'nun göğsünde hâlâ iki duygu huzursuzca birbirine karışıyordu. Sendeleme, hafifçe itme, boşluğa düşme, dengesini kaybetme, kurnazlıkla alt edilme ve düşme, ve sonrasında Yoda'nın sıkı ve cana yakın sarılışı, deriden deriye aktarılan fiziki bir söz – sen düştüğünde tutarım ben seni.

Sendeleme, hafifçe itme, denge kaybı ve ani düşüş tekrar Dooku'nun aklına gelmişti, pencerenin pervazında durmuş sıırıslıklam şekilde ona bakan sıırıtan kadim goblını gördüğü zaman.

Aklına bir Güç darbesiyle pencereyi parçalayıp yaşlı Üstat'ı cam kırıklarıyla delik deşik etmek geldi. Yoda'nın kanlar içinde havada uçup yere çakılışını hayal etti. Böylece her şey sona erecek ve Dooku da hissettiği bu karmaşık duygulardan kurtulacaktı. Ellerinin titremesi duracak ve her zamankinden daha sağlam ve gergin olacaktı: sağlam, gergin ve bir davul kadar boş, sadece Darth Sidious'un çaldığı bir davul. Ne kadar kolay olurdu.

Ama Yoda bunun için hazırlıklıydı mutlaka; hiçbir zaman böyle kolay alt edilemezdi. Kont Dooku gerçeği olduğu gibi görebilme yeteneğiyle bir kez daha gurur duydu.

Pencereyi açtı. "Üstat! İçeri buyrun." Yoda pencerenin kenarından Dooku'nun masasının üzerine sıçradı, holomonitörlerin yansıttığı farklı görüntülerin arasından geçti ve ıslak bir köpek gibi silkelenerken üzerindeki Vjun'un yağmur suyunu Kont Dooku'nun masasının ve nadir bulunan kitaplardan oluşan koleksiyonunun üzerine sıçrattı. Yoda'nın ışın kılıcı yanındaydı ama şimdilik sadece kemerinde duruyordu. Bir elinde bastonu vardı – binanın beşince katına dışarıdan tırmandığı halde nasıl olduysa bastonu hâlâ yanındaydı. Diğer elindeyse bir Malreaux gülü duruyordu, kırmızı çizgili beyaz bir gül.

"Gülleri benim bahçemden mi aldınız?" dedi Dooku samimi bir şekilde.

Yoda gülü kaldırdı. "Evet, çok güzel gerçekten," dedi, keskin dikenlerine baktı. Beyaz ve kırmızı çiçeği burnuna getirip kokladı. Gözlerini kapattı ve hoş kokuyu içine çekti. Eski ve farklı bir kokuydu: bir çocukluk sırrı gibi sert, keskin ve yakıcı.

"Aslında burada kalmaya karar vermemim nedeni güllerdir," dedi Dooku. "Vjun'un başka yerlerinde de en az bunun kadar güzel köşkler var. Ama güller, Serenno'daki büyük evde de güllerimiz vardı. Sanırım bana evimi hatırlatıyorlar."

"Hatırlıyor musun onları gerçekten?" diye sordu Yoda.

"Tabii ki. Dediğim gibi-"

"Önceden mi?"

"Ah." Dooku hafifçe güldü. "İşin aslı evet. Tapınak'a gelmemden önceye ait olan birkaç anıdan biri. Sıcak bir gün olduğunu hatırlıyorum; aydınlık bir gün, güneş gökyüzünde parlıyordu. Güllerin kokusu çok keskindi, sanki güneş içlerindeki özü dışarı çıkarıyor ve onları tütsü gibi ağır ağır yakıyordu. Gül bahçesinde saklandım ve parmağım kanadı. Herhalde çalıların arasında oynarken olmuştu. Hâlâ parmağımdaki kanı aktığı delikten emdiğimi hatırlıyorum."

"Saklanmak mı?"

"Ne?"

Yoda, Dooku'nun masasının üzerine çöktü. "Saklanmak dedin az önce." Kısa bacaklarını da masanın kenarından aşağı saldı. Omwat gezegeninin hologram görüntüsü sırtına vuruyordu. "Neden girmedin eve bulmak için bir sargı bezi ya da bir öpücük?"

"Kendimi yaraladığımı görse annem çok kızardı."

Yoda ilgiyle ona baktı. "Kızmak mı?"

Sessizlik.

"Bu bizim tarzımız değil," dedi Dooku aniden. "Serenno Kontları şikayet etmez ya da ağlamaz. Biz diğerleriyle ilgilenmek için doğarız. Başkalarının bizimle ilgilenmesini beklemeyiz."

"Ama yine de parmağın... acıdı, değil mi?"

"Sizden anlamınızı beklemiyorum," dedi Dooku. Birden yaşlı Jedi'a kızmıştı, sebepsiz yere birden öfkelenmişti.

Denge kaybı.

Birisi kapıyı çaldı. "Ne?" dedi Dooku sert şekilde.

Kapı yavaşça açıldı ve Whirry büyük bir heyecanla içeri girdi. "Bebek!" dedi. "Bebek geri döndü! Ama yer onun geleceğini okuyamayacağım kadar büyük bir hızla kayıyor ve o genç kızın ona bir fenalık yapacağından korkuyorum, özür dilerim, Kont."

Küçük bir Vjun tilkisi bacakları arasından geçip odaya girdi. Yoda'yı görmüş ya da kokusunu almıştı, bacaklarını dikti ve durdu, gerildi ve hırladı. Yoda masada oturduğu yerden aşağıdaki bu şeye baktı, dişlerini gösterip o da ona hırladı.

Whirry çığlık atıp sıçradı. "Bu lanet mahzen goblinlerinden biri," diye bağırdı, Yoda'ya bakarak. "Dert etmeyin, Majesteleri, şimdi süpürgeyi kapıp kafasına indiririm."

"Üstat Yoda küçük, ihtiyar ve kötü ve yeşil bir patates gibi buruşmuş olabilir," dedi Kont Dooku, "fakat o benim konuğum ve ben senden aksini istemedikçe ona süpürgeyle vurmamanı tercih ederim."

"Oh! Majestelerinin beklediği konuk buydu, öyle mi?" dedi hizmetçi kuşkuyla. "Tabii siz bilirsiniz, efendim. Ama lütfen gelip keskin bakışlı genç hanımı bebeğe bir kötülük yapmadan durdurur musunuz? Benden istediğinizi yaptım, Majesteleri; droid onları tam da istediğimiz yere getirdi," diye ekledi hazin şekilde ve pembe balo giysisinin altındaki göğsü duyguyla dolup titredi.

"Şu an meşgulüm," dedi Dooku sertçe. "Asajj oyuncak faresiyle canının istediği gibi oynayabilir."

"Ama, efendim-"

"Onu seviyormuş gibi davranmayı bırak," dedi Kont. "Onu sevseydin gitmesine izin vermezdin."

Whirry ona baktı, şok olmuştu. "Bebeği sevmek mi? Tabii ki ben onu-"

"Güzel bir eve, servete, bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptin ve sen onu verdin," dedi Dooku. "Jedi'lar dilenci gibi kapına gelip senden ilk çocuğunu, varisini, pek kıymetli bebeğini istediler... ve sen onu verdin." Kont'un yüzü bembeyaz olmuştu. Nankör eli titredi de titredi. "Onu uzak bir gezegene gönderdin, ne bir mektup ne bir mesaj, onun bildiği tek yuvasından alınıp Jedi Tapınağı'na tıklmasına göz yumdun ve onun doğuştan hakkı olan her şeyin üzerine kondun, şimdi ne cüretle karşıma çıkıp da onu sevdiğini söylersin? Sevmekmiş!" diye gürlledi Kont.

Whirry ve tilki ürkerek geriye doğru çekildi. Dooku kendini toparladı. "Anne mi? Oğul mu? Sevgi mi?" dedi bezgin şekilde. "Bu kelimelerin anlamından bile haberin yok." Ona doğru elini salladı. "Bizi yalnız bırak."

Hizmetçi döndü ve kaçtı. Tilki bir süre kapının eşiğinde durdu, Dooku ve Üstat Yoda'ya baktı. Sonra da döndü ve uzaklaştı.

Dooku yorgun eliyle alnını ovuşturdu. "Bağışlayın beni. Bildiğiniz gibi Vjunluların çoğu aklını kaçırdı ve Whirry'nin de bir istisna olmadığını gördünüz."

"Vjun'daki herkes delirecek bence," diye mırıldandı Üstat Yoda, "eninde sonunda."

"Tapınak'la ilgili yorumlarımı bağışlayın. Sizin iyiliğinizden asla şüphe etmediğimi bilirsiniz," dedi Dooku. "Fakat –yine tüm saygıyla söylüyorum– seçmemeniz gereken bazı şeyler vardı. Jedi ilkeleri – sizin ilkeleriniz– onurlu ilkelerdir ama Jedi'lar çürümüş Cumhuriyet'in elinde bir araç haline geldiler. Eğer gerçek adaleti görmek istiyorsanız-"

Yoda başını kaldırıp Dooku'nun gözlerinin içine baktı, Yoda'nın bakışlarında öyle bir ifade vardı ki Kont'un söylevi yarıda kesiliverdi. "Bana yalan söyleme, Dooku," dedi Yoda, bastonuyla masanın üzerindeki güzel bir heykeli aşağı itti. "Etmem ben hareket taleplere göre. Değilim ben Sora Bulq

yakalanacak ideallerden oluşan bir ağa. Pöh. Önemsiz şeyler. Sakla bu hikayeleri gençlere."

"Ben genç değilim," dedi yeşil gözlerini Dooku'ya dikerek. "Yaşlı ve kolay sıkılan biriyim. Yoda olarak çalışıyorum bunu sana belli etmemeye ama galaksinin öbür ucundan bunun için mi geldim ben, dinlemeye soyluluk ve adalet hakkında sözler?" Yoda güldü. Dooku'nun şu tarihe kadar ondan duyduğu en bezgin, en acı, en rahatsız edici sesteki bu.

Kendisini hiç şok olmayacak biri sanırdı ama Yoda'nın sesindeki tiksinti onu şok etmişti.

Yoda yere baktı, bastonuyla havada bazı şekiller çizdi. "Bana anlat bir şeyler gerçek olan. Bana anlat başka bir yolunu erdirmenin bu savaşı sona. Bana Dooku'nun bildiği ama bilmediği Yoda'nın bir şeyler anlat." Kont hayretle Yoda'ya baktı. "Galaksinin öbür ucundan geldim tek bir şey için, Dooku."

"Evet, Üstat?" dedi Dooku, ağzından çıkar çıkmaz bu sözlerinden nefret etmişti. Onun sadece bir Üstat'ı vardı, hem de kıskanç bir tane.

"Değil mi çok açık, Dooku?" ardından Yoda aynı şeyi ona tekrar yaptı – beklenmedik bir hamle ve Yoda'nın şu sözleriyle tüm dengesini yitirmiş, dünyası altüst olmuştu, "Beni de çevir, Dooku. Bana karanlık tarafın büyüklüğünü göster."

Aşağıda, Chateau Malreaux'un Ağlama Odası'nda Scout homurdandı ve ışın kılıcına uzandı.

Ventress kafasına geçirdiği bir darbeye onu yere yapıştırdı. "Ben aksini söyleyene kadar olduğun yerde kal," dedi.

Odanın diğer ucundaki şöminede ateş yanıyor, odunlar yaş olduğundan alevin dağılmasına ve çok duman çıkmasına neden oluyordu. Kütüklerden çıkan duman hüzmeleri tavana doğru yükselmekteydi.

Scout elleri ve dizleri üzerine kalktı ve gözünün önünde uçuşan yıldızların kaybolmasını bekledi. Kafasındaki yaradan kan yerdeki kıymetli halının üzerine damlamaya başlamıştı. Küçük kan damlaları, pit-pat. Halıda kırmızı noktalar belirmeye başladı.

Pit, tik, pat, tok, şip.

"Teşekkürler," dedi Asajj, Fidelis'e bakarak. "Kim senin gibi yürüyen bir ihanet makinesi istemez ki? Oh, hiç de öyle şaşırılmış gibi bakma," dedi Whie'ye. "Sence benim burada sizi bekliyor olmam sadece kötü şans mı?"

Whie, Fidelis'e döndü. "Ama... senin benimle ilgilenmen gerekiyordu."

"Kesinlikle öyle, efendim," dedi Fidelis, mahçup olmuş görünüyordu. "Ama sizin anneniz hâlâ Malreaux Hanedanı'nın başı ve o bana sizin için de en faydalı hareket tarzının –kısacası uzun vadede Malreaux Hanedanı'nın çıkarına olacak bir hareket tarzı– Kont Dooku'nun yardımcılarının yanında olmak olduğunu söyledi."

Ventress başını iki yana salladı. "Bu günlerde ne yapsan kimseye yaranamıyorsun. Kiminle aşık attığını biliyor musun, evlat? Bu bir Tac-Spec Footman. Çok tehlikelidir. Eğer doğru koleksiyoncuyu bulursan sadece donanımı bile küçük bir gezegen kadar para eder." Kaşlarını çatı. "Aslını sorarsan benim de paraya ihtiyacım yok değil. Küçük bir gezegen parası hiç de fena olmazdı. Şimdi!" dedi cümlenin sonunda. Suikast droidlerinin her biri silahlarının namlusunu Whie'nin göğsüne ve kafasına

dayadı.

"Ne yapıyorsunuz? Derhal hanımımınla görüşmek istiyorum," dedi Fidelis. "Hemen o silahları indirin, yoksa farklı davranmak zorunda kalacağım."

"Saçmalama. Sen bile biz bu çocuğu öldürmeden beni ve altı droidi durduramazsın. Eğer bana en ufak bir sorun çıkarırsan da çocuğu öldürmekte tereddüt etmem. Son karşılaşmamızda ona yaşama şansını tanımıştım."

Scout güç bela ayağa kalktı, giysisinin koluyla yüzündeki kanları sildi. Fidelis'e baktı, droidin ne yapacağını merak ediyordu. Parlak gözlerinden rakamlar ve şemalar akıyordu, sanki taktik durumu değerlendiriyor gibiydi.

Asajj bir silah çekti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Padawan'lar anlamsızca birbirlerine baktılar. Fidelis cevap verdi. "Nöral ağ silicisi," dedi.

"Öyle," dedi Asajj memnun şekilde. "Al şunu." Silahı uzattı. "Haydi, droid, al şunu yoksa." Gözlerini Whie'ye çevirdi.

Fidelis isteksizce uzanıp bu çirkin silahı aldı.

"Kafana daya ve tetiği çek," dedi Asajj.

Tip, şip, tap. Scout'un yüzünden kan süzölmeye devam etti.

"Hadi, droid. Kafana dayayıp tetiği çek, yoksa çocuğun kellesini uçururum. Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Hakkında okuduğum efsanevi bağlılığın bu kadar mı? Burada bir Malreaux'a yönelik açık bir tehdit var."

Whie dudaklarını yaladı. "Fidelis. Yapma. Ben burada ölmeyeceğim. Ölemem. Beni bir Jedi öldürecek. Bunu rüyamda gördüm. Hayatını feda etme."

"Bu bir rüyaya çok fazla güvenmek olmuyor mu?" dedi Asajj. "Doğru olsa bile sence nasıl gerçekleşecek? Çünkü Fidelis hayatını kurtaracak. İyi küçük bir droid gibi son bir fedakarlık yapacak. O görevini biliyor, öyle değil mi?"

Eğer droid nefret etmeye programlansaydı ona nefretle bakardı. Nöral silahını başına dayadı. "Sadece Malreaux Hanedanı'na hizmet ettiğimi aklınızdan çıkarmayın," dedi.

"Fidelis, hayır. Sakın yapma."

Fidelis gözlerini kocaman açtı. "Böyle sona ereceğini hiç düşünmemiştim," dedi ve tetiği çekti.

Scout ve Whie çığlık attılar. Droidin gözleri söndü ve bedeni yere yığılıp titredi. Devrelerinin içinde mavi yollar oluşmaya başladı, sanki bir asit gibi nano yakıcılar tüm devrelerine yayılıyordu. Droid uzun süre titreyip kasıldı ve sonunda korkunç bir mekanik ses çıkardı, sanki bir vibroblade metal bir borunun içine sokuluyormuş gibi. İnsana benzer çığlık sesleri bir süre daha devam etti ve sonunda bedeni hareketsiz kaldı – zeminde yığılmış donanımdan başka bir şey değildi artık.

Asajj ona baktı ve droidi ayağıyla dürttü. "Sadakat," dedi bilge bir tavırla. "Sonunda seni bu hale getirir."

Gerçek zamanlı sonograf analiz yazılımı Einblatz/Docker ultra kaliteli ses kayıt sistemi sensörleri ve hiperbolik yönlendirilebilir mikrofon yeteneğinin harika bir şey olduğunu düşündü Solis, mahzenin diğer tarafında saklandığı yerden Fidelis'in ölüm çığılığı çok uzun devam etmişti ve neredeyse sesi kısmak zorunda kalacaktı.

Solis de nefret etmeye programlanmamıştı ama hızlı öğrenmek yeteneklerinden biriydi.

"Size karanlık tarafın gücünü anlatmamı mı istiyorsunuz?" dedi Dooku hayretle.

Yoda'nın gözleri bir kez daha bir ejderinkileri andırmaya başladı: yarı kapalı ve kocaman kapakların altında ışıltı ışıltı. "Güçlü, çok güçlü karanlık taraf burada," diye mırıldandı. "Dokun istersen, elinin altında kayan bir yılanın derisine dokunur gibi. Tadını al havadaki kan gibi... bana karanlık tarafı anlat, çırak."

"Ben artık sizin çırağınız değilim," dedi Dooku.

Yoda burnunu çekti, güldü, bastonunu havada salladı. "Sen sanır mısın ki Yoda, istemiyor öğrencisi diye bırakacak ders vermeyi? Öğretmendir Yoda. Yoda öğretir sarhoşlara içmeyi, katillere öldürmeyi öğretir gibi," dedi sakince. "Ama şimdi olacaksın sen öğretmen, Dooku. Anlat bana, zor mudur elde etmek karanlık tarafın gücünü?"

"Hayır. Sith bilgeliği – bu ayrı bir konu. Karanlık tarafın gücüne dokunmaya başlamak için tüm yapmanız gereken kendinizi serbest bırakmaktır," dedi Dooku. "Bunu sizin de bildiğiniz kuşkusuz. Mutlaka Yoda da onu hissetmiştir. Yaşamın yarısı, ışığın karanlık dengesi, bir yetim gibi içinizde bekler. Eve buyur edilmeyi bekler."

"Hepimizin arzuları vardır, Yoda. Hepimiz korkarız. Hepimiz sıkıntı çekeriz. Bir Jedi bu şeyleri bastırmayı öğrenir, bu şeyleri görmezden gelmeyi, hiç var olmamışlar gibi davranmayı ya da varsalar bile bizlere etkileri olmadığını düşünmeyi. Saf olanları etkilemezler. Koruyucuların üzerinde hükümleri yoktur." Dooku elinde olmadan odada yürümeye başladığını fark etti. "Karanlık tarafı bilmek sadece yalan söylemeyi bırakmaktır. Gerçekten istediğin şeyleri istemiyormuş gibi yapmayı bırak. Korktuğun şeylerden korkmuyormuş gibi yapmayı bırak. Günün yarısı gecedir, Üstat Yoda. Gerçekten görmek istiyorsanız karanlıkta görmeyi de öğrenmelisiniz."

"Mmmmmmmmm." Yoda mırıldanıp homurdandı, gözleri hemen hemen kapalıydı. "Karanlık taraf verecek bana güç."

"Her şeyin üzerinde bir güç. Kendi içindeki ve başkalarının içindeki kötülüğün farkına vardığın zaman onları kullanmak son derece kolay hale geliyor. Farklı bir tüy-itme oyunu gibi," dedi Kont Dooku. "Karanlık taraf bir varlığın size en kötü yanlarını gösterir. Onun korkularını ve ihtiyaçlarını. Karanlık taraf size onun anahtarlarını sunar."

"Hmph. İyiymiş ama Yoda'nın gücü var," dedi kadim Üstat, kıllı parmaklarına bakarak. "Ben yaşıyorum bundan daha büyük bir sarayda, denirse tabii saray Jedi Tapınağı'na. Dooku orduların efendisi ama Yoda da efendisi orduların, hem de daha çoğunun."

"Gereğinden fazla güç diye bir şey var mıdır?" dedi Dooku. "Örneğin," diye devam etti ihtiyatla. "Zamanında siz benden çok daha güçlüydünüz. Oysaki bugün siz zayıflarken ben güç kazanıyorum. Benim kalemde duruyorsunuz. Sahip olduğum gücün, hizmetkarların ve droidlerin sizi bile alt

edeceğini düşünüyorum. Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle sizi öldürtebilirim. Siz olmadan diğerleri sizce ne kadar daha dayanabilir? Onları birer birer ele geçirebilirim: Mace, Demir El, Obi-Wan ve tabii ki pek kıymetli genç Skywalker. Tabii ki böyle olmazsa kendinizi daha güvende hissedersiniz."

Yoda başını bir yana çevirdi. "Anakin'i sevmiyor musun?"

"Belki de bana gençliğimi hatırlattığı içindir. Kibirli. Aceleci. Mağrur. Alçak gönüllülüğün, kimsenin seçip seçmeme hakkı olmadığı, Zorlama Erdemler arasında önemli bir yeri olduğunu biliyorum; ama Kader mütevazî Skywalker'a ulaşmak için bir araca ihtiyaç duyuyorsa buna seve seve razı olurum."

Yoda bastonunu arkasına uzatıp sırtının tam ortasını kaşımaya çalıştı. "İhtiyacım yok benim canlılar üzerinde güce. Bu senin karanlık tarafın ne verebilir ki bana başka?"

"Ne tür bir oyun oynuyorsunuz, Üstat Yoda?"

Üstat teriminin kullanılışı Yoda'yı gülümsetti, omuz silkti. "Oyun yok. Büyük ziyandır bu savaş. Aynı fikirdesin sen de. Gönderdim sana mumu, biliyordun senin için bir fırsat var eve dönüş için. Biliyoruz bunu ikimiz de ve eğer dönmek istersen Tapınak'a götürürüm seni oraya geri."

"Çok düşünceli," dedi Dooku. "Bana tutabileceğim bir el uzatıyorsunuz."

"Sen düştüğünde her zaman tutarım ben seni," dedi Yoda. "Yemin ettim."

Dooku iğne batmış gibi sarsıldı.

"Fakat başka bir yol daha var sona erdirmek için bu savaş. Eğer bana katılmazsan belki de katılmalıyım ben sana. Devam et anlatmaya," dedi Yoda asabi şekilde. "Eğer yoksa ihtiyacım varlıklar üzerinde güce, başka ne sunabilir bana karanlık taraf?"

"Ne istiyorsunuz," diye çıkıştı Dooku. "Bana istediğinizi söyleyin, ben de size karanlık tarafı kullanarak onu nasıl elde edeceğinizi göstereyim. Arkadaş mı istiyorsunuz? Karanlık taraf onları size çeker. Sevgili mi istiyorsunuz? Karanlık taraf tutkuyu asla anlayamayacağınız şekilde anlar. Zenginlik mi istiyorsunuz –sonsuz hayat– sonsuz irfan...?"

"Benim istediğim..." Yoda çiçeği kaldırıp bir kez daha kokladı. "Sadece bir güldür."

"Ciddi olun," dedi sabrı tükenen Dooku.

"Ciddiyim ben!" diye bağırdı Yoda. Ayağa kalktı. Masanın üzerinde durduğu zaman neredeyse Dooku'nun boyuna erişmiş oluyordu. Çiçeği eski öğrencisine doğru uzattı. "Yap benim için bir çiçek daha!"

"Karanlık tarafın kaynağı kalptir," dedi Dooku. "Ucuz büyücü numaraları el kitabı değildir o."

"Ama budur benim istediğim numara!" dedi Yoda. "Çiçeği topraktan çıkaran numara. Güneşleri ateşe veren numara."

"Güç büyü değildir. Durup dururken bir çiçek yaratamam. Hiç kimse yapamaz, ne siz ne de Sith Lordu."

Yoda gözlerini açtı. "Benim Güç'üm yapar. Benim anladığım Güç bağlar her canlıyı birbirine."

"Üstat, bunlar sadece laf oyunları. Güç her zaman nasılsa öyledir. Karanlık tarafta farklı bir enerji değil. Onu kullanmak sadece enerjiye hükmetmenin yeni yollarını açar, ki bu da varlıkların kalpleriyle ilgilidir. Başka bir şey isteyin. Güç isteyin."

"Var gücüm."

"Servet isteyin."

"Yok ihtiyacım."

"Güvenlik isteyin," dedi usanan Dooku. "Korkudan beri olmayı isteyin!"

"Ben asla güvende olamam," dedi Yoda. Başını Dooku'dan çevirdi, yıpranmış, asitle kavrulmuş bir pelerinin altındaki şekilsiz bir şey. "Evren büyük, soğuk ve karanlık bir yer; bu doğru. Er ya da geç alınacak benden sevdiğim şey, ne karanlığın ne aydınlığın gücü kurtaramaz beni ondan. Jai Maruk öldürüldü benim ona göz kulak olmam gereken yerde; dahası çok dahası öldü pek çok Jedi. Ailemdi onlar benim."

"O zaman bu yüzden öfkelenin!" dedi Dooku. "Nefret! Öfke! Üzüntü! Bir kez olsun Jedi Şövalyesi oyununu oynamayı bırakıp kendinizi bırakın ve önceden beri bildiğiniz şeyi itiraf edin: yalnızsınız, büyüyorsunuz ve dünya size vurduğunda yanağını çevirmektense ona vurarak karşılık vermek daha iyidir. Hisset, Yoda! İçinde yükselen karanlığı hissedebiliyorum. Burada, bu yerde bir kez olsun dürüst ol ve kendinle ilgili gerçeği hisset."

O anda Yoda döndü ve Dooku yutkundu. Uzaklardaki savaşların ve gezegenlerin görüntülerini yansıtan holomonitörlerin bir oyunu mu, yoksa ışığın bilinmeyen diğer bir numarası mıydı bilinmez ama Yoda'nın yüzü koyu bir gölge içinde kaybolmuştu, öyle ki bir an için de olsa tıpkı Darth Sidious'un yüzüne benzemişti. Ya da belki de Yoda'nın ileride olabileceği ve henüz olmadığı şeydi: çürümüş bir Yoda, karanlık tarafla olan teması sayesinde muazzam güçleri ortaya çıkmış olan bir Yoda. O an Dooku, yaşlı Üstat'ı karanlık tarafa çekmeye çalışmakla ne büyük bir aptallık yaptığını anladı. Evren bile dokuz yüz yaşına yaklaşan bir Jedi Şövalyesi'nin kötülüğü seçtiğinde erişeceği gücün büyüklüğüne hazır değildi.

Yoda gölgelerin içinden konuştu. "Hoşlanmam hayal kırıklığından, çırak," diye hırladı iğrenç bir sesle. "Gülümü bana ver!"

Ağlama Odası'nın duvarına nakşedilmiş güller ve diken motifleri vardı, son derece canlı ve bir o kadar da keskindiler. Scout'un kafasından akan kan hızlanmaya başlamıştı. Ciddi bir şey değil, dedi kendi kendine. Kafa yaralanmaları hep çok kanar. Bu ciddi olduğu anlamına gelmez. Pat-şip-şip-şap. Kan yanağından aşağı süzülüp çenesinde bir çizgi oluşturmuştu; damlalar bir kum saatindeki kumlar gibi damlıyordu. Akıyor. Tükeniyor.

Şip, şap. Şömineden gelen yanık yaş odunun kokusu. Alevler savrulup titriyor. Alevin geçtiği yerlerden geriye kalan odunlarsa kapkara.

"Bize ne yapacaksınız?" dedi Whie.

"Size asla katılmayız," diye gürledi Scout. "Biz-"

"Üstlerinle konuşmaman gerekiyor," dedi Asajj sakince.

Çatırtı. Şıp.

Scout konuşmaya çalıştı ama Asajj, Güç'ü kullanarak boğazını kavramıştı bile.

Şap.

"Konuşma zamanın geldiğinde seni serbest bırakırım," dedi Ventress.

Nefes alabilmek için çırpınan Scout'un gözleri yanmaya başladı.

Şıp. Çatırtı. Şap.

"Ona bunu yapma," dedi Whie.

"Ona mı? Güç onda çok zayıf," dedi Ventress. "Ölmesi ya da yaşaması pek fark etmez. Öldürmek daha hoş olurdu ama ısrar etmeyeceğim. Diğer taraftan sen beni fazlasıyla ilgilendiriyorsun." Asajj bir elini uzatıp Whie'nin çenesine dokundu. "İstediğin şeyler var," dedi. "Neden almıyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ben senin annen değilim," dedi Asajj sakince. "Benim yanımda... iyi olmana gerek yok. Burada karanlık tarafı gayet iyi hissedebiliyorum. Gayet iyi." Scout'a baktı. "Ona nasıl baktığını gördüm."

"Bunu sen uyduruyorsun," dedi Whie boğuk bir sesle. "Droidimi öldürüp, arkadaşşıma bunları yapıp sonra da beni kendi tarafına çekebileceğine mi inanıyorsun?"

"Benim düşündüğüm de tam olarak bu." Yine parmaklarının arkasıyla onun yanaklarına dokundu. "Droidini öldürdüm. Kızı da öldürebilirim. Hayat hikaye kitabı değildir, evlat. İyi adamlar her zaman kazanmaz. Kimi zaman da kötü adamlar yanlış tarafta olduklarını bile bilmezler. Ama sen şu anda yanlış tarafta olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sesi hâlâ yumuşak ve baygındı. "Bu dünyada tek kural güçtür: ona sahip olanlar ve sahip olduklarını kullanmaya istekli olanlar."

"Ben senin gibi değilim," dedi Whie ama sesi ağlamak üzere olduğunu gösterir şekilde titrekti.

"Hiç sanmam. Bana bir Jedi kılıcıyla öldürüleceğini söylemiştin," dedi Ventress. "Bu bana taraf değiştirmeye niyetliymişsin gibi geldi."

Ateş çatırdadı.

"Elindeki her şeyle bana karşı mücadele ediyorsun," diye mırıldandı Ventress. "Sanki sana zarar vermeye çalışıyormuşum gibi, oysa tüm istediğim seni özgür kılmak." O kadar yakınındaydı ki vücudunun ısısını bile hissedebiliyordu. Fısıltısı sanki bir böceğin ayak sesi gibi belirsizdi. "İstediğin her şeyi elde edebilirsin. Canının istediğini alabilirsin. Hepsi senin," dedi, tüm odayı göstererek. "Oda senin. Köşk senin. Jedi'lar bunu senden aldı ama o senin ve geri almanı bekliyor. Ateş de sana ait. Bunların hepsi senin, üstelik canının almak istediği diğer şeyler de. Kız da senin olabilir," diye ekledi, Scout'a bakarak. "Eğer istiyorsan alabilirsin."

Yanmakta olan yaş odunun keskin kokusu.

"Ona sorun olmayacağını söyle," diye fısıldadı Ventress, Scout'a. Scout dehşet içinde Asajj'ın Güç'ü kullanarak onun dudaklarına gülme şekli verdiğini fark etti.

Şip, şap.

"Öp onu, Whie." Scout'un yüzünden kan süzülüyordu. Yakası kana bulanmıştı. "Öp onu." İstiyordu da.

Asajj gülümsedi. "Evine hoş geldin," dedi. "Şimdi seç."

"Elin titriyor," dedi Yoda.

"Evet," dedi Dooku, ona bakarak. "Yaşlılık."

Yoda gülümsedi. "Korku."

"Hiç sanma-"

Yoda gölgelerden çıktı. Sith'i andırır görüntüsü kaybolmuştu. Yine her zamanki Yoda gibi olmuştu, Dooku'nun elini tutup dikkatle inceledi, sanki Deli Whirry gibi elindeki gözeneklere bakarak geleceğini görmeye çalışıyordu. "Hissetmelisin sen bile titremeyi."

Arkasında, holomonitör görüntüsünde Omvat'taki saldırının görüntüleri vardı. "Seni buraya gelmen için kandırdım," dedi Dooku. "Bu bir tuzak."

"Bir tuzak mı? Tabii ki öyle," dedi Yoda.

Yaşlı dokunuşu sıcak ve güçlüydü. Eğer düşersen tutarım ben seni.

Hayır. Şimdi değil ama ne zaman. Yoda düşersen tutarım seni demişti. Yoksa yetmiş yıl önce bugünün geleceğini mi biliyordu? Yoda bilinen en gözde öğrencisinin bu kadar derinlere düşebileceğini tahmin edemezdi.

"Sanmıyorum gideceğimi karanlık tarafa," dedi Yoda. "Bugün değil. Hissettin mi çekimi? Tabii ki! Ama sana vereyim bir sır, çırak."

"Ben senin çırağın değilim," dedi Dooku. Yoda dikkate almadı.

"Yoda, karanlık taşıyor beraberinde," dedi Üstat, "...ve Dooku taşıyor ışık bunca yıldan sonra bile! Uzaya rağmen aradaki uçsuz bucaksız! Bunca şeye rağmen aramıza koymaya çalıştığın, hâlâ görüyorum bu küçük Dooku'nun yaptığını! Gerçek Güç'e uçan bir böcek, demir gibi mıknatısın çektiği." Yoda güldü. "Kör tohumlar bile gider ışığa doğru, kudretli Dooku aciz midir ki bir gülün yaptığını yapmaktan?"

"Karanlık tarafta geri dönemeyeceğim kadar ileri gittim," dedi Kont.

"Pöh." Yoda parmaklarını şıklattı. "Boş evren, nerede şimdi? Yalnızsın, Kont, kimse değil senin efendin. Her an evren yok eder kendini ve başlar en baştan." Bastonuyla Dooku'yu dürttü. "Seç ve en baştan başla!"

Aşağıda, Whie, Scout'un kanlı yüzünden birkaç santim uzakta duruyordu.

Scout gerçekten gülümsedi, çünkü onun neler yapabileceğini biliyordu ve içinde biriken Güç'le Asajj'ın boynundaki kavrayışından kurtulmuştu. "Sorun değil," dedi. "Doğru olanı seçeceksin."

"Öyle mi?"

"Evet!"

Çocuğun yüzüne rahatlama, karanlık bir odaya yayılan gün ışığı gibi yayıldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Asajj öfkeyle.

Whie güldü ve parmağını şıklattı. "Uyanıyorum!" dedi. "Scout, Scout, sen haklıydın! Taraf değiştirmeyeceğim! Ben kötü biri değilim!"

"Ama ölü biri olacaksın," dedi Ventress. İkiz kızıl ışın kılıcı yaşam buldu.

Whie tekrar güldü. "Aslında bu beni senin tarafına geçme fikrinden daha az korkutuyor," dedi. "Üstüne alınma."

"Alınmadım zaten," diye ağır ağır konuştu Asajj. "Droidler hemen -"

Bir yıldırım, küle çevirdiği kapıyı delip geçerek içeri girdi. Odanın diğer tarafında, silahlarını doğrultmuş bekleyen altı suikast droidinden geriye erimiş bir posanın yanında duran ağır hasarlı iki suikast droidi kalmıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu Ventress.

"Rika/Moab mini çok namlulu top," dedi Solis, bir zamanlar kapının olduğu yerden içeri girerek.

"Bu Footman'in teçhizatı değil ki."

Omuz silkti. "Kendimi yeniledim."

Sonra da kalan droidlerin hesabını gördü.

"Sizden iki tane olduğunu bilmiyordum," dedi Ventress, onu süzerek. "Yoda'nın yerini bize bildirenin bu olduğunu zannetmişim." Bir ayağıyla Fidelis'in enkazını dürttü.

"Hayır, onu haber veren bendim."

"Bizi neden kurtarıyorsun?" dedi Scout şaşkınlıkla.

"Daha kurtarılmış değilsiniz," dedi Ventress, dalga geçerek.

"Sözünü tutmadı ve ben buna izin veremem," dedi Solis. "İtibarım açısından kötü olur. Sizi kurtarıyorum, çünkü üçümüz bir arada olursak sağ kalma şansımız artar."

Scout ona baktı. "Bence hepsi bu değil. Bence bizim öleceğimiz fikri hoşuna gitmedi."

Solis iç çekti. "Senin ölmeni istemedim," dedi droid. "Yoksa çocuğa pek kanım ısınmamıştı zaten."

Scout ışın kılıcını çekti, soluk mavi alevden bir asa. "Yüksek ihtimalleri de daha çok severim."

Solis'in kolundaki topun kustuğu ani ölümden Asajj sıçrayarak kurtuldu. Bir dolap dağılıp paramparça oldu. Ventress kız hedef alıyordu ama kızda da, bu noktada ve bu anda, Güç yoğunluğu artık, öldürücü darbe gelmeden önce zamanında çekilmeyi başardı.

Whie ışın kılıcını savurdu. Oda ateş, duman kokusu ve sıcak metalden göz gözü görmez hale gelmişti. Scout'un önsezisi bir kez daha harekete geçti, Ventress'in Güç'ü kullanarak Fidelis'in metal elindeki nöral siliciyi aldığı görüldü. "Solis!" diye bağırdı Scout, tetik çekilirken. "Tam arkanda!"

Çok geçti.

Mavi ateşin çizgileri Solis'in omurgasına yayılmaya başladı. "Kaçın!" diye bağırdı Solis. Son kalan gücüyle Ventress'e ateş açtı ve yolladığı süper hızlı metaller onun sol ayağını delip geçti. Nöral ağ silici etkisini gösterirken o da Ventress'in arkasından ateş etmeye devam etti; tüm uzuvları kasılıp titremeye başladığı zaman ateşi kesildi. Yüzü bembeyaz olan Whie onun ölümünü izliyordu.

"Haydi!" diye bağırdı Scout ve onu yakasından tuttu. "Buradan hemen çıkıp Üstat Yoda'yı bulmamız gerek."

Onu uzaktaki diğer kapıya doğru sürükledi ve ikisi birden bilmedikleri evin içerisinde koşmaya başladılar. Sirenler ve ziller deli gibi çalıyordu. Rastgele bir koridordan döndüler ve Scout büyük bir salona açılan kemerli bir yola doğru koşmaya başladı. Kemerli yoldan gelen lazer ateşiyle olduğu yerde durdu. "Neyse – diğer seçenek," dedi ve başka bir kapıya yöneldiler.

Geride, Asajj Ventress kendi kıyafetinden uzun bir parça yırtıp onu kanayan bacağının etrafına doladı, hırlıyordu. Yarası ciddi değildi ama canı yanıyordu ve ne pahasına olursa olsun o Padawan'lara bunun bedelini ödetmeliydi. Sargıyı iyice sıktı ve homurdanarak peşlerinden koştu. Silah seslerini takip ederek aynı yoldan gitti ve Chateau Malreaux'un büyük giriş salonuna geldi...

...Ve bir anda karşısında Obi-Wan ve Anakin'i buldu. "Aynen söylediğin gibiymiş," dedi Obi-Wan her zamanki kibar tonuyla. "Peki, şimdi bizimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Arkasında Anakin'in ışın kılıcı vınlıyarak açıldı.

Ventress döndü ve kaçtı.

"Yıkılıyor evin," dedi Yoda, dikkatle farklı holomonitörlere bakarak. Haberleşme konsolunda bir ışık yandı. Özel, kırmızı bir ışık. Dooku önce ışığa baktı, sonra da gözlerini çevirdi.

"Mesaj," dedi Yoda. "Verme gerekmez mi cevap?"

Kont'un yüzünü ter basmıştı.

"Belki de birisidir benim görmemi istemediğin. Arıyor yeni Üstat'ın. Sor kendine Dooku: hangimiz seviyor seni daha çok?"

"Ben sadece Dart Sidious'a hizmet ederim," dedi Dooku.

"Benim sorum değil bu, çırak."

Kırmızı ışık yanıp sönmeye devam etti. Alt kattan gelen başka patlamaların da sesleri duyuldu. Bir siren daha eklendi gürültüye ve birkaç holomonitör daha parladı.

"Gel," dedi Yoda aceleyle. Bir kez daha elini Dooku'nun kolunun üzerine koydu. "Demiştin sana tutarım seni diye. İnanmalısın bana: Bulacaksın daha fazla merhamet eski ustandan yenisine kıyasla."

Panik içinde koşuşturan ayak seslerinin ardından hizmetçi odaya daldı. "Efendim, balo salonunda

Jedi'lar var. Bebeğimi almaya geliyorlar!" diye ıglık attı.

Dooku balo salonunu göstereni bulana kadar holomonitörlere göz attı. "Ah," dedi. Yüzündeki bir şey dondu ve öldü. "Bakıyorum adamlarını da getirmişsin."

"Anlamadım ne dediğini," dedi Yoda.

"Bana genç Skywalker'ı getireceğinden bahsetmemiştin," dedi Dooku, holomonitörü işaret ederek. "Tabii ki Obi-Wan'ı da. Bu her şeyi değiştirir. İşte senin Harika Çocuğun orada, kapının önünde nöbetçi olarak diktiğim suikast droidleriyle savaşıyor." Elinin titremesi bir anda geçmişti. "Senin yeni gözde oğlun."

"Getirmedim onu ben!"

"Yetmezmiş gibi bir de Obi-Wan. Bir mucize gerçekleştiği kesin. Bence onlar gizlice bekliyorlardı. Belki de sen buluşmayı kaçırdın. Eski dostlarla sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordur," dedi Kont.

Kapının eşiğinde Whirry ağırlığını bir o bir bu bacağına veriyordu, çok huzursuzdu. "Lütfen, Efendim! Jedi'ların tekrar bebeğimi çalmalarına izin vermeyin! Sizin için yaptığım onca şeye karşılık siz de benim için bir şey yapmaz mısınız?"

Dooku ona baktı. "Senin için bir şey yapmak mı?" gözleri Yoda'ya ve onun belindeki ışın kılıcına kaydı. "Tabii ki senin için bir şey yaparım," dedi Dooku.

Bir el hareketiyle Güç'ü kullanarak kadını yerden kaldırdı ve pencereye doğru fırlattı. Yoda'nın gözleri dehşetle açıldı. "Sanırım ona yardım etmek istersin," dedi Dooku.

Yoda bir sıçramada pencereye vardı. Whirry ıglık atarak aşağıdaki zemine doğru iniyordu. Gözlerini kısan Yoda, Güç'e erişip onu yere çarpmasına üç metre kala tuttu.

Bir anda kendisini havada buldu, bilinci bu saldırının olacağını tam olarak idrak etmeden önce bile Dooku'nun hamlesinden sıyrılmak için sıçramıştı. Dooku'nun ışın kılıcının kör edici kızıl rengi havayı yarararak geçti, masayı ortadan ikiye bölmeden önce Yoda'nın yan tarafına doğru giden yanan bir yol çizdi havada.

Yoda, Whirry'yi yavaşça yere indirmeye çalışırken bir yandan da kendi ışın kılıcına uzandı. "İstemem sana zarar vermek!"

"İlginç," dedi Dooku. "Sizi öldürmekse bana büyük haz verecek."

Yoda, Whirry'yi yavaşça aşağıdaki zemine indirip zihin tutuşundan serbest bırakırken Dooku'nun ışın kılıcının ucu da omuzunda bir yanık izi bıraktı. Kont'un kılıcı bir engerek kadar çevikti. Diğer Jedi'lar arasında ancak Mace Windu normal bir karşılaşmada onun dengi olabilirdi ama burada, Vjun'da, karanlık tarafın böylesine yoğun olduğu bir yerde, onun kılıcı neredeyse görünmeyecek kadar hızlıydı. "Seni yaraladım!" diye bağırdı Kont.

"Pek çok defa," dedi Yoda. Acısını düşündü: bırak gitsin. Artık Dooku'dan başka odaklanacak bir şey kalmamıştı ve ışın kılıcı kalın göz kapaklarının altında ışıldayan yeşil gözlerine denk bir parlaklıkta ışıldadı. "Ama öldürmedin beni buna varken imkanın. Hataydı bu. Sekiz yüz yıldan uzun

süre kurtulmayı bildi Yoda senin hayal bile edemeyeceğin tehlikelerden."

"Nasıl öldüreceğimi bilirim," diye çıkıştı Dooku.

Yoda'nın gözleri yeşil bir ateş topu gibi büyüdü. "Evet – ama bilir Yoda da nasıl yaşayacağını!"

Ardından kılıçları kıvılcımlar saçarak buluştu, yeşil ve kırmızı; ama yeşil daha şiddetli yanıyordu. Yavaş yavaş Dooku geri adım atmaya başladı ve Vjun'un kara ve sarhoş edici havasında Yoda karşı koyulur gibi değildi.

"Evet," diye fısıldadı Dooku. "Hisset beni. Hisset ihaneti. Onca yıl beni eğittin, büyüttün. Bana güvendin. İşte karşıdayım, senin en gözde evladın, senin kıymetli Jedi'larını bir bir gebertiyorum. Nefret et benden, Yoda. Bunu istediğini biliyorsun."

Kont Dooku bir hamle yaptı ve Yoda hemen geri adım attı, cübbesinin birkaç santim yakınından geçen kırmızı kılıcının yakıcı ateşini hissetti. Sıçradı, döndü ve yere inmeden Dooku'nun sırtına vurdu. Dooku son anda döndü ve kılıcını Yoda'nın bir saniye önce olduğu yere savurdu. Tekrar yüz yüze geldiler, kılıçları buluştu, çarpıştı ve kilitlendi.

"Kurnazsın," dedi Yoda, derin derin nefes alarak.

"Mükemmel bir hocam vardı," dedi Dooku.

Yoda çöktü ve bir yana yattı, ışıldayan kılıcı Dooku'nun topuğuna erişti. Dooku geriye doğru takla attı ve yüzü yine Yoda'ya dönük şekilde yere indi. Tekrar ayağa kalkan Yoda, kendi etrafında dönerek Dooku'ya saldırdı, yeşil kılıcı Dooku'nunkiyle buluştu ve onu geri itti. Dooku nefretle körüklenen bir amansızlıkla saldırmaya devam etti. Kılıçları birlikte uğuldadı, vınladı ve kıvılcım saçtı.

Dooku kılıcını ufak Jedi Üstadı'na doğru indirdi, Yoda karşıladı, kendi kılıcını Dooku'nunkine kilitledi. Yoda nefes alıp kendini sakinleştirdi. "Burada Vjun'da bile, durmadan ama durmadan fısıldadığı yerde karanlık tarafın... seni seviyorum yok edemeyecek kadar."

Dooku'yu tekrar geri attı, kılıçlar tekrar savruldu kan kırmızı ve deniz yeşili ışıklar sardı her yanı.

Yoda'nın her hamlesini karşılamaya çalışan Dooku'nun sakalı terden sıırılsıklam olmuş, dudakları kurumuştu. Konsollardaki monitörlerde sayısız droidle savaştan Anakin ve Obi-Wan'ın holo savaşları devam ediyordu. Dooku masasındaki kırmızı düğmeye bir göz attı ve bir Güç itişiyile düğmeye bastı.

Yoda başını çevirdi. "Bir karara vardın mı, Dooku?"

"Artık sizin çırağınız olmadığının farkına vardım," dedi Dooku nefes nefese. "Tabii her zaman için beni yenebilmek gibi bir şansınız var." Yoda saldırdı, Dooku savuşturdu. "Dolayısıyla ben de yürüneye, bu bölgeyi hedef alan, bir füze yerleştirdim. Şu anda hızını artırarak bize doğru gelmeye başladı." Dooku yavaşça açık pencereye doğru geriledi. "Yaklaştığını hissedebiliyor musunuz? Bir diken, bir iğne, bir ok. Gittikçe artan bir hız." Nefesini toparlamak için durdu. "Obi-Wan ve senin kıymetli Skywalker'ın ve minik Padawan'ların füze isabet ettiğinde yok olacaklar. O nedenle asıl karar vermesi gereken kişi sensin, Üstat. Onların canını kurtarmak mı yoksa benim canımı almak mı?"

Bu sözün ardından geriye doğru pencereden dışarı atladı. Yoda da arkasından sıçradı. Vjun'un karanlık havasında sadece peşinden sıçramakla kalmayıp yeşil bir yıldırım gibi üzerine çöküp onu

yok edebilirdi de.

...ama füzenin gelişini hissetmişti, Chateau Malreux'a doğru kızıl bir ıgıllıkla atmosferi yararak gelen iki yüz kiloluk harp başlığı. Yoda homurdanarak gökyüzüne baktı ve ufukta beliren parlak noktayı gördü.

Büyük bir hızla yaklaşan bir füzeydi bu; zamanı ve mükemmel konsantrasyonu olsa bile Yoda'nın durduramayacağı kadar hızlıydı. Ama Vjun'un yeşil yosunları ve diken ağaçlarını bir arada tutan Güç'e erişti ve içinde bir rüzgar gibi esmesine izin verdi. Tıpkı bir tüy itme oyununda olduğu gibi, söz konusu tüm hayatlar bir araya geldi ve bir dünyanın nefesi, füzeyle kuvvet kullanarak karşı koymak yerine onu bir tarafından hafifçe itmek için, serbest kaldı – bu, kırık pencereden yollanacak bir dürtüyle füzenin yönünü değiştirip onu denizin buz gibi sularına gömmeye yeterli olmuştu.

Az sonra denizde üç yüz metre yüksekliğe ulaşan bir ışık topundan sular şelaleden akar gibi aktı ve tekrar kayboldu.

Şato ve tüm içindekiler kurtulmuştu ama Dooku gitmişti.

Kısa süre sonra Yoda bir zamanlar Chateau Malreux'un giriş salonu olan harabe haldeki yere indi.

Obi-Wan temkinli şekilde diğerinin ortadan ikiye böldüğü savaş droidlerinden birini dürtüyordu. "İyi iş çıkardın, Anakin." Dönüp etraftaki enkaza baktı. "Ama eğer iç mimari gibi bir kariyer seçeceksen birkaç ders daha alman gerekecek."

"Oh, olamaz," dedi Anakin. "Bu Yeni Vahşilik akımı. Eğer Klon Savaşları kısa sürede sona ermezse geriye öfkeden başka bir şey kalmayacak."

"Üstat Yoda!" dedi Obi-Wan, ihtiyarın kıvrımlı merdivenden indiğini gördüğü zaman salonun diğer ucuna koştu. "İyi misiniz?"

"Yok yaram ama üzgünüm." Yaşlı Jedi iç çekti. "Az kalmıştı!"

"Dooku'yu öldürmenize mi?" dedi Anakin. "Çok kötü olmuş!"

Yoda ona ters ters baktı – neredeyse öfkeli gibiydi.

Anakin bunu fark etmedi. "Belki onu hâlâ yakalayabiliriz – buralarda bir yerde olmalı. Sonunda Ventress'in de hakkından geleceğimizi düşünmüştüm ama o da kaçmayı başardı. Burası gizli geçitlerle dolu acayip bir yer."

"Her duvarın arkasında da savaş droidleri var," dedi Obi-Wan. Uzaklardan tanıdık bir uzay gemisi motoru gürültüsü duyuldu. Obi-Wan ön kapıya koştu.

"Üstat'lar!" dedi Anakin. Susmalarını işaret etmek için parmağını dudağının üzerine koydu ve salonun duvarına yaslanıp köşkün içine doğru giden bir koridorun kapısına gelene kadar gitti. Işın kılıcını açıp koridora atladığı anda karşısındakilerin Whie ve Scout olduğunu gördü. Kısa bir süre üçü de ellerinde ışın kılıçları savunma konumunda durup birbirlerine bağırdılar.

Yoda gülerek yanlarına geldi.

İlk toparlanan Anakin oldu. "Hey – bakın kimler var burada?"

"Memnun oldum gördüğüme sizi!" dedi Yoda. "Ama yaralısınız," dedi, sivri kulakları endişeyle titreyerek. Whie'nin kıyafeti Solis ölürken sıçrayan kıvılcımlarla delik deşik olmuştu ve Scout'un saçları da kan içindeydi.

"Önemli değil," dedi Scout sırıtarak. "Bundan iyi olamazdık."

Whie güldü ve neşeye Anakin'e sarıldı. "Beni öldürmeye gelmediğine çok sevindim!"

Şaşırarak Anakin onun sırtına vurdu. "Ben de." Omzunun üzerinden bakarak şöyle dedi: "Bunun kafasında bir hasar var mı diye kontrol ettirseniz iyi olur, Üstat."

"Anakin?" dedi Obi-Wan.

"Evet?"

"Asajj Ventress'le ilk karşılaştığım zamanı hatırlıyor musun, gemisini çalmıştım?"

"Queyta'daydı, değil mi?"

"Tekrar görüştüğümüze göre gemisini yine almamız gerekmez mi?"

"Kesinlikle. Bu nereden aklınıza geldi?" dedi Anakin ve kapının eşiğindeki Obi-Wan'ın yanına yürüdü. İki birden güzel Chryya'larının yavaşça Vjun'un gökyüzünde yükselip uzaya yönelişini izlediler. "Hiç, öyle aklıma geldi işte," dedi Obi-Wan.

Obi-Wan'ın parmakları, Yoda'nın Hydian Way'den satın aldığı, ikinci el Seltaya'nın kontrolleri üzerinde gezindi. Saatlerce süren pazarlığın ardından, Üstat, Vjun'da ele geçirdikleri iki Ticaret Federasyonu aracının da fiyatını hesaptan düşünce, mükemmel bir paraya satın almayı başarmıştı. "Hiperuzaydan çıkmaya hazır mısınız?"

"Hem de nasıl," dedi Anakin.

Jedi, kendinden genç olan diğerine baktı, heyecanla sırıtıyordu. Ona gıpta ediyorum, diye geçirdi içinden, kendi de şaşırılmıştı.

"Ne düşünüyorsun, Obi-Wan? Sırıtıyorsun bakıyorum da."

"Yoda'nın alçak gönüllülükle ilgili sözünü hatırladın mı?"

"Alçak gönüllülüğün yoktur sonu," dedi Anakin.

"İşte o. Peki, o sözün Mace Windu versiyonunu hiç duydun mu?" Anakin başını iki yana salladı. "Ne kadar yaşarsan yaşa büyük bir hata yapmanın sonu yoktur."

Obi-Wan alt uzaya geçmek için gerekli ayarları girdi. "Hiperuzaydan Coruscant uzayına geçiyoruz; üç, iki, bir."

Uzay gemisi dalga çarpmış gibi bir anda ileri atıldı, uzayan yıldızlar tekrar parlak noktalar haline geldi, Coruscant, üzerinde yaşayan milyarlarca canlının tutuşturduğu bir ateş gibi karanlığın ortasında ışık saçıyordu.

Anakin heyecanla ekranda gittikçe büyüyen gezegenin görüntüsüne baktı, sanki uzayın bu köşesinden belli bir caddedeki belli bir evin penceresinden yıldızlara bakarak onu bekleyen bir çift gözü görür gibiydi. "Eve döndüğüm için çok mutluyum," dedi.

Geminin diğer ucunda Scout ve Whie aynı ekran görüntüsüne bakıyordu. Scout başını salladı. "Yarın Tapınak'ta olacağımızı düşünmek fikri garip geliyor. Sanki hepsi bir rüyaymış gibi," dediği anda rüya kelimesini kullandığına pişman oldu.

"Hayır, şu anda uyanığız," dedi Whie sakince. "Rüya olan Tapınak'tı."

"Belki de... belki de son imgelemin gerçekleşmeyecek," dedi Scout. "Ya da yanlış tabir ediyorsun."

"Belki." Ama söylediğine inanmadığı açıktı. "Ama sorun değil. Ölmekten korkuyorum," dedi Whie. "Ama daha çok korktuğum şey..." sesi alçalıp kayboldu. "Yine de olmadı, senin sayende. Söylediğin şeyler aklımı başıma toplamamı sağladı. Bana iyi olabilme fırsatı verdin."

Scout başını iki yana salladı. "Burada zihin numarası falan yok, Whie. Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece senin hangi tarafı seçeceğini biliyordum."

Whie gülümsedi. "Senin dediğin olsun. Aslında sende mütevaziliğin izlerini görmek de hayli ilginç. Bence... hoş bile sayılır."

Scout, Whie'nin alnına bir Güç tokadı yapıştırdı, hafif olanından. Sadece gülmesini durduracak

kadar. "Çok adisin," dedi mağrur şekilde.

Yoda geminin içinde elinde üzerinde amber renkli bir şise ve üç bardak olan bir tepsiyle aceleyle yürüyordu. "Dert etmeyin," dedi. "Elinize geçecek yine fırsat kötü olabilmek için." Kıkırdarak her birine şişeden bir bardak doldurdu. "Hem de iyi. Her an başlar kainat yeni baştan. Seç, başla yeni baştan."

Scout bardağı kaldırdı ve şüpheyle içindekine baktı. Yoda keyifsiz bir suratla burnunu çekti. "Sanıyor musunuz Üstat Yoda size kötü bir şey verecek?"

Scout ve Whie birbirlerine baktılar. Bardaklarını evirip çevirdiler ve kokladılar. Kaliteli Reythan böğürtlen suyunun kokusu küçücük bölmeyi sarmıştı. "Evimde gibiyim," dedi Scout ve büyük bir cesaretle bardağı kafasına dikti. İçecek, ballı yaz yağmuru gibi boğazından aşağı kaydı.

"Teşekkürler," dedi Whie sırtarak. "Vjun'dan gitmemiz için uzaylimanında o gemilere nasıl el koyduğunu diğerlerine anlatmak için sabırsızlanıyorum. 'Çabuk Teğmen! Jedi suikastçılar kendi gemileri olan Chryya'ya binip kaçıyorlar! Onları takip etmek için acilen gemiye ihtiyacımız var!'"

"İşe yaramasını sağlayan sizin zihin numaralarınız oldu," dedi Scout mütevazı şekilde, yüzü kızarmıştı. Jai Maruk'un başta kendisini fazladan bir bavuldan farklı görmemesine rağmen Whie'nin onun gerçekten de bu göreve katkısı olduğunu düşündüğünü görmek güzeldi. Jai ve diğer pek çoğu, diye geçirdi aklından, Çırak Turnuvası'ndaki kibirli, beyaz gözlü Hanna'yı hatırlayarak. Bir yudum daha içti. "Vay be. Neredeyse Hanna Ding'i bile özleyeceğim."

"Sana çok zorluk yaşatan Arkanialı kızı mı?"

"O, bu savaşta öldürüleceğinden korkuyordu," dedi Scout, kendini bile şaşırtarak. "Boş yere ölmek istemiyordu. Jedi olmak onun için önemli. Hepimiz için öyle. Tarikat bizim tek ailemiz."

Dediğinin farkına varan Scout ikinci kez kendi eliyle ağzını kapattı. Whie ona bakıp acıyla gülümsedi.

Yoda mırıldandı. "Zor oldu sanırım Dooku kaçtıktan sonra görmek anneni."

"Bunca yıl beni beklemiş," dedi Whie. "Ama işin komik tarafı onun beklediği ben değilmişim. Onun kaybettiği de beklediği de bebeğiydi. Bana baktığında sadece bir yabancı gördü."

"Tıpkı herkes Geonosis'e gittiği zamanki gibi," dedi Scout beklenmedik şekilde. "Tapınak boşalmıştı. Derslerimizi yapıp uslu durmaya çalıştık ama aslında tüm yaptığımız durup onların geri dönmesini beklemek oldu. Ama dönmediler." Bir yudum daha içti. "Sadece ölenlerden bahsetmiyorum. Sağ kalanlar da Geonosis'ten değişmiş olarak döndüler. Daha karamsar."

Whie elindeki bardağı hafifçe çalkaladı. "Sence geri döndüğümüzde uyum sağlayabilecek miyiz? Aynı dersleri alıp aynı insanlarla sanki hiçbir şey olmamış gibi aynı şeyleri konuşabileceğimi zannetmiyorum. Artık her şey bana farklıymış gibi geliyor," dedi, düşünceliydi.

Değişmiş, diye düşündü Scout. Önceden her şeyi bilen çocuktü. Ama şimdi her şeyden eskisi kadar emin değil ve bu onu daha olgun gösteriyor. Artık bir Jedi gibi davranmaya çalışan çocuk değildi o; değişken, belirsiz ve yetişkinlere ait olan, bir Jedi Şövalyesi'nin içinde yaşamak zorunda olduğu, dış dünyayı kavramaya başlayan genç bir adamdı artık.

Whie, Scout'a baktı. Hâlâ Tarım Grubu'na gönderilmekten korkuyor musun?"

Scout artık bundan korkmadığına kendi bile hayret etti. "Hayır," dedi kendinden emin şekilde. "Sanırım artık Jedi'ların bana eli mahkum."

"Bunun da üstesinden geliriz herhalde," dedi Whie, gülümseyerek ama gözleri hâlâ dalgındı. "Chateau Malreaux'dan ayrılmayı ben seçtim. Coruscant'a geri dönmeyi ben seçtim. Vjun'a ilk ayak bastığımda kendimi evimde hissedeceğimi zannediyordum ama öyle olmadı."

Ekranla hızla yaklaşan gezegene baktı. "Sanki bir anda çözülmüş gibiyim. Vjun'a ait değilim, bunu biliyorum. Artık oraya dönemem, annem ne kadar bunu istese de. Ben Malreaux Kontu değilim. Ben benim, Whie'yim, Jedi çırağım. Ama Coruscant'a aitmişim gibi de hissetmiyorum. Jedi'ların kaderi bu mu?" diye sordu Yoda'ya. "Hiç dinlenmeden sürekli hareket halinde olmak. Eğer öyleyse bunu kabul edebilirim. Tüm hayatımı Tarikat'a adadım ve bundan vazgeçmeyi de istemiyorum.. sadece bu kadar zor olacağını düşünmemiştim herhalde. Sanırım asla bir evim olmayacağını hiç düşünmemiştim."

Yoda, Whie'nin bardağını tekrar doldurdu ve iç çekti. "Asla giremezsin aynı nehre iki kez. Her seferinde nehir akar gider ve girdiğin senin artık başka bir nehirdir." Bir şeyi hatırlayınca kulakları dikildi. "Çıktım ben pek çok yolculuğa. Bekledim daha çok dönmelerini diğerlerinin yolculuklardan. Jedi'lar yıldızlara gider, beklerim, pencerede bir mumla umut ederim. Bazıları döner, bazıları dönemez; kimileri gelir o kadar farklı ki kalır sadece isimleri aynı. Kimi geçer karanlık tarafa ve kaybolurlar, hepimizin çıkacağı son yolculuğa kadar. Bazen en karanlık günlerde hissederim ben son yolculuğun çağırıldığını beni." Elindeki bardağı kafasına dikti ve Whie'ye baktı. "Karanlık taraf içinde senin ve biliyorsun bunu sen."

Whie gözlerini kaçırdı. "Evet."

"Ama başka şeylerde var içinde." Yoda hafifçe onu göğsünden dürttü. "Güç'te içinde. Gerçek bir Jedi yaşar Güç'ün içerisinde. Dokunur Güç'e. İzin verir onu sarmasına ve içinden uzanır dışında onu çevreleyene erişmek için." Yoda gülümsedi ve Scout onun varlığını Güç'te hissetti, sıcak ve parlaktı, bir odanın ortasında yanan fener gibi. "Ev değildir bir permacrete yığını," dedi Yoda. "Ne saraydır ne kulübe, ne gemi ne de baraka. Bir Jedi'ın olduğu yerde vardır tabii ki Güç'te. Her nerede isen işte evin orasıdır senin."

Scout bardağını kaldırdı ve ciddi şekilde diğerlerinininkiyle tokuşturdu. "Eve dönmeye," dedi ve hep birlikte içtiler.

Uzakta, Ticaret Federasyonu sınırlarının çok gerisinde önemsiz bir gezegende Serennolu Kont Dooku yabancı bir denizin kıyısında tek başına yürüyordu. Yeni karargâhını buraya kurmuştu ve bir saat içinde, danışmanlar, hizmetçiler, dalkavuklar, mühendisler ve subaylarla dolu kampa geri dönecekti, hepsi onun zamanını çalabilmek için yarışıyor, hepsi kendi görüş ve planlarını sunuyor, bir arının nektarı emmesi gibi onun tüm gücünü emiyorlardı. Muhtemelen Asajj Ventress de orada olacak ve çırağı olabilmek için yine ısrar etmeye başlayacaktı. Ventress'ten bile daha güçlü olan yenilmez General Grievous'la bir randevusu vardı ama kendisi masa başı sohbeti için pek uygun birisi sayılmazdı. Ve tabii ki her an için efendisi onu görmek isteyebilirdi.

Neyiz biz?

Dalgaların oynadığı ve kıyılarına vurup beyaz köpükler saçarak geri çekildiği körfezin sahilinde.

Neyiz biz sence, Dooku?

Dalgalar botlarını yalayıp geri çekilirken kumun üzerinde boş bir kabuk bıraktı. Dooku eğilip kabuğu aldı. Birden Serenno'da küçük bir çocukken aynı şeyi yaptığı zamanı hatırladı, Jedi'lar gelmeden önce. Denizin kokusunu ve kulağına tuttuğu kabuğun üzerindeki ıslak ve tuzlu kumları hatırlayabiliyordu. Bu anı sayesinde harika bir şey gerçekleşti, bir anda içi mutlulukla dolmuştu ama onun ne olduğunu bile artık hatırlayamıyordu.

İçini boşaltmak için kabuğu salladı ve sonra da kulağına tuttu. Artık yaşlı bir adamın kulaklarıydı, bir zamanlar olduğu çocuk çok önceleri yaşamıştı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti, sanki kabuğun içerisinde çok önemli bir şey duyacakmış gibi.

Ya kabuk farklıydı ya da deniz, belki de içindeki bir şeyler artık tamir edilemeyecek derecede hasar görmüştü. Tüm duyduğu rüzgarın ve dalgaların silik uğultusundan ibaretti ve hepsinin altında bomboş kalbinden gelen yankılar.

Sonuç olarak biz şuyuz: yalnız.

Yalnız, diye fısıldadı. Yalnız, yalnız, yalnız.

Kabuğu elinde parçaladı ve parçalarını kumların üzerine attı. Döndü ve kampa doğru yürümeye başladı.

Whie'nin annesi Chateau Malreaux'un çalışma odasındaki kırık masanın sandalyesine oturmuş, Dooku'nun onun bedenini kullanarak kırdığı ve henüz onarılmamış pencereden gün batımını seyrediyordu; pencerenin kenarı uluyan bir ağzı çevreleyen sivri dişleri andıran cam kırıklarıyla doluydu. Camlar elbisesini yırtmış ve onu da yaralamıştı. Umurunda değildi. Bebek gitmişti.

Kırık camlarda geleceğini ilk okuduğunda ağlamıştı. Ama gözyaşı dökme zamanı da geçmişti. Artık geride hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey, pencerede oturmaktan başka.

Güneş battı. Gecenin gelişiyle rüzgar nadir bir kara meltemine döndü ve hiç aralanmayan bulutlar aralandı. Güneş suya değdi, çırpındı, boğuldu. Bir kereliğine açılmış olan gökyüzünü karanlık kapladı. Yıldızlar, buzun üzerindeki parçacıklar gibi tepesinde dizildi. Çocuğu oralarda bir yerdeydi. Asla geri dönmeyecekti.

Her yer kararmıştı ama ışığı yakmak için yerinden kalkmadı.

Karanlıktı ve daha da soğuktu. Küçük Vjun tilkisi sızlanarak kaskatı kesilen bacağına sürtündü.

Sabaha kadar o da gitmiş olacaktı.

Işık.

Jedi Tapınağı'nın kulelerine ve Şansölye'nin rezidansının çatısına vurduğunda griydi hâlâ. Coruscant'ın ferrocrete ufkundaki yuvalarına tünemiş olan trantor güvercinleriyle aynı renkte olan hafif bir ışık. Fırınlar, fabrikalar ve holokom istasyonlarındaki işlerine gitmek için ilk yolcuların yollara dökülmesiyle trafiğinin sonu gelmez uğultusu da ışıkla aynı oranda yükselmeye başlamıştı. Güneş nihayet başını ufukların üzerinden gösterdi. Işık soluk altın rengine dönüp pencerelere vurmaya

başladı.

Park etmiş araçların üzerindeki çiğ taneleri ışıltı ışıltı; metal gövdeleri günün ilk ışıklarının yaydığı sıcaklığı emmeye başlamıştı bile.

Coruscant'ta şafak vakti.

Naboo Senatörü'nün evinde bir zil sesi duyuldu ve az sonra Padme'nin ikinci yardımcısı ana salondan koşarak geçti, hâlâ kıyafetini üzerine oturtmaya çalışıyordu, hanımının pencerenin kenarında durduğunu gördü. "Siz mi çaldınız, Leydim?"

"Çay yapıp kıyafetlerimi hazırlar mısınız? Dışarıda giyebileceğim bir şey ama ne olursa olsun mükemmel görünmeliyim," dedi Senatör Padme Amidala ve yüksek sesle güldü.

Yardımcısı da gülümsemeden edemedi. "Mükemmel mi, Leydim? Nedenini sorabilir miyim?"

"Bak!" Bir kilometre uzakta bir gemi Jedi Tapınağı'nın iniş pistine yaklaşıyordu. Rampasından birileri indi; diğerleri de onları karşılamak için koştu. Padme döndü. Yüzündeki gülümsemesi ışık saçıyordu. "Döndüler," dedi.